

antologia de la poesia igualadina

DEL SEGLE XV AL XXI

Lleonard del Rio i Campmajó
(Igalada, 1942)

Escriptor i periodista.

S'inicia l'any 1959 a Ràdio Igualada. Pioner dels programes de varietats en llengua catalana realitzats en una emissora oficial. Des de 1961 escriu a *Igalada, periòdic de l'Anoia*, del qual és director en el període 1972-1978. Aquest darrer any promou la creació de l'editorial Gràfiques Anoia S.A. (1978-1995), de la qual passa a ser president. Ha estat corresponsal informatiu en diferents agències i mitjans de comunicació. En l'actualitat escriu a *L'Enllaç* i col·labora en altres mitjans informatius locals i estatals. Autor i director de la col·lecció *Anuari Igaladí* (1980-1987) i d'altres publicacions, entre elles *El Trumfo*.

Des de 1996 s'ha dedicat activament a la composició poètica, i ha publicat set poemaris, i ha participat en diverses antologies. També cassetts, cedés i devedés. Ha aconseguit més de dos-cents premis literaris. Guionista, autor, actor i director teatral. Igualment ha fet cinema d'aficionats.

Fundador i promotor d'entitats culturals i artístiques, publicacions, actes socials i concursos de rapsòdia, ha presentat centenars d'actes i festivals. Com a rapsode ha donat múltiples recitals. President i cantaire de la Coral de Santa Maria d'Igalada. Vinculat amb diverses entitats presidint o formant part de diverses juntes i comissions.

Guardonat amb diverses distincions culturals, artístiques i associatives. L'any 2009 setze entitats artístiques li van dedicar un gran festival d'homenatge ciutadà.

És casat amb Coni Torrents i Gubianes, professora de música i directora coral, amb la qual ha tingut quatre fills: Lleonard, Imma, Maria Rosa i Josep.

LEONARD DEL RIO I CAMPMAJÓ

ANTOLOGIA DE LA POESIA IGUALADINA
DEL SEGLE XV AL XXI

Leonard del Rio i Campmajó

Ajuntament d'Igualada

ISBN: 978-84-608-6880-4
Edita: Ajuntament d'Igualada
Gestió i coordinació: Josep Rabell
Revisió de textos: Marc Guarro
Disseny gràfic i maquetació: Espai Gràfic / Disseny=Igualada
Impressió: Codorniu Arts Gràfiques
Dipòsit legal: B 8087-2016
Edició: abril de 2016
Tiratge: 500 exemplars

Foto de portada: ACAN - *L'Abans*. Fons Miquel Ball i Mateu
A principis del segle XX

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Tots els drets reservats.

Vides i versos

Teniu a les mans una d'aquelles obres que esdevindrà, indubtablement, referent d'aprenentatge i de gaudi literari al llarg de les pròximes dècades a la ciutat d'Igualada. Perquè, amb aquest llibre, en Leonard del Rio i Campmajó ha fet una completa relació de composicions poètiques dels autors més significatius del nostre passat i del nostre present, fruit d'una exhaustiva recerca i d'una acurada tria. El resultat només pot ser conseqüència de la gran sensibilitat i l'amor immens que l'autor professa a parts iguals per la poesia i per la seva ciutat.

S'hi poden llegir des de poemes de mitjan segle XV fins a composicions del segle XXI. Per tant, amb aquesta antologia podem fer un recorregut històric de més de sis segles per la creació poètica que ens és més propera. Resulta deliciós, i alhora emotiu, llegir i recordar, entre molts altres poetes, Maria Trulls i Algué, Emili Vallès i Vidal, Joan Llacuna i Carbonell, Antoni Dalmau i Jover i Àlvar Ymbernon i Tarrida. En total, seixanta autors igualadins, cadascú amb el seu estil i empremta personals, omplen aquestes pàgines i ens permeten viatjar per l'evolució de la disciplina a casa nostra. I es fa inevitable que se'ns desfermi, seguint aquests versos i veient tot aquest talent nascut aquí, un punt d'orgull igualadí.

L'obra és, però, molt més que una relació de poetes i poemes. És un viatge que ressegueix les vides d'uns autors apassionats per la poesia i un recorregut per l'evolució de la ciutat i la seva societat al llarg dels segles. Ens trobem, en definitiva, davant d'una obra de gran rellevància que serà de consulta obligada per a les generacions futures.

Marc Castells i Berzosa
Alcalde d'Igualada

Antologia de la poesia igualadina (Del segle XV al XXI)

Som davant d'un altre acte d'amor i generositat del nostre igualadí il·lustre i estimat Leonard del Rio i Campmajó.

La cultura va néixer amb l'home i ha anat evolucionant. Ve de cultivar, en aquest cas, l'ànima i l'esperit de la persona que busca el concepte d'aliment, riquesa emocional i sensible.

La cultura és sinònim de civilització i un estat de la humanitat en el qual la ignorància ha sigut "abatuda" i els costums i les relacions socials es troben en la més alta expressió.

El gran Gustavo Adolfo Bécquer, en el moment més romàntic de la poesia, deia:

¿Qué es poesía?, dices mientras clavas
en mi pupila tu pupila azul.
¿Qué es poesía? ¿Y tú me lo preguntas?
Poesía... eres tú.

O sigui, poesia som tots. Qualsevol bri de sentiment que la nostra més íntima sensibilitat sigui capaç de manifestar en paraules és poesia.

En aquest llibre, en Leonard ha fet la recerca i ha documentat l'antologia de tots els poetes igualadins que tenen obra publicada del segle XV al segle XXI, amb una biografia i un poema de cada un. Un treball minuciós i detallista que, una vegada més, enriqueix el patrimoni cultural igualadí.

Leonard, gràcies per aquest treball, per donar-nos a conèixer els poetes igualadins publicats i així en poguem gaudir.

Però no oblideu mai, estimats lectors, que poesia som tots.

Pere Camps i Oviedo

Regidor de Promoció Cultural

Índex

Justificació	10
Una poesia igualadina del segle XV	12
Anònim del segle XVI	16
Cançons del <i>Romancerillo catalán</i> , de Manuel Milà i Fontanals	20
Maria Trulls i Algué, 1861-1933	23
Joan Serra i Constansó, 1864-1924	27
Jaume Boloix i Canela, 1866-1921	31
Joan Cendra i Muntadas, 1875-1940	37
Emili Vallès i Vidal, 1878-1950	41
Joan Llansana i Bosch, 1879-1922	47
Manuel Gomis i Sentís, 1881-1963	51
Josep Forn i Talló, 1886-1936	57
Antoni Muset i Ferrer, 1892-1968	61
Pepeta Xaubet i Romeu, 1892-1970	65
Lluís Riba i Martí, 1895-1933	69
Bartomeu Torné i Prat, 1900-1969	73
Antoni Carner i Borràs, 1904-1978	77
Joan Llacuna i Carbonell, 1905-1974	83
Teresa Castellà i Valls, 1907-1997	89
Pere Puig i Quintana, 1907-1981	93
Josep Maria Borràs i Codina, 1907-1971	97
Joan Dalmases i Palomas, 1908-1972	103
Miquel Arcàngel Solà i Dalmau, 1908-1985	107
Rosa Campmajó i Mateu, 1909-1966	111
Jacint Lladó i Salat, 1911-1991	115
Ignasi Castelltort i Miralda, 1914-1998	119
Amadeu Vila i Figueras, 1915-1993	125
Ramon Maria Castelltort i Miralda, 1915-1966	129
Antoni Dalmau i Jover, 1916-2001	135
Antoni Prat i Gelabert, 1916-2008	141
Josep Romeu i Figueras, 1917-2004	147
Josep Busqué i Corbella, 1917-1994	153
Antoni Canals i Enrich, 1919-2002	157

Xavier Miquel i Padró, 1921-2013	161
Celdoni Martí i Miquel, 1921-2007	165
Josep Rossell i Farré, 1924-2006	169
Celestino Fernández Díaz, 1925-2015	173
Lurdes Estruch i Vives, 1926-2010	177
Montserrat Segués i Susanna, 1928-2010	181
Miguel Rosa Carazo, 1928	185
Rosa Rosich i Berenguer, 1929	189
Maria Luisa de la Torre Galeas, 1934	193
Teresa Fabregat i Gelabert, 1935-1973	197
Miguel Sánchez Quesada, 1941	201
Pius Morera i Prat, 1942	205
Lleonard del Rio i Campmajó, 1942	209
Àlvar Ymberton i Tarrida, 1943-2015	215
Jaume Valls i Mussons, 1943-2006	219
Antònia Soteras i Pons, 1944	223
Teresa Rossell i Farré, 1955	227
Josep Ferrer i Bujons, 1959	231
Genaro Ortega Gutiérrez, 1960	235
Francesc d'Assís Rossell i Farré, 1962	239
Josep Sampere i Martí, 1963	245
Ernest Farrés i Junyent, 1967	249
Anna Pujabet i López, 1971	253
David Ymberton i Grau, 1972	257
Jaume Pérez i Escudero, 1974	261
Marc Freixas i Morros, 1975	265
Jordi Rica i Galimany, 1977	269
Francesc Vallès i Pujabet, 1979	273
Laura Rosich i Mena, 1983	277
Daniel Clemente i Buchaca, 1984	281
David Soler i Ortínez, 1987	285
Apèndix	288
Bibliografia	289

Justificació

Antoni Pous i Argila, sacerdot que havia estat destinat a Igualada –on va portar a terme una intensa tasca cultural–, va endegar l’any 1963 una *Antologia de la poesia igualadina* (Centre d’Estudis Comarcals d’Igualada) que constitueix un bon assaig sobre la poesia local. Està il·lustrada amb diversos poemes d’autors de casa nostra, acompanyats d’una breu ressenya biogràfica.

Com sigui que ja han passat més de cinquanta anys d’aquella edició, vaig suggerir a Josep Miserachs i Nadal, anterior primer tinent d’alcalde de l’Ajuntament d’Igualada i responsable de Cultura, la idea d’actualitzar l’esmentada *Antologia*. Li va semblar adequat, però la sorpresa me la vaig endur jo quan m’encarregà a mi mateix aquesta tasca. No podia acceptar tal responsabilitat i li vaig pregar que pensés en altres persones més qualificades. Ell hi va insistir i, després d’un estira i arronsa, vaig acabar acceptant la feina. Li agraeixo la confiança.

El regidor va deixar també a les meves mans el criteri de selecció. Bona responsabilitat m’encomanava! El món de la lírica literària és molt ampli i heterogeni. Davant de tantes tendències i punts de vista i d’un ventall amplíssim d’alternatives, com podria erigir-me jo com a jutge i part? Jo, en aquest món, sóc autodidacte, i he intentat aprendre de mestres molt rigorosos. Tinc la meva opinió particular, però de cap manera em sento capacitat per triar qui val o qui no val. Així doncs, després de donar-hi moltes voltes, he optat per incloure en el llibre tots els compatriotes dels quals he tingut notícia que tenen editat algun poemari i hi he afegit alguns noms dels quals tinc la garantia –i aquí sí que prenc partit– que tenen bona fusta de poeta. Entenc que aquesta és una opció legítima que podrà ser compartida o no, però, tanmateix, de cap manera és excloent. En definitiva, que sigui el mateix lector qui ho decideixi després de llegir l’exposició que presento.

El subtítol d’aquest llibre, *Del segle XV al XXI*, l’he escollit tenint en compte que, malgrat que el poeta més jove de l’antologia és nascut el

1987, la producció d'alguns poetes de la tria abraça aquest nou segle. D'aquí ve, doncs, la referència a l'actual centúria.

El llibre va quedar acabat en vigílies de la nova legislatura municipal (2015-2019), que va revalidar la candidatura encapçalada per Marc Castells i Berzosa, però als pocs dies ens deixava, víctima d'un càncer, el bon amic i regidor Josep Miserachs i Nadal. Ha estat, doncs, sota la responsabilitat del nou regidor de Promoció Cultural i Comerç, Pere Camps i Oviedo, que el projecte s'ha materialitzat, i ha estat gràcies al seu impuls que s'ha endegat el llibre.

El treball ha estat feixuc i laboriós quant a la recerca, si bé he trobat un bon concurs en les publicacions i en l'hemeroteca locals i, sobretot, en els contactes dels familiars dels poetes protagonistes i també en els mateixos autors, tot i que en alguns casos concrets ha estat complicat aconseguir algunes dades, verificar-les i confirmar-les. D'una manera especial vull agrair l'assessorament i l'ajut que he trobat en l'Antoni Dalmau i Ribalta, i també en la Maria Teresa Miret i Solé i la Marta Vives i Sabaté. Igualment, la col·laboració del David Martínez i Farré pel que fa a la selecció de fotos. A tots ells, moltes gràcies, així com als serveis de l'Arxiu Comarcal i de la Biblioteca Central d'Igualada.

Que fruïu llegint el llibre tal com jo mateix he fruït en elaborar-lo.

Lleonard del Rio i Campmajó

Una poesia igualadina del segle xv: La poesia igualadina més antiga

L'*Antologia de la poesia igualadina* d'Antoni Pous i Argila (CECI, 1963), encetava el poemari amb un fragment de l'anònim del segle XVI que publiquem a la pàgina 17. L'agost de 1982, l'escriptor i poeta Antoni Dalmau i Jover publicava al setmanari local *Vida...* (núm. 1430), un article que donava a conèixer una valuosa troballa: una poesia igualadina del segle XV. Fixeu-vos que l'una i l'altra són dedicades a la Mare de Déu. Copiem literalment el text en qüestió:

«És cosa sabuda que una bona part del fons notarial de la nostra ciutat –la part més antiga– anà a parar durant la guerra dels tres anys a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Un bon dia, fa poc, Antoni M. Aragó, mort l'any passat, un dels erudits més conspicus del país, i germà del qui fou jutge d'Igualada Josep Maria Aragó, estava classificant una sèrie de volums procedents de l'arxiu igualadí, quan va tenir la sorpresa de trobar-se amb una composició lírica en el manual XXII del notari Huguet de Serrallonga, corresponent a l'any 1448. La notícia va recollida en una separata que ens ha estat facilitada pel nostre amic Antoni Bausili i Gibert. Es tracta d'un poema de quatre octaves de versos heptasíl·labs i una tornada, dedicats a la Verge Maria amb motiu d'una desventura de l'autor. Aquest seria possiblement el mateix notari o un escrivà seu, puix que altres persones no podien tenir accés als protocols en curs de redacció. Un cas insòlit, ja que no s'estila incorporar al protocol poesia. El valor literari dels arxius notariais és escrupolosament històric, mai líric. Ens congratulem d'aquesta excepció.

»Antoni M. Aragó no pogué trobar cap dada relativa a Huguet de Serrallonga, llevat de les pròpies del seu exercici professional. Ha quedat, per tant, en l'obscuritat la causa del seu empresonament per part del bisbe d'Urgell. D'altra banda, l'esmentat notari, ni tan sols el cognom de Serrallonga no figura en la *Història d'Igualada* de Mn. Segura. El text d'aquests versos és:

O Verge santa Maria,
digna sou de gran laor
hoyau a mi, pecador,
qui us reclam la nit e lo dia.

Jesucrist vos concebés
verge sens negun pecat,
d'on ha havia promès
ja u creu la cristiandad.
Donchs, verge, pus que jo us prech
ab tan gran devoció,
pregeu lo vostre car fill
que'm vulla haver perdó.

Car jo vetx que no só digne,
verge, de ésser hoït,
mes per les vostres pregàries
mon mal por ésser guarit.
Vós sou Verge e sens par
mare de Déu e sagrada,
may sabés què fou pecar,
de què sou molt exelçada.

Verge, tostemps vos preguí
e us haguí ajudau a mi,
qui sou verge coronada.
Pregau la vostre fill car
que m'ajut esta vegada
em trague d'aquest perill,
que no faré may errada.

Lo senyor bisbe d'Urgell
me té en gran stretura,
mes jo meresch més a ell
d'aquesta presó scura.
Per què, verge neta e pura,
meteu-li en voluntat
que'm trague d'esta pressura
e que m'hage pietat.»

Posteriorment, el mateix Antoni Dalmau i Jover escrutava la identitat de l'autor de la poesia en un altre article publicat unes setmanes després a la mateixa revista (*Vida...* núm. 1433-1434). Ho feia en els termes que transcrivim tot seguit:

«La troballa d'una poesia igualadina, més antiga que la que sabíem del segle XVI, i de la qual ens vam ocupar en el número de *Vida...* de la Festa Major, ens porta la pruija d'esbrinar la personalitat de l'autor d'aquella poesia mariana, trobada en un manual del notari Huguet de Serrallonga, corresponent a 1448. Dèiem que l'autor havia d'ésser el mateix notari o un escrivà seu, puix que ningú més no podia tenir accés al protocol en curs de redacció. Avui ens inclinàriem per l'autoria d'aquell notari. Vegem-ho:

»L'any 1440 –vuit anys abans de la incorporació de protocol de la poesia mariana– el somatent de la vila d'Igualada s'alçà contra March i Dalmau Ferrer, germans, per haver ferit Simó Fonoll i sa muller. Arran d'aquests successos, els consellers van denunciar als batlles que Huguet “de Serrallonga, notari habitant d'aquesta vila”, malparlà del somatent i en desfavor del senyor comte de Prades, i “lo dit Huguet de Serrallonga sen entrá en lo castell Dòdena, no curant esser ne tornar sen ab la dita host”. Els batlles –en plural, puix que, com se sap, n'hi havia dos: el batlle reial i el del monestir de Sant Cugat– van decidir arrestar el notari Serrallonga dins els murs de la vila i l'obligaren a prometre sots pena de cent lliures que no trencaria l'arrest. Tot això pot llegir-se àmpliament en un document que insereix Mn. Segura en la seva Història d'Igualada.¹

1. Mn. Segura fa esment d'uns altres Serrallongues, i en aquest sentit rectificuem el nostre alludit article, però en el document dels consellers no apareix Serrallonga, sinó “Serralonga”.

»Com veiem, el notari Huguet de Serralonga s'indisposà amb les autoritats l'any 1440. I ara lliguem aquest fet amb el mòbil d'escriure la poesia que creiem més antiga d'Igualada. No fou altre que invocar la Mare de Déu a fi que intercedís en favor seu perquè el deslliurés "d'aquesta presó scura", és a dir, del "problema" d'Huguet amb el bisbe d'Urgell. Fàcil és deduir que un temperament díscol en el primer "afer", ho fos al cap de vuit anys en un altre cas d'insubordinació. D'ací que, atès a més que el responsable del protocol i per tant de la interpolació de l'esmentada poesia, és el notari, podríem afirmar que l'autor de la primera poesia igualadina coneguda és Huguet de Serrallonga. Felix culpa la d'aquell notari en l'afer del bisbe d'Urgell, si hem merescut una poesia mariana del segle XV, la més antigament coneguda en el parnàs local.»

Servint-nos de base el llibre d'Antoni Pous, hem treballat aquest volum procurant enriquir-lo amb noves dades, completant algunes mancances i ampliant-lo amb les biografies dels nous poetes igualadins que han sorgit fins als nostres dies, posant especial atenció als que tenen obra publicada i n'hem tingut notícia.

Anònim del segle XVI

L'arxiver igualadí Gabriel Castellà Raich ens deixà imprès un opuscle de quatre pàgines titulat *Una antiga poesia amatòria catalana* amb la transcripció de la poesia anònima que copiem, i hi va afegir aquest comentari:

«Alguns anys enrere, quan amb més voluntat que no pas temps sobrer realitzàvem, mitjançant autorització competent, certs treballs preliminars per tal de fer-nos càrrec de les matèries amb què es podrien destriar o classificar els instruments diversos que s'amuntegaven a l'arxiu parroquial de Santa Maria, desbrossant, així, el camí per a procedir més tard, quan ens fos possible, a una ordenació general i sistemàtica, varem topar, entre els papers solts, certa fulla de paper, manuscrita, que contenia un assaig de poesia amatòria, sense firma, i amb lleugeres correccions: fins semblava que s'hagués deixat a mig retocar. Pel caràcter i per la marca de paper varem atribuir el treball a la primeria del segle XVII o millor encara a les darreries del XVI. (...)» Indubtablement, aquesta composició inèdita i en forma de *borrador* té un caràcter ben subjectiu. Oblidada inadvertidament, potser, entre l'informe embalum d'instruments, havia d'ésser obra d'algun laic, home de carrera o versat en la retòrica, qui es veia menyspreat per la dama dels seus insomnis. En èpoques passades anaren a raure a la rectoria qualque deixalles de papers de cases notariales de la població, especialment de la família de cognom Melcior, que vivia precisament al mateix carrer de Santa Maria, no gaire lluny de la susdita casa rectoral. Amb un semblant trasllat de papers antics també se n'escorrieren d'índole particular o familiar.

Una explicació diferent afegim, que igualment pot justificar l'existència de dita fulla en l'esmentat arxiu. Cal saber que a Igualada es donà el cas curiós del notari micer Gaspar Joffre i Lledó, honorable jurisconsult i de no poca influència social: aquest home prestà excel·lents serveis a la vila i era casat; més tard enviudà i aleshores fou promogut a la carrera sacerdotal i governà com a rector efectiu la feligresia de la vila des de 1606 fins a la seva mort, ocorreguda a les primeries de l'any 1613. Qui

sap si els versos amatoris que hem exhumat eren obra de micer Joffre en la seva joventut!

ANÒNIM²

O, la salut mia,
o, único mon be,
les mies terribles penes
un poc scolta:

Ascolta, una vegada sola,
la mia raho te pregue
que apres per tu no negue
de morir.

Tu me turmentes a tort,
dolça cara senyora,
però, si tu vols que io more,
só content.

Ben fort és lo meu lament
de mon servir ab fe;
benaventurat qui no creu
en dona alguna.

2. *Estudis Universitaris Catalans*, XVI.

Blasfeme sol e lluna
que me constreny en te amar,
perquè sent de cada part
lo cor mancar;

¿què hauràs de turmentar
un teu fel servidor
que tantes penes sent
per ton amor?

Mai no he comesa error
contra tu, ne engany,
e me dónes tant afany
d'hora en hora.

Pensa quant me acora
veure't un'altre amor
e en tot deseparar
un phel servidor.

Sentencia aspra e proterua,
dura e impiadosa sort,
que me ha tancada la porta
de tot mon be.

Yo mor, quant me ve
en lo enteniment lo llarg temps
que he perdut, en un moment,
tota fatiga.

Tu mostres esser ma amiga,
pero un altre cull los fruits;
e io, mesquí, de fulles
me nodrisc.

Lo cos llas y trist
de vuy mes fora desesperanza;
sia maleyda la llavor
d'aquest amor,

encara que lo traydor
que tot mon be posseheix
y de aquell es fet hereu
senza marescer.

No pot mes estar cubert
en lo trist pits lo foch
que io sent a poch a poch
anar mancant.

Senyora io te coman
la desdixada mía ànima
pus no és estada piadosa
al miserable cos.

Cançons del *Romancerillo catalán* de Manuel Milà i Fontanals

El filòleg, erudit i escriptor vilafranquí Manuel Milà i Fontanals (1818-1884), és l'autor del *Romancerillo catalán*, un recull de cançons tradicionals catalanes del segle XIX que fou publicat a Barcelona el 1882. En transcrivim unes mostres que fan referència a Igualada:

LA MULLER DEL TINENT³

Una cançó vull cantar no hi ha molt que s'és dictada,
d'una minyona que hi ha que n'és filla d'Igualada.
Diuen que se'n vol casar ab un tinent de l'armada,
son pare diu que no ho vol sa mare tampoc no gaire.
«Minyona, si vols venir, si te'n vols venir a l'armada,
que te'n compraré un vestit del color que més t'agrada;
quan tu n'eixiràs al camp a la mà duràs la palma;
tots los capitans diran: —Déu lo guard, la gentil dama—.
—So la muller d'un tinent i só filla d'Igualada—.

3. Extret del *Romancerillo catalán*, núm. 229, pàg. 323.

CONVERSA INTERROMPUDA⁴

Una cançó vull cantar no hi ha molt que l'hai dictada,
 d'una minyona que hi ha que n'és filla d'Igualada.
 si voleu saber on s'està, s'està al carrer de Santa Anna;
 si voleu saber el seu nom, Felona s'anomenava.
 Festeja dotze fadrins, tots dotze de camarada.
 Els ha passat pel cap de fer-ne una enramada,
 enramada de tres pins al capdamunt d'una arcada;
 els quatre planten los pins i els altres quatre l'arcada;
 els altres són tocadors de violins i guitarres.
 A l'endemà de matí la minyona s'és llevada:
 ja en treu el cap al balcó. Ja en veu la gran enramada.
 Mentre s'ho està mirant el Joan per'llí passava:
 —¿En voldria donar un clavell d'aquesta gran enramada?—
 —Preneu-se-lo vós mateix que el meu cor no hi abasta—
 —¿En quina missa anireu, Madalena agraciada?—
 —A missa d'un quart de nou, a les vuit hores tocares—
 Al cantó de cal Novell el Joan ja l'esperava,
 es van posar enraonar, en tocaven la vuitada.
 —Joan —diu,— me'n tinc d'anar, la missa ja és començada—.

4. Extret del *Romancerillo catalán*, núm. 340, pàg. 324.

Maria Trulls i Algué

1861-1933

Va néixer l'agost de 1861 a Prats de Lluçanès. Filla de Pere Trulls i Tort i d'Antònia Algué i Casahuga, va viure a Esparreguera i des de 1871 a Igualada. Casada el maig de 1908 amb Aureli Rubio del Hoyo. Sense descendència. Va morir al seu domicili del carrer de Santa Caterina d'Igualada el desembre de 1933. Està enterrada al cementiri civil d'Igualada.

Biografia

Filla d'una família humil, als catorze mesos sofrí una paràlisi que la deixà impossibilitada. Els pares es traslladaren a Esparreguera, i quan la nena tenia deu anys s'instal·laren al carrer de Santa Caterina d'Igualada.

Lliurepensadora i de formació autodidacta. Va aprendre de la seva mare a escriure i a llegir, ja que no pogué anar a l'escola. El seu pare era republicà i li transmeté les seves idees fins al punt que es convertí en símbol de l'anticlericalisme; hom l'anomenava «la Protestanta».

Començà a publicar articles a la revista feminista *La Conciencia Libre*. També col·laborà a *El Igualadino*, *El Ateneo*, *Igualada Radical*, *L'iconoclasta* i *L'Ateneu*. L'any 1900 publicà uns apunts biogràfics. Mantingué sovint polèmiques amb altres col·laboradors de la premsa local; cal destacar les discussions mantingudes des de diversos periòdics entre ella i Ramon Solsona.

Als quaranta-dos anys es casà civilment amb l'empleat de correus Aurelio Rubio (ell en tenia vint-i-quatre) amb qui l'unia una llarga amistat i una coincidència ideològica. Ell havia col·laborat a *El Sembrador*. El 1912 Maria Trulls i el seu company foren premiats en el IV Certamen Cien La Escena Catalana-Recreativa, organitzat per l'Agrupació Vida de Barcelona.

El seu vidu li edità i prologà la seva producció en vers, *Obras completas* (1934), que consta de dues parts, *Des de mi encierro* –poesia castellana– i *Les meves filles* –poesia catalana dedicada a les flors, plantes i animals que estimava (recordem que va morir sense descendència).

A Igualada, al Pla de la Massa, la Maria Trulls hi té un carrer dedicat.

LA PRIMAVERA VE

Una flor d'ametller
m'ho ha dit a cau d'orella;
una flor d'ametller;
«La primavera ve.»

.....
Un gall també m'ho ha dit
en despuntar l'aurora,
un gall també m'ho ha dit,
el meu cor ho ha sentit.

LES MEVES FILLES

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million (12.5% of the population).

There are a number of reasons why the public sector has expanded. One reason is that the population has aged. The number of people aged 65 and over has increased from 10.5 million in 1990 to 13.5 million in 2000. This has led to an increase in the number of people who are eligible for state pension and other social security benefits.

Another reason is that the government has increased its spending on health care, education and other public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

There are also a number of reasons why the public sector has expanded in the 1990s. One reason is that the government has increased its spending on public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

Another reason is that the government has increased its spending on public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

There are also a number of reasons why the public sector has expanded in the 1990s. One reason is that the government has increased its spending on public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

Another reason is that the government has increased its spending on public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

There are also a number of reasons why the public sector has expanded in the 1990s. One reason is that the government has increased its spending on public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

Another reason is that the government has increased its spending on public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

There are also a number of reasons why the public sector has expanded in the 1990s. One reason is that the government has increased its spending on public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

Another reason is that the government has increased its spending on public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

There are also a number of reasons why the public sector has expanded in the 1990s. One reason is that the government has increased its spending on public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

Another reason is that the government has increased its spending on public services. This has led to an increase in the number of people employed in these sectors. For example, the number of people employed in health care has increased from 1.5 million in 1990 to 2.5 million in 2000.

Joan Serra i Constansó

1864-1924

Va néixer al carrer del Clos d'Igualada el 18 de novembre de 1864. Fill de Pere Anton Serra i Freixas (pintador tèxtil) i de Maria Constansó i Barral. Casat amb Rita Montaner i Seuba. Pares de Magda (1895-1987), Maria (traspassada als tres mesos), Maria (traspassada als sis mesos), i Maria Àngels (traspassada als quatre mesos). Va morir a Barcelona el 25 de març de 1924.

Biografia

Polític i escriptor. També afeccionat al dibuix i l'excursionisme. L'any 1883 fou un dels fundadors del Centre Catalanista d'Igualada i un dels principals animadors de l'Ateneu Igualadí de la Classe Obrera, del qual fou president el període 1890-1893; de 1903 a 1905 en fou secretari. Cap dels republicans igualadins i, el 1907, diputat provincial per Igualada i Vilafranca. Regidor i primer tinent d'alcalde d'Igualada, d'on esdevingué alcalde accidental entre febrer de 1904 i agost de 1905. Durant aquest període, l'Ajuntament acordà la construcció de l'escorxador, una xarxa de clavegueram i resoldre el mercat amb l'ocelleria de la plaça del Blat. Serra també viatjà a Madrid per sol·licitar una via de tren de Vilanova i la Geltrú fins a Calaf passant per Igualada i Vilafranca del Penedès. Perseguí el joc i reglamentà el servei d'higiene especial i vigilància de la prostitució. Fundador de l'empresa Electra Igualadina, el 14 de març de 1913 es traslladà a viure a Barcelona per exercir un alt càrrec a Energia Eléctrica.

Des de ben jove col·laborà en la premsa local, majorment de tendència republicana⁵ a *El Eco del Noya* (r), *La Antorcha* (i), *La Colmena igualadina* (r), *La Democracia* (r), *Lo Renaixement* (r), *El Igualadino* (d), *El Ateneo* (r), *Pàtria* (c), *L'Ateneu* (r), *L'Igualadí* (d), i *Sang catalana* (r). A Barcelona va escriure a les revistes *Lo Frare Mostén*, *Quatre Gats*, *L'Esquella de la Torratxa* i *La Campana de Gràcia*.

En poesia, l'impremta d'Antonio López li publicà *Tonterías* (1900) i *La Barricada. Versos revolucionaris* (1900). També publicà contes, *Del viure alegre* (1917), i llibres de memòries, *Quan jo tenia vint anys* (1923) i *Mig segle de vida igualadina* (1924).

Pseudònims: A. Cíbar, Armando Guasa, Clara Dou, D.R., Delfí Rosella (y Olm), Delfín Amapola, J., Jep, Jeph de Jespus, Joan del Noia, Paca de Cotó, Salvi Paholí, Salvi Pebre.

El seu nom figura en la Gran Enciclopèdia Catalana.

A Igualada, al barri de les Comes, Joan Serra hi té dedicat un carrer, i té també una placa a la seva casa natal.

5. Referències: (c) col·laborador, (d) director, (i) il·lustrador, (r) redactor.

VIATGE D'INSTRUCCIÓ

—Mira, fill meu, veus tots aquests pagesos
colrats pel sol ardent,
furgant la terra, fent bronzir la dalla,
bregant entre olivars i emparrant ceps?
Doncs els homes aquests, negres, suosos,
de bruts pellings coberts
cullen el pa sabrós de nostra taula,
els fruits dolcíssims ab què ens regalem,
i els aromosos vins, dolços com nèctar,
que omplen nostres cellers.
Els mengen un pa negre, beuen aigua
i sa golafraria consisteix
a menjar-se ab els porcs i les gallines
els fruits que es fan malbé.
—¿I doncs, mamà, qui es menja lo que ells cullen?
—Fill meu, tu i uns quants més.
[...]

LA BARRICADA

Jaume Boloix i Canela

1866-1921

Va néixer al carrer del Clos d'Igualada el 28 de març de 1866. Fill de Manuel Boloix i Domènech i de Manuela Canela i Rovira. Casat amb Josepa Subirana i Farré, foren pares de Josefina i Manuel (el 12 de juny de 1894 varen perdre el primer fill). Va morir a Barcelona el 21 de gener de 1921.

Biografia

Estudià als Pares Escolapis de l'antic convent de Sant Agustí. Passà uns deu anys fora de Catalunya, durant dos dels quals ingressà al seminari de Santo Domingo de la Calzada. Retornà a Catalunya colpit per la pena de conèixer la mort d'una noia que estimava, fet que influencià part de la seva obra més personal, ja que, majorment, la seva poètica és de caràcter religiós amb influències verdaguerianes. Corrector de l'editorial Subirana de Barcelona. Els darrers anys de la seva vida, funcionari municipal de l'ajuntament de la capital catalana. De ben jove publicà poesies en periòdics i revistes com *El Ateneo*, *El Igualadino*, *Sometent*, *Propaganda* i *Llibertat*, entre d'altres. També col·laborà en *La Creu de Catalunya*.

Soci de mèrit de la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida, Cavaller de la Santa Casa de Loreto i Fill Adoptiu de Tarragona, ciutat on visqué uns anys.

Premiat a diversos certàmens literaris a Barcelona, Sant Martí de Provençals, Gràcia, Valls, Lleida, Tarragona, Olot, Manresa, Girona, Falset, Igualada, la Bisbal, Manlleu, Ripoll, etc. També en els Jocs Florals de Barcelona els anys 1898 i 1901.

Diversos compositors posaren música a les seves poesies: Mn. Miquel Farré, Maximí Noví, F. Brunet i Recasens, Marian Viñas, Celestí Sadurní, Il·luminat Saperas, Miquel Jordana, Mn. Miquel Augé, Mn. Lluís Romeu i Eusebi Guiteras.

Prologà i corregí la *Història d'Igualada*, de Mn. Joan Segura. Escrigué un esquema biogràfic de sor Rita Verdaguer que més endavant publicaria Gabriel Castellà. Remarquem un dels seus poemes més populars, «La negra», que dedicà a l'excel·lentíssima senyora marquesa de Castellar, na Emília Carles, vídua Tolrà, i que fou llorejat amb el premi del magnífic Ajuntament de Ripoll el 12 de maig de 1903.

Publicà *Los Dolors de Maria* (Lleida: Impremta Mariana, 1889); *L'Assumpta* (Vic: R. Anglada, 1891); *La Madre* (Tarragona: Arús, 1891); *Los Besos* i *La Briballa d'en Boquica* (Girona: Asociación Literaria, 1897 i 1898); *Voladúries*, amb pròleg d'Adolf Alegret (Barcelona: Subirana, 1903); *Poesies llorejades en els Jocs Florals de Gràcia* (Barcelona: 1913);

Poesies llorejades en els Jocs Florals de la Bonanova (Mataró: 1913), 5° *Centenario de Nuestra Señora de la Piedad* (Igualada: Poncell, 1920); *Coloquios Eucarísticos*, traducció (Barcelona: 1921), i *Poesies*, en dos volums editats pels seus fills, amb pòrtic de Gabriel Castellà i Raich (Igualada: Poncell, 1927).

Antoni Boada li dedicà un capítol en la sèrie *Miscellanea Aqualatensia*, núm. 4, del CECI, «Altres cinc poetes de l'Anoia» (1987).

L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoieus del segle XX.

Jaume Boloix i Canela figura en la Gran Enciclopèdia Catalana.

Un carrer d'Igualada porta el seu nom.

EL CARRER DEL CLOS

Vila d'Igualada,
 pàtria del meu cor,
 cel de ma infantesa,
 niu dels meus amors;
 deixa'm fer memòria del carrer de casa,
 deixa que te'n parli del carrer del Clos.

Quan el veig en somnis
 veig el meu bressol,
 veig cremar estrelles
 a la llar de foc;
 Quan el veig en somnis sento que la mare
 tota amorosida m'omple de petons.

Oh carrer de casa,
 més bonic que tots,
 quan de tu em recordo
 sempre sóc un noi;
 quan de tu em recordo tot són alegries,
 belles esperances, tendres il·lusions.

Quan els Reis arriben
 veig el cistelló,
 quan floreix la Pasqua
 sento els cants d'amor;
 veig la llàntia encesa de la gran Doctora,
 sento de les gralles l'espinguet joiós.
*¡Qui pogués tornar-hi
 al carrer del Clos!*

[...]

Joan Cendra i Muntadas

1875-1940

Va néixer a la rambla de Sant Isidre, 24, 1r, d'Igualada, el 31 de març de 1875. Fill de Joan Cendra i Badia i de Teresa Muntadas i Rovira. Germà de Ramon, Paquita i Carmelita i parent dels Muntadas, fundadors de La España Industrial. Solter. Va morir el 7 de juny de 1940 a Igualada.

Biografia

Aprenué les primeres lletres a Cal Senyor Manel de la Rambla. Estudià francès al col·legi dels Pares Escolapis. Als disset anys els seus pares el col·locaren d'aprenent a la drogueria de Can Vicenç Ferrer de Barcelona. Vocal primer de la junta directiva de l'Agrupació Folklòrica (Barcelona, febrer-agost de 1899). El contacte amb la societat barcelonina de finals de segle l'empenyé cap a la literatura i escrigué versos sobre la industrialització igualadina.

Publicà en vers *Villa-Maria. Recort de Cartagena* (Barcelona: Francesch Badia, 1899). És un dels fundadors de *L'Eco d'Igualada* (1920-1924), publicació de la qual fou redactor i també director. L'any 1908 guanyà la flor natural en els Jocs Florals del Centre Moral Instructiu de Sant Josep.

Pseudònims: Marc i Jan.

EL SOL

Aixecat sol, y escolta des la serra
El cant del món al començar el dia:
¿Sents quin brogit? La humanitat poruga
Torna á donarse á n'el plaher de viure
Y are s' despertan criminals venjansas
Y odis eterns y estones de lascívia...
¡Quin incéns s'ofereixen tots els homens!
Potsér entelarán ta llúm divina
Y á las foscas viurán, puig las tenebres
Del visi y del escàndol son amigues'
Mes no, no temis; l'ánima perduda
En las nits de plaher, tal volta sia
Per tu regenerada, perquè sempre
El foch es l'elemént que purifica...
Torna á lluir y escolta la cantúria
Dels ángels y els aucells y el dolç somriure
Contempla d'una Verge al despertarse
Tal com s'obra una flor, qu'eixa es la vida
Mes pura, mes felis, mes verdadera
Puig la tanca en son clos «Villa-Maria».

VILLA-MARIA

the 1990s, the number of people who are employed in the service sector has increased in all countries.

There are two reasons why the service sector is important for the economy. First, the service sector is the largest sector in all countries. Second, the service sector is the most dynamic sector in all countries. The service sector is the sector that is growing the fastest and the most diverse.

The service sector is also the most important sector for the environment. The service sector is the sector that is most responsible for the environmental problems that we are facing. The service sector is the sector that is most responsible for the greenhouse effect, the ozone layer depletion, and the acid rain.

The service sector is also the most important sector for the future. The service sector is the sector that is most likely to create new jobs and new opportunities. The service sector is the sector that is most likely to be the engine of growth in the future.

The service sector is also the most important sector for the quality of life. The service sector is the sector that is most responsible for the quality of life that we are enjoying. The service sector is the sector that is most responsible for the health, safety, and well-being of the population.

The service sector is also the most important sector for the future of the world. The service sector is the sector that is most likely to be the engine of growth in the future. The service sector is the sector that is most likely to create new jobs and new opportunities.

The service sector is also the most important sector for the future of the world. The service sector is the sector that is most likely to be the engine of growth in the future. The service sector is the sector that is most likely to create new jobs and new opportunities.

The service sector is also the most important sector for the future of the world. The service sector is the sector that is most likely to be the engine of growth in the future. The service sector is the sector that is most likely to create new jobs and new opportunities.

The service sector is also the most important sector for the future of the world. The service sector is the sector that is most likely to be the engine of growth in the future. The service sector is the sector that is most likely to create new jobs and new opportunities.

The service sector is also the most important sector for the future of the world. The service sector is the sector that is most likely to be the engine of growth in the future. The service sector is the sector that is most likely to create new jobs and new opportunities.

Emili Vallès i Vidal

1878-1950

Va néixer el 28 d'octubre de 1878 al carrer de Santa Caterina d'Igualada. Cinquè fill de Josep Vallès i Martí i Josefa Vidal Brunet. Casat el 1914 amb Antònia Casas i Briz. Sense descendència. Va morir a Barcelona el 26 de novembre de 1950 i fou enterrat al cementiri de Montjuïc.

Biografia

Gramàtic, filòleg, matemàtic, poeta i crític musical. Inicià els seus estudis a l'Escola Pia d'Igualada. El 1886 la família es traslladà a Barcelona, on Emili continuà els seus estudis als escolapis de Sant Antoni. L'any 1897 ingressà a la Universitat de Barcelona, on es llicencià el 1903 en ciències fisicoquímiques, i, quatre anys més tard, en ciències exactes. Malgrat això, durant l'època universitària freqüentà diversos nuclis literaris i decantà les seves afeccions cap al camp de les lletres.

Professor de l'Escola d'Arts i Oficis del Districte Cinquè (posteriorment Escola Complementària d'Oficis Narcís Monturiol) i secretari-redactor de la secció de ciències de l'Institut d'Estudis Catalans. Des de 1916 fou també professor de gramàtica catalana a l'Escola Normal de Mestres. El 1904 publicà un primer *Resum de gramàtica catalana*, criticat per Pompeu Fabra, amb el qual mantenia amistat.

S'interessà per les llengües, i dominà plenament el llatí, el grec, el català, el castellà, el francès, l'anglès, l'italià i l'alemany. Començà a traduir obres de la literatura universal com *Fromont i Risler*, d'Alphonse Daudet; *De la imitació de Crist*, de Tomàs de Kempis; *Laura o el sello rojo*, d'Alfred de Vigny; *Mozart*, de Josep Lleonart; *Estrella matutina*, d'Ada Negri i *Amor i geografia*, de Bjørnstjerne Bjørnson. Usà el pseudònim Manuel Brunet per a algunes traduccions fetes per a l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. Fou col·laborador d'aquesta associació, amb la qual, el 1931, va donar cursos de gramàtica catalana a Ràdio Associació - EAJ 15.

Formà part de la redacció del periòdic *La Renaixença*, l'únic diari català a Barcelona, dirigit pel seu amic Josep Carner. També fou redactor de la revista *Montserrat*, crític musical de *Diario del Comercio* i *El Matí*, i col·laborador de *La Revista*, dirigida pel seu company Jaume Bofill i Mates.

Més que investigador, Emili Vallès fou un bon divulgador de les doctrines gramaticals i lingüístiques de l'Institut d'Estudis Catalans. Juntament amb Artur Martorell i amb el pseudònim Jeroni Marvà, publicà diversos manuals de gramàtica catalana i, tot sol, manuals

d'altres matèries, com *Aritmètica mercantil* (1918) i *Geometría* (1946). Després de l'èxit dels *Exercicis de gramàtica catalana* de Jeroni Marvà, agafà el relleu *Signes. Normes pràctiques de gramàtica catalana* (1962), d'Albert Jané.

Cal remarcar aquest llibre biogràfic de Xavier Pedraza i Jordana, editat per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament d'Igualada amb motiu del 125è aniversari del filòleg i matemàtic, dintre de la sèrie «Catalans il·lustres»: *Emili Vallès i Vidal 1878-1950* (2003).

Pseudònims: E.V., E.V.V., E. de Vallès, El Mig Marvà, Ilime Sellav i Lavid, Jeroni Marvà, Joan Cots i Puigbó, Nou Gaballi, Oberón, Plàcid Vidal, R, A. U., R. A. V., R. Muntaner, R. Simon i Brunet, S. Brunet, V. E. Emili Vallés i Vidal figura en la Gran Enciclopèdia Catalana.

Una escola i un carrer d'Igualada porten el seu nom.

DINS L'ESGLÉSIA

Dos llumets pàl·lids rompen la tenebra;
 un hàbit de foscor callant sospira;
 el seny s'agemoleix, s'abat i albira
 com del seu cor espolsarà aquell gebre.
 Remor suau que l'ombra delimita,
 vibra quelcom de dalt de la troneta;
 i és la veu ressonant d'algun profeta
 o la lliçó d'un flàccid eremita?
 No ho sé, car els sentits així no cobren
 tot el matís distint de llum puixança,
 fins que, amb l'avís, la visió s'avança,
 i els ulls damunt de l'ara s'entreobren,
 Ara es percep enmig de la grisalla
 el retaule dispost amb gran mestria,
 on tot el panorama s'expandia
 d'aquella Amor del Crist, que no té falla.
 El començ dalt de tot, la Verge pura
 amb fulgents resplendors d'Anunciada;
 dessota el Fill amb l'obra consumada:
 «Així amà Déu la seva criatura».

EMILI VALLÈS I VIDAL 1878-1950. FILÒLEG I MATEMÀTIC

the 1990s, the number of people with diabetes has increased in all industrialized countries. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is estimated to be 6.5% in 1995, which corresponds to 1.5 million people (1). The prevalence of diabetes is expected to increase to 10% by the year 2010 (2).

Diabetes is a chronic disease, and the long-term complications of diabetes are a major cause of morbidity and mortality. The most common long-term complications of diabetes are retinopathy, nephropathy, neuropathy, and cardiovascular disease. The prevalence of these complications is high, and the burden of disease is substantial (3).

The most common complication of diabetes is cardiovascular disease. The prevalence of cardiovascular disease is high, and the burden of disease is substantial. The most common cardiovascular complications of diabetes are coronary artery disease, stroke, and peripheral vascular disease. The prevalence of these complications is high, and the burden of disease is substantial (4).

The most common complication of diabetes is retinopathy. The prevalence of retinopathy is high, and the burden of disease is substantial. The most common retinal complications of diabetes are macular edema and proliferative retinopathy. The prevalence of these complications is high, and the burden of disease is substantial (5).

The most common complication of diabetes is nephropathy. The prevalence of nephropathy is high, and the burden of disease is substantial. The most common renal complications of diabetes are proteinuria and end-stage renal disease. The prevalence of these complications is high, and the burden of disease is substantial (6).

The most common complication of diabetes is neuropathy. The prevalence of neuropathy is high, and the burden of disease is substantial. The most common neurological complications of diabetes are peripheral neuropathy and autonomic neuropathy. The prevalence of these complications is high, and the burden of disease is substantial (7).

The most common complication of diabetes is foot disease. The prevalence of foot disease is high, and the burden of disease is substantial. The most common foot complications of diabetes are ulcers and amputations. The prevalence of these complications is high, and the burden of disease is substantial (8).

The most common complication of diabetes is blindness. The prevalence of blindness is high, and the burden of disease is substantial. The most common causes of blindness in diabetes are retinopathy and cataracts. The prevalence of these complications is high, and the burden of disease is substantial (9).

The most common complication of diabetes is disability. The prevalence of disability is high, and the burden of disease is substantial. The most common causes of disability in diabetes are long-term complications of diabetes. The prevalence of these complications is high, and the burden of disease is substantial (10).

Joan Llansana i Bosch

1879-1922

Va néixer el 20 d'octubre de 1879 al passeig Verdaguer, 27, d'Igualada. Fill de Francesc Llansana i Boyer, del carrer de l'Amnistia (després dels Esquiladors), 14, d'Igualada, i hereu de Cal Guixoter (1829-1899), i de Maria Anna Bosch i Torras, de Santa Fe de Segarra (1841-1900). Casat el 23 de març de 1907 amb Maria Torrents i Poch, de Santa Margarida de Montbui (1885-1973), foren pares de Francesc (Paco, 1907-1956, alcalde d'Igualada de 1951 a 1955), Anita (1910-1963), Emília (1912-2006), Teresina (1914-2006), Josep (1916-1999) i Joan (1917-1981, procurador de les Corts Espanyoles per la junta econòmica del Sindicat de la Pell). Va morir després d'una llarga malaltia el 15 de desembre de 1922 a Igualada.

Biografia

Tècnic tèxtil. Republicà moderat i catòlic, fill d'obriers, va anar poc a l'escola però esdevingué un autodidacte de la cultura. Alumne de l'Ateneu. Va treballar en diversos oficis, i als disset anys va entrar a Cal Font. Després va passar a Cal Boyer, i als dinou anys ja era majordom de Cal Baliu. Especialista en teoria de teixits, als vint-i-dos anys fou nomenat director de la fàbrica de Cal Pasqual Noguera. Formà part del grup esperantista d'Igualada. També fou un destacat dirigent de l'Ateneu Igualadí de la Classe Obrera, on creà i presidí la secció d'enciclopèdia (1906).

Professor i director de l'Escola de Teoria de Teixits, destinada a la preparació de contramestres. El 1904 li va correspondre llegir el discurs del XLI aniversari de la fundació de l'entitat.

El juny de 1905 va ser processat amb Pere Mussons, president del Centre Autonomista, però l'Audiència de Barcelona va sobreseure la causa al setembre següent.

Regidor de l'Ajuntament d'Igualada pels republicans (1906-1910), el 19 de setembre de 1907 va abandonar la disciplina de vot del seu grup en la votació d'una subvenció per a l'escola racionalista que s'havia obert al Centre Republicà.

L'any 1908 va presidir la comissió de propaganda de la commemoració del centenari de la batalla del Bruc. En aquells anys tenia la representació de la companyia d'assegurances mútues i a prima fixa La Mundial.

En els fets de la Setmana Tràgica va intentar calmar els ànims des del balcó de l'Ajuntament, però no el van deixar parlar.

El maig de 1919, sent apoderat de Cal Pasqual Noguera, fou un dels fundadors de la Federació Patronal a Igualada. Intervingué com a element moderador en resposta a les fortes tensions laborals i socials de l'època, i va patir a casa seva diversos atemptats amb bomba que no van causar víctimes però sí danys materials.

Vocal de la junta del patronat igualadí de la primera sucursal de la Caixa de Pensions. Membre de la junta directiva de la secció escolar de l'Ateneu (en aquell moment l'entitat comptava amb 1.571 socis). Soci protector de la Congregació Mariana (els Lluisos).

Es va enfrontar al Centre Republicà en la seva candidatura a les eleccions municipals de 1920.

Col·laborà en diverses publicacions locals i foranes sobre pedagogia, sociologia, art, indústria tèxtil i astronomia. Fou director de la revista igualadina *El Ateneo* (1904), i redactor de *L'Ateneu*, *L'Eco d'Igualada*, *El Igualadino*, *Stelo Kataluna* i *Pàtria*. També va escriure a *Revista Astronómica*, *Catalunya Tèxtil* i *El Eco de la Industria*.

Pseudònim: J.

En el camp de la poesia va dedicar un poemari a la seva esposa, *Flors de maig* (Nicolau Poncell, 1907).

LA VIOLA BOSCANÀ

Vas donármela tendre y olorosa
en prova del amor que sents al cor,
y al véuerla senzilla y tan hermosa
vaig guardarla, ab afany, con rich tresor.

Mes al se'l endemà y al nà a buscarla
per poguerla, ab amor, tornà a besar,
¡quina pena'm va fer quan al mirarla
sense aroma y frescor la vaig trovar!

Pro ¿qué hi fá que ella resti dissecada,
sense goig, sense aroma y sens color,
si per mi n'es la joya mes preuhada
ya que'm guarda un recort del meu amor?

FLORS DE MAIG

Manuel Gomis i Sentís

1881-1963

Va néixer el 24 de novembre de 1881 a Cornudella de Montsant (Priorat), d'on era filla la seva mare i on va ser batejat, però als dos mesos del seu naixement ell i pares van retornar al domicili d'Igualada, al carrer de Sant Agustí. Fou el primer cirurgià dentista instal·lat a Igualada. Fill primogènit de Manuel Gomis i Salles (barber), d'Igualada, i de Teresa Sentís i Franquet (mestressa de casa), de Cornudella de Montsant. Casat amb Rosa Torres i Florensa (16 d'octubre de 1889), de Cornellà (Barcelonès), el 18 de desembre de 1913 a la capella de les Escolàpies d'Igualada. Pares d'una única filla, Antònia (1914-1993). Va morir el 22 de gener de 1963 a Igualada.

Biografia

Cursà estudis de primària i batxillerat al col·legi de les Escoles Pies. Als divuit anys, havent estudiat per lliure, féu l'examen de revàlida de la carrera de practicants i matrones a la Universitat de Barcelona. L'any següent obtingué el títol de cirurgià dentista i instal·là la seva consulta al seu propi domicili del carrer de Sant Agustí, 80, on exercí fins a l'any 1956. Un dia a la setmana també es desplaçava a Piera per atendre la clientela.

Bibliotecari de l'Ateneu Igualadí. Junt amb Joan Serra Constansó i Joan Llansana Bosch reprengué la tercera època de la revista *El Ateneo* (1904-1911), on publicà algunes poesies malgrat que el gruix de la seva producció resta inèdit. Quant a les obres poètiques no publicades, en citarem tres volums: *Rosa-Amor*, llibre de versos dedicat a la seva esposa que relata vivències dels vint als seixanta anys (1942); *A la meva filla*, un llarg poema familiar (1945), i *Fulls íntims. Nadalenques*, en el qual evoca moments viscuts amb la seva filla.

Afeccionat al teatre, dirigí a primers de segle el Centre Moral Instructiu de Sant Josep, que va ser una escissió temporal del Centre Catòlic, i, més endavant, la Companyia d'Aficionats de l'Ateneu Igualadí. Amb aquest grup guanyà el primer premi en el concurs de companyies amateurs organitzat per l'Orfeó Gracienc de Barcelona. Després de la Guerra Civil (1936-1939) fou director dels Amigos del Teatro del Cercle Mercantil, entitat que el 26 de setembre de 1946 li dedicà un homenatge amb motiu de la seva retirada.

Prolífic autor teatral, la majoria de les seves obres –una cinquantena– foren editades per la Biblioteca L'Escon. Esmentem d'entre aquestes produccions *El misteri del bosc*, que es representà més d'un miler de vegades arreu de Catalunya (1906); *La cançó trista*, amb música de Josep Muset Ferrer (1912); *Fosca eterna*, primer premi de Teatre Catòlic i vuitè del certamen d'obres dramàtiques per a l'Escena Catòlica convocat per L'Escon (1913) i *La serp de foc o La nit de sant Joan*, amb música d'Antoni Porredon i premiada en els Jocs Florals de Nostra Senyora de la Bonanova (1914).

Té un recull inèdit de costums i folklore igualadí, *Dos pobles i el temps* (1944).

L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

Pseudònims: El Ateneo, Claudi Net, G., J. Esclat, M., Q.K. i S. Esclat. Manuel Gomis i Sentís figura en la Gran Enciclopèdia Catalana.

Un carrer d'Igualada, situat al barri del Pla de la Massa, porta el seu nom.

MATERNITAT

Poseu Senyor, en aquesta hora
 un xic de llum a la vora
 del cervell atribolat,
 per donar-me la grandesa
 sublimitat i bellesa
 en el mot Maternitat.
 Mare!... bell nom de dolcesa.
 Quina flonjor de tendresa
 porta en si la vostra veu.
 Quin esclat de poesia
 és aquest mot, que floria
 al peu mateix de la creu.
 Oh, Mare! La Mare eterna!
 La teva llum no enlluerna
 perquè aclareix nostre pit
 i et veu poncella i desclosa
 bonica com una rosa...
 i ets tot tu roser florit.
 Oh, Mare! Mareta nostra,
 que els fills portem el teu rostre,
 la teva vida i el cor,
 que ens has donat el teu somriure
 recollint-lo del teu viure
 en el dolor de l'amor.
 Mare! Que ets cel i ets vida
 i veritat endolcida,
 esperança i santedat,
 i ets amor, seny i judici
 i bonesa i sacrifici
 i ets honra d'eternitat.

[...]

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million (12% of the population).

There are a number of reasons for this increase. One is that the public sector has become a more important part of the economy. Another is that the public sector has become more efficient. A third is that the public sector has become more attractive to workers. A fourth is that the public sector has become more diverse.

The public sector has become a more important part of the economy because of the increasing demand for public services. The public sector has become more efficient because of the increasing competition from the private sector. The public sector has become more attractive to workers because of the increasing demand for public services. The public sector has become more diverse because of the increasing demand for public services.

The public sector has become a more important part of the economy because of the increasing demand for public services. The public sector has become more efficient because of the increasing competition from the private sector. The public sector has become more attractive to workers because of the increasing demand for public services. The public sector has become more diverse because of the increasing demand for public services.

The public sector has become a more important part of the economy because of the increasing demand for public services. The public sector has become more efficient because of the increasing competition from the private sector. The public sector has become more attractive to workers because of the increasing demand for public services. The public sector has become more diverse because of the increasing demand for public services.

The public sector has become a more important part of the economy because of the increasing demand for public services. The public sector has become more efficient because of the increasing competition from the private sector. The public sector has become more attractive to workers because of the increasing demand for public services. The public sector has become more diverse because of the increasing demand for public services.

The public sector has become a more important part of the economy because of the increasing demand for public services. The public sector has become more efficient because of the increasing competition from the private sector. The public sector has become more attractive to workers because of the increasing demand for public services. The public sector has become more diverse because of the increasing demand for public services.

The public sector has become a more important part of the economy because of the increasing demand for public services. The public sector has become more efficient because of the increasing competition from the private sector. The public sector has become more attractive to workers because of the increasing demand for public services. The public sector has become more diverse because of the increasing demand for public services.

The public sector has become a more important part of the economy because of the increasing demand for public services. The public sector has become more efficient because of the increasing competition from the private sector. The public sector has become more attractive to workers because of the increasing demand for public services. The public sector has become more diverse because of the increasing demand for public services.

The public sector has become a more important part of the economy because of the increasing demand for public services. The public sector has become more efficient because of the increasing competition from the private sector. The public sector has become more attractive to workers because of the increasing demand for public services. The public sector has become more diverse because of the increasing demand for public services.

Josep Forn i Talló

1886-1936

Va néixer el 21 de març de 1886 a la plaça de la Creu, 2, d'Igualada. Els seus pares, Josep Forn i Moncunill (comerciant de grans), d'Aguilar de Boixadors, i Magdalena Talló i Segalà, d'Albarells (Argençola), van tenir cinc fills: Jaume, Joaquim, Josefa, Lluís i Josep. Va morir assassinat el 18 d'agost de 1936 a Òdena.

Biografia

Sacerdot, poeta, filòleg, llatínia i traductor. Cursà les primeres lletres al col·legi dels Pares Escolapis. Als deu anys ingressà a Vic, al col·legi de Sant Josep per a seminaristes pobres i després al Seminari Major. Aquí travà amistat amb Joan Puntí i Collell i Antoni Griera i Gaja. S'interessà per l'obra de Jacint Verdaguer i orientà la seva activitat literària vers l'edificació popular i l'historicisme romàntic, però la major part de la seva producció es manifestà dins d'un noucentisme poc convençut.

El 21 de setembre de 1912 fou ordenat sacerdot. Adscrit a la parròquia de Barcelona, després fou nomenat vicari de Sora i de Copons, capellà de Raimat (Lleida) i beneficiat de Santa Maria d'Igualada (1925). Donà classes de literatura, llatí, català i castellà a Igualada, on residí fins a la seva mort. L'agost de 1936 s'amagà a Can Jan Torres (Òdena), on fou capturat per un grup de milicians i assassinat prop de Can Sabater. En aquest lloc se li erigí un pedró en homenatge el 18 d'agost de 1940.

La seva obra poètica es troba dispersa en la premsa local: *L'Eco d'Igualada*, *Llibertat*, *Revista d'Igualada*, *El Devot del Sant Crist d'Igualada* i *Diari d'Igualada*. També a *El Correo Catalán* i *En Patufet*, on publicà algunes poesies humorístiques. Malgrat tot, bona part d'aquesta obra resta inèdita.

És autor de la lletra d'alguns dels cànctics més populars a Igualada, com l'himne *A Santa Maria d'Igualada* (flor natural dels Jocs Florals d'Igualada de 1927) i *l'Adoració de les Cinc Llaques de Jesús Crucificat* (1934), totes dues obres musicades per Lluís Millet i Pagès. Fou secretari de la Festa dels Goigs del 27 d'octubre de 1929, i autor dels *Goigs a Santa Maria d'Igualada* publicats el 1959.

Com a traductor té la versió ritmada de *Laudes de l'ofici de Nadal* (1915); la traducció de textos litúrgics com *Dijous i Divendres Sants* (1917), *Setmana Santa* (1925) i algunes obres de Víctor Hugo, Corneille i Racine. El 1927 el Foment de Pietat Catalana li publica una versió ritmada dels quatre llibres de la *Imitació de Jesucrist*, de Kempis. Poc abans de morir començà la traducció de la *Summa Teològica* de sant Tomàs.

Esmentem tanmateix la seva vessant polemicista i la seva obra poètica de caràcter humorístic o satíric.

Antoni Dalmau i Jover li va escriure el llibre biogràfic *Auster, senzill i noble: Mn. Josep Forn i Talló (1886-1936)* (Priors del Sant Crist d'Igualada, 1987).

L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

Pseudònims: Alícia, El Pagès de la Segarra, Fèlix, Josep Fronollat, Kronorrim, Sánchez Picuna.

A Igualada hi té un carrer dedicat.

DIUMENGE D'HIVERN A PAGÈS

Em aquesta hora santa del diumenge,
que el sol és deixondit
i en cada branca nua encara penja
una randa de gebre de la nit,
i la serra més llunya es veu més clara,
i els bons pagesos són devots encara
de la missa primera que han oït...
Em aquesta hora santa
del gran silenci que fulgura i canta
mon cor sent el desmai de l'infinit,
i vol cantà i s'espanta...
Pobre cor meu!,
què cantaria en aquesta hora santa
quan tot ho omple la cançó de Déu?...

AUSTER, SENZILL I NOBLE

the 1990s, the number of people with diabetes has increased in all industrialized countries. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is estimated to be 6.5% in 1995, which corresponds to 1.5 million people (1). The prevalence of diabetes is expected to increase to 10% by the year 2010 (2).

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence and a high mortality. The major complications of diabetes are cardiovascular disease, nephropathy, retinopathy, and neuropathy. The prevalence of these complications is high, and the mortality is high. In the Netherlands, the mortality of diabetes is estimated to be 10% per year (3). The mortality of diabetes is expected to increase to 15% by the year 2010 (4).

The major cause of mortality in diabetes is cardiovascular disease. The prevalence of cardiovascular disease is high, and the mortality is high. In the Netherlands, the prevalence of cardiovascular disease is estimated to be 30% in 1995, which corresponds to 7 million people (5). The prevalence of cardiovascular disease is expected to increase to 40% by the year 2010 (6).

The major cause of mortality in cardiovascular disease is coronary artery disease. The prevalence of coronary artery disease is high, and the mortality is high. In the Netherlands, the prevalence of coronary artery disease is estimated to be 20% in 1995, which corresponds to 5 million people (7). The prevalence of coronary artery disease is expected to increase to 30% by the year 2010 (8).

The major cause of mortality in coronary artery disease is myocardial infarction. The prevalence of myocardial infarction is high, and the mortality is high. In the Netherlands, the prevalence of myocardial infarction is estimated to be 10% in 1995, which corresponds to 2.5 million people (9). The prevalence of myocardial infarction is expected to increase to 15% by the year 2010 (10).

The major cause of mortality in myocardial infarction is atherosclerosis. The prevalence of atherosclerosis is high, and the mortality is high. In the Netherlands, the prevalence of atherosclerosis is estimated to be 50% in 1995, which corresponds to 12.5 million people (11). The prevalence of atherosclerosis is expected to increase to 60% by the year 2010 (12).

The major cause of mortality in atherosclerosis is hyperlipidemia. The prevalence of hyperlipidemia is high, and the mortality is high. In the Netherlands, the prevalence of hyperlipidemia is estimated to be 30% in 1995, which corresponds to 7.5 million people (13). The prevalence of hyperlipidemia is expected to increase to 40% by the year 2010 (14).

The major cause of mortality in hyperlipidemia is dyslipidemia. The prevalence of dyslipidemia is high, and the mortality is high. In the Netherlands, the prevalence of dyslipidemia is estimated to be 15% in 1995, which corresponds to 3.75 million people (15). The prevalence of dyslipidemia is expected to increase to 20% by the year 2010 (16).

Antoni Muset i Ferrer

1892-1968

Va néixer l'1 de gener de 1892 a Igualada. Fill de Salvador Muset i Claramunt i d'Àngela Ferrer i Osta. Germà dels sacerdots, organistes i compositors Josep i Frederic. Casat el 1924 amb Dolors Vidal i Muset. Sense descendència. Va morir el 15 de juliol de 1968 a Valls.

Biografia

Era afeccionat a la música i com a violoncel·lista va formar part del Septemi del Cercle Mercantil, que dirigia l'Il·luminat Saperas. Estava interessat igualment per la literatura, i, sobretot, per la poesia; la seva especialitat eren les faules. Funcionari de jutjats, va viure a Valls i a Manresa. Presidí l'entitat esperantista Bela Espero i el centre excursionista de la comarca del Bages, del 1934 al 1937.

Va crear amb els seus béns la beca Antoni Muset, destinada a subvencionar estudis de piano, violí i violoncel a nois de Manresa i d'Igualada.

Col·laborà en la premsa local a *Propaganda. Esport i Cultura*, *Gasetta Comarcal* i *El Dia de Igualada*.

Obra publicada: *Quan el cor i el cervell parlen* (1931); *Cantos idílicos* (1946); *Igualada, camí d'Europa* (1954); *La luz de Tierra Santa: el crucero por el Mediterráneo* (1956); *Vibracions* (1963); *Don Listo y Bobalicón* (1964); *La gesta d'en Pamoressi* (1964) i *Romanç d'amor* (1966).

LES CIRERES

Sou vosaltres, les cireres,
estimades pels gormands;
sou les fruites enciseres,
preferides pels galants.

Vostra fruita si és madura,
mou la fressa en els convits:
el pic roig, clar hi fulgura,
i es desfà a l'embat dels dits.

Sou de l'hort bella florida:
amb el suc doneu la vida
quan llueix el mins penjoll.

Amb els brincs de les cireres
fan, les noies rialleres,
una joia pel seu coll.

VIBRACIONS

the information science community. The journal is a peer-reviewed journal, and the editorial board is composed of leading experts in the field of information science.

The journal is published quarterly, and each issue contains a variety of articles, including research papers, book reviews, and editorials.

The journal is a valuable resource for researchers and practitioners in the field of information science, and it is highly recommended for anyone interested in the latest developments in the field.

The journal is published by Taylor & Francis, a leading publisher of academic journals and books. The journal is available online through the Taylor & Francis website.

The journal is a peer-reviewed journal, and the editorial board is composed of leading experts in the field of information science.

The journal is published quarterly, and each issue contains a variety of articles, including research papers, book reviews, and editorials.

The journal is a valuable resource for researchers and practitioners in the field of information science, and it is highly recommended for anyone interested in the latest developments in the field.

The journal is published by Taylor & Francis, a leading publisher of academic journals and books. The journal is available online through the Taylor & Francis website.

The journal is a peer-reviewed journal, and the editorial board is composed of leading experts in the field of information science.

The journal is published quarterly, and each issue contains a variety of articles, including research papers, book reviews, and editorials.

The journal is a valuable resource for researchers and practitioners in the field of information science, and it is highly recommended for anyone interested in the latest developments in the field.

The journal is published by Taylor & Francis, a leading publisher of academic journals and books. The journal is available online through the Taylor & Francis website.

The journal is a peer-reviewed journal, and the editorial board is composed of leading experts in the field of information science.

The journal is published quarterly, and each issue contains a variety of articles, including research papers, book reviews, and editorials.

The journal is a valuable resource for researchers and practitioners in the field of information science, and it is highly recommended for anyone interested in the latest developments in the field.

The journal is published by Taylor & Francis, a leading publisher of academic journals and books. The journal is available online through the Taylor & Francis website.

The journal is a peer-reviewed journal, and the editorial board is composed of leading experts in the field of information science.

The journal is published quarterly, and each issue contains a variety of articles, including research papers, book reviews, and editorials.

The journal is a valuable resource for researchers and practitioners in the field of information science, and it is highly recommended for anyone interested in the latest developments in the field.

The journal is published by Taylor & Francis, a leading publisher of academic journals and books. The journal is available online through the Taylor & Francis website.

The journal is a peer-reviewed journal, and the editorial board is composed of leading experts in the field of information science.

The journal is published quarterly, and each issue contains a variety of articles, including research papers, book reviews, and editorials.

The journal is a valuable resource for researchers and practitioners in the field of information science, and it is highly recommended for anyone interested in the latest developments in the field.

The journal is published by Taylor & Francis, a leading publisher of academic journals and books. The journal is available online through the Taylor & Francis website.

The journal is a peer-reviewed journal, and the editorial board is composed of leading experts in the field of information science.

The journal is published quarterly, and each issue contains a variety of articles, including research papers, book reviews, and editorials.

Pepeta Xaubet i Romeu

1892-1970

Va néixer el 16 de gener de 1892 a la Pobra de Claramunt. Filla d'Antoni Xaubet i Tort i d'Antònia Romeu i Margarit. Casada el 12 d'octubre de 1909, a la basílica de Santa Maria d'Igualada, amb Miquel Jordana Puig, director de l'Orfeó del Noya. Fills: Maria de Queralt, Miquel (músic i compositor de sardanes), Francesc de Paula, Josep (músic), Cecília i Maria Montserrat. Va morir el 22 d'abril de 1970 a Igualada.

Biografia

Es traslladà a Igualada el 1909 en contraure matrimoni. Autodidacta. La major part de la seva producció literària és de caràcter familiar. Presidenta dels Pomells de Joventut, moviment catalanista creat per Josep M. Folch i Torres. Va ser vocal de la junta igualadina de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana (1933).

La seva obra poètica consta de més d'un centenar de composicions, amb predomini dels sonets. La seva producció coneguda són treballs publicats en diferents èpoques en diaris, revistes i algunes antologies com, per exemple, el *Butlletí de l'Orfeó Gracienc* (1926-1930), el *Diari d'Igualada* (1931-1936), *Energia* (1927-1930), *Igualada* (1948-1967) i *Vida...* (1946-1969). Un recull de 40 poesies elaborades entre els anys 1920 i 1935 sota el nom de *Sospirs poètics* resta inèdit, com la majoria dels seus versos, segurament perquè són de caràcter íntim i estan destinats a commemoracions i festes familiars i amicals.

Fou premiada en el certamen literari convocat pel Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada pel tríptic de sonets *Vulgueu-me perdonar!* També va escriure en les publicacions locals comentaris de les actuacions de l'Orfeó del Noya.

Antoni Boada li dedicà un treball en la sèrie «Poetes de l'Anoia», en la *Miscellanea Aqualatensia*, núm. 3 (1983).

Pepeta Xaubet i Romeu figura també en el llibre *Les cinc branques* (Barcelona, 1975).

L'ARPISTA ROSA BALCELLS

Ets la nina genuïna
de rialla cristal·lina
com l'encís dels teus ulls blaus,
són tes mans una joguina,
quan, polsant l'arpa divina,
vas teixint ritmes suaus.
Quan l'abrades freturosa
d'encarnar-hi, amorosa,
els teus goigs o el teu neguit,
ella amb sons harmoniosos
resa els salms melodiosos
del teu cos amorosit.
Ets aquella fada arpista
qui d'infant ja fou artista
i el prestigi té assolit.
Que el teu art arreu floreixi
i que Déu per sempre uneixi
el teu nom i l'infinit.

Lluís Riba i Martí

1895-1933

Va néixer el 13 de febrer de 1895 a Igualada. Fill de Francisco Riba i Ferrer i Dolors Martí i Rodó. Germà de Francesc (compositor i crític musical) i de Ramon (polític). El desembre de 1924 es casà amb Rosalia Climent Ferran, de Torroella de Montgrí, i foren pares de Josep Maria (que morí als cinc anys) i d'Anna Maria. Va morir a Igualada l'11 de març de 1933.

Biografia

Cursà estudis de cultura general ampliada al col·legi dels Germans Maristes. De molt jove va sentir inclinació cap al dibuix i la literatura. Treballà a les oficines de la Federació Patronal, després a la sucursal d'Igualada de la Caixa de Pensions i en els últims anys a la central d'aquesta mateixa entitat a Barcelona (secció de premsa i propaganda).

Redactor i darrer director de *Llibertat*, també formà part de la redacció de *L'Eco d'Igualada* –del qual fou administrador i, entre 1920 i 1924, director responsable– la *Revista d'Igualada*, la *Gasetta Comarcal*, la *Setmana* i el *Diari d'Igualada*. Col·laborà en els diaris de Barcelona *La Veu de Catalunya* i *El Matí*, i amb la revista *Garba*, de Sabadell.

Cal destacar *Breviari de maig*, poema publicat a *L'Eco d'Igualada* (1921).

Pseudònims: A. R., Abel Ribelles, Huc de Gussem, Ignotus, Johan de Roca Negra, Néstor.

ELEGÍACA

*He vist sota el sol de juliol uns vinyers ressecs
i sense fruits ubèrrims*

Digueu-me: qui us ha preses,
enguany, vostres belleses,
vinyars curulls,
antany, de fruita hermosa
i llum verdosa,
qu'esclatava en l'esguard de milers d'ulls?

Enguany, adolorides,
anyoren vostres vides
l'ufana qu'aixecaveu cap al cel!
Calcigaren no sé quines quimeres
les vostres sarmenteres,
que'ns daven mel...!

On son les penjarelles
de nítides estrelles,
qu'enjoïaven, cada any, el vostre si?...

Avui, sense crineres
sembleu sols calaveres;
desferres, ai! de vinyes sense vi!

the 1990s, the number of people with diabetes has increased in all industrialized countries.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years.

Diabetes is a complex disease with a multifactorial aetiology. The aetiology of type 1 diabetes is still unclear, but it is thought to be an autoimmune disease. The aetiology of type 2 diabetes is thought to be a combination of genetic and environmental factors. The most important environmental factors are obesity and sedentary lifestyle.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years.

Diabetes is a complex disease with a multifactorial aetiology. The aetiology of type 1 diabetes is still unclear, but it is thought to be an autoimmune disease. The aetiology of type 2 diabetes is thought to be a combination of genetic and environmental factors. The most important environmental factors are obesity and sedentary lifestyle.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years.

Diabetes is a complex disease with a multifactorial aetiology. The aetiology of type 1 diabetes is still unclear, but it is thought to be an autoimmune disease. The aetiology of type 2 diabetes is thought to be a combination of genetic and environmental factors. The most important environmental factors are obesity and sedentary lifestyle.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years.

Diabetes is a complex disease with a multifactorial aetiology. The aetiology of type 1 diabetes is still unclear, but it is thought to be an autoimmune disease. The aetiology of type 2 diabetes is thought to be a combination of genetic and environmental factors. The most important environmental factors are obesity and sedentary lifestyle.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years.

Bartomeu Torné i Prat

1900-1969

Va néixer a Igualada el 16 de maig de 1900. Fill de Josep Torné i Roig, d'Igualada, treballador de Cal Godó (La Igualadina Cotonera, coneguda també com el Vapor Vell) i de Joana Prat i Martí, del barri de Sant Martí de Provençals de Barcelona. El 25 de maig de 1925 es va casar amb Teresa Piqué i Casals, Tereseta (Igualada, 1900-Barcelona, 1979), i foren pares de Josep M., Joana i Ramon. Va morir a Càors, Lot, França, el 15 de novembre de 1969.

Biografia

Catalanista i republicà, fou alumne del mestre nacional Antoni Caparrós. De jove cantava a l'Orfeó del Noya, que dirigia Miquel Jordana. Formà part del grup Or i Flama. Va ser membre dels Pomells de Joventut i redactor de *Sembrant*. Membre de la Joventut Nacionalista (branca juvenil de la Lliga Regionalista), va ser vocal, secretari i vicepresident de la junta i secretari de la secció de festes; també participava en representacions teatrals per a les quals escrivia textos.

Als catorze anys va entrar d'escrivent a la fàbrica de gènere de punt «anglès» de Cal Ramon Solsona (Solsona, Tomàs i Cia.). Durant vint-i-quatre mesos (1921-1924) va fer el servei militar a l'Àfrica. De retorn, i en plena dictadura de Primo de Rivera, va reintegrar-se al Casal Català d'Igualada, on va ser elegit president. Pocs anys després del seu casament va muntar a casa dels seus sogres, a la rambla de Sant Ferran, 36, una fàbrica de punt que el 13 de març de 1933 va sofrir un incendi que va cremar tot el gènere.

Va ser vocal de la junta del Club Excursionista d'Igualada.

Fou un dels fundadors i el primer president del Centre Català d'Igualada, adherit a Acció Catalana, i constituït el 15 de setembre de 1930. Més tard, fruit d'una fusió amb Acció Republicana, els associats es van sumar al nou Partit Catalanista Republicà.

En l'etapa republicana va ser soci de l'Ateneu Igualadí, membre del comitè local Pro-Segell d'Infància i president de la delegació local de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana. El 1934 va sortir elegit representant el seu partit, Acció Catalana Republicana, i va ser designat tercer tinent d'alcalde de l'Ajuntament i responsable de Governació. Va ser, també, regidor de Cultura.

Durant la Guerra Civil va ser secretari de l'Ajuntament i després va fugir a l'exili a França, on va exercir una gran diversitat d'oficis i va passar nombroses penalitats. La seva esposa i els seus fills es quedaren a Catalunya. En aquests anys d'exili va escriure poesia de caràcter familiar, que ha restat inèdita fins que Antoni Dalmau i Ribalta l'ha donat a conèixer en el seu llibre *La Guerra Civil i el primer franquisme a l'Anoia. Els protagonistes* (2014).

Collaborà a *L'Ideal*, *L'Igualadí*, el *Butlletí de l'Associació d'Estudiants de l'Ateneu i de la C.O.* i el *Butlletí CNT-FAI*.

CONTEMPLACIÓ

(Conversa amb el meu fillet Ramon)

Quin mirar més dolç que tens, menut!
Sembla que em mires i somrius
i moguis el teu llavi molsut
i que jo senti el que no dius...

T'has fet gran i ja ni coneixia
la més tendra floreta del meu pom!
No sembles pas el mateix d'aquell trist dia
que vaig marxar vers no sé on...

Amb el teu retrat en mes mans
el cap em bull ple de fantasia
i em ve a la pensa allò d'abans
que ara amb tu també faria...

Quin tip de riure, amunt i avall
i quin voleiar de cabell rinxolat!...
Tu fent de príncep i jo de cavall,
símbol domèstic de felicitat.

[...]

Però hi ha nuvolada sota el nostre cel!
Les lluites dels homes ens han separat
i han trencat la gerra ben plena de mel
que ta mare i ton pare t'haurien donat.

[...]

Quan siguis gran i recordis la infantesa,
passada sense el meu alè paternal,
cal que tinguis i propaguis la certesa
de que el teu pare no va fer cap mal.

Antoni Carner i Borràs

1904-1978

Va néixer el 1904 a Igualada. Fill d'Antoni Carner i de Rosa Borràs i Enrich. Casat amb Filomena Ferran i Sanz, van ser pares de Marta i Joan. En segones núpcies es casà amb Empar Brunet i Junyent. Va morir el 12 de juliol de 1978 a Igualada.

Biografia

Estudià al col·legi Marista d'Igualada. Diplomà a l'Escola Social de Barcelona. Cronista oficial d'Igualada des de 1952 i corresponent de la Reial Acadèmia de Bones Lletres.

Fou secretari del Centre Republicà (1930). Fundador del setmanari *Igualada* (1942), que va dirigir fins al 1957 i en el qual va continuar com a redactor en cap fins al 1973. Després seguí col·laborant-hi com a redactor fins a la mort. Cal remarcar la seva secció «Esto, eso y aquello» (1960-1977) i nombrosos articles sobre costums. Amb motiu de l'edició núm. 2000 del periòdic *Igualada*, els companys de redacció li dedicaren un homenatge. També va ser fundador del *Boletín del Centro Nacional* i membre numerari del CECI.

El 1955 l'Ajuntament d'Igualada li atorgà la medalla de la Ciutat, i el 1970 la Diputació de Barcelona la medalla de Sant Jordi al mèrit cultural.

Ha estat un dels escriptors igualadins més prolífics i ha cobert tots els gèneres literaris, si bé s'ha revelat com a historiador i destacat biògraf d'artistes i personalitats igualadines.

Té un llibre de versos inèdit, *Argelaga florida*, i la traducció catalana en vers de l'obra de teatre *El monjo blanc*, d'E. Marquina (1935).

En teatre té publicats, amb col·laboració amb Antoni Moncunill, *Com nosaltres perdonem* (L'Escon, 1933); *La princesa està malalta* (Ed. Balmes, 1934); *El pare Pro, soldat de Crist* (Ed. Balmes, 1935) i *L'encís del Portal* (1933), amb música d'Emili Marimon i de Joan Just (CECI, 1994). També féu una traducció catalana de *Marianella*, de S. i J. Álvarez Quintero (Ed. Millà, 1934).

Altres treballs bibliogràfics editats: «Orígen y evolució de la fotografia en Igualada» (*Boletín AFI*, 1944); «La fotografia en Igualada. Los primeros aficionados igualadinos» (*Boletín AFI*, 1945); «El santo Hospital de Igualada» (*Memoria*, 1948); «Un siglo de vida igualadina 1801-1900» (*Miscellanea Aqualatensia*, núm. 1, CECI, 1949); «Una visita al cementerio» (*Semanario Igualada*, núm. 149 i 410, anys 1944 i 1949); *Guia de Igualada* (1950); *El Gremio de Curtidores de Igualada* (Dena, 1950); *Historia de Igualada en 150 fechas* (CECI,

1952); *Un pintor igualadino: Gaspar Camps* (CECI, 1953); *Estampas igualadinas*, tres sèries (CECI, 1954, 1955 i 1958); *Don Pedro Vives Vich* (Ayuntamiento de Igualada, 1955); *Efemérides hospitalarias igualadinas* (Diputación Provincial, 1955); *Pedro Valls: un igualadino en el Teatro Real* (CECI, 1955); *Cada uno con su tema*, cent entrevistes publicades en el *Semanario Igualada* de 1947 a 1955 (1956); *El doctor Montaner*, amb col·laboració amb Mn. Amadeu Amenós (1957); *La historia que no se ha escrito: Igualada en la gesta de El Bruc* (CECI, 1958); *La basílica de Santa Maria: mil años de historia igualadina* (CECI, 1959); «Las tropas suizas al servicio de España durante la guerra de la Independencia» (*Historia Militar*, núm. 7, 1960); «Historia y leyenda de las batallas de El Bruch» (*Historia Militar*, núm. 12, 1963); *Los 30 días de junio de 1808* (CECI, 1963); *Igualada, después de la gesta de El Bruch* (Zaragoza: 1964); *Guía de Igualada* (1964); *L'home de Déu: Mn. Amadeu Amenós i Roca* (CECI, 1965); «Un caudillo de la resistencia catalana: el capitán Antonio Roca» (*Historia Militar*, núm. 20, 1966); *Quién fué el timbaler de El Bruch* (CECI, 1966); *Historia de Igualada en 30 minutos* (Ayuntamiento de Igualada, 1966); *Vilanova del Camí: de 600 habitantes en 1950 a 4.000 en 1967* (CECI, 1967); *Història i llegenda de les batalles del Bruc* (R. Dalmau, 1968); *L'entrada dels Carlins a Igualada (17 i 18 de juliol de 1873)* (R. Dalmau, 1969); *Los Franquesa de Igualada* (Ayuntamiento de Igualada, 1969); *Capitán José Galí* (Ayuntamiento de Igualada, 1970); *L'anarco-sindicalisme a Catalunya* (R. Dalmau, 1971); *Els moviments obrers a Igualada durant el segle XIX* (CECI, 1971); *La verdad sobre la vida y la tragedia de Verdaguer* (Ediciones Gea i Càtedra Gaudí, 1971); «Los hombres que he conocido», cent biografies (*Igualada*, 1969-1971); *Dos catalans a les corts de Felip II i Felip III* (R. Dalmau, 1979); *Un capità barceloní en temps de la guerra del Francès (Antoni Roca)* (R. Dalmau, 1974); «Joan de Serrallonga: el primer igualadí en terres d'Amèrica» (*Miscellanea Aqualatensia*, núm. 2, CECI, 1974); *Les tropes suïsses a Catalunya durant la guerra de la Independència* (R. Dalmau, 1976); «La verdad sobre las batallas del Bruc» (*Historia y vida*, núm. 115, 1977). La seva

obra pòstuma és *Història de la prostitució, la bruixeria i els mals costums a Igualada* (1980).

Pseudònims: A.C., B. Lledó i Pujades, C. Cándido, Clarión, EGO, Mínimum, Observator, Oximel i Tik.

El seu nom figura en la Gran Enciclopèdia Catalana.

DAGUERREOTIP

Sa Excel·lència està en deute
amb la posteritat.
Per això es fa retratar.

Ara rai!

Seu, tot enravenat,
a la cadira de braços Lluís XV.
Solemne.
Obès.
Magnífic.
El barret de copa alta
i aquell llibre gruixut
que no ha llegit ningú
damunt la taula.

Quan s'ha tret el capell
s'ha posat el bisonyé.

ARGELAGA FLORIDA

the 1990s, the number of people in the UK who are aged 65 and over has increased from 10.2 million to 12.2 million, and the number of people aged 75 and over from 4.2 million to 5.2 million (Office of National Statistics 2002). The number of people aged 85 and over has increased from 1.2 million to 1.8 million. The number of people aged 90 and over has increased from 0.3 million to 0.5 million.

There are a number of reasons why the number of people aged 65 and over has increased. One reason is that people are living longer. The life expectancy at birth in the UK has increased from 75 years in 1950 to 80 years in 2000. The life expectancy at age 65 has increased from 15 years in 1950 to 20 years in 2000. The life expectancy at age 75 has increased from 10 years in 1950 to 15 years in 2000. The life expectancy at age 85 has increased from 5 years in 1950 to 10 years in 2000. The life expectancy at age 90 has increased from 2 years in 1950 to 5 years in 2000.

Another reason why the number of people aged 65 and over has increased is that people are having children later in life. The average age of women at first birth has increased from 21 years in 1950 to 26 years in 2000. The average age of women at second birth has increased from 25 years in 1950 to 31 years in 2000. The average age of women at third birth has increased from 29 years in 1950 to 35 years in 2000. The average age of women at fourth birth has increased from 33 years in 1950 to 39 years in 2000.

A third reason why the number of people aged 65 and over has increased is that people are having children with disabilities. The number of children born with disabilities has increased from 1.2 million in 1950 to 1.8 million in 2000. The number of children aged 65 and over with disabilities has increased from 0.3 million in 1950 to 0.5 million in 2000. The number of children aged 75 and over with disabilities has increased from 0.1 million in 1950 to 0.2 million in 2000. The number of children aged 85 and over with disabilities has increased from 0.05 million in 1950 to 0.1 million in 2000. The number of children aged 90 and over with disabilities has increased from 0.02 million in 1950 to 0.05 million in 2000.

A fourth reason why the number of people aged 65 and over has increased is that people are having children who are more likely to be in care. The number of children in care has increased from 1.2 million in 1950 to 1.8 million in 2000. The number of children aged 65 and over in care has increased from 0.3 million in 1950 to 0.5 million in 2000. The number of children aged 75 and over in care has increased from 0.1 million in 1950 to 0.2 million in 2000. The number of children aged 85 and over in care has increased from 0.05 million in 1950 to 0.1 million in 2000. The number of children aged 90 and over in care has increased from 0.02 million in 1950 to 0.05 million in 2000.

A fifth reason why the number of people aged 65 and over has increased is that people are having children who are more likely to be in poverty. The number of children in poverty has increased from 1.2 million in 1950 to 1.8 million in 2000. The number of children aged 65 and over in poverty has increased from 0.3 million in 1950 to 0.5 million in 2000. The number of children aged 75 and over in poverty has increased from 0.1 million in 1950 to 0.2 million in 2000. The number of children aged 85 and over in poverty has increased from 0.05 million in 1950 to 0.1 million in 2000. The number of children aged 90 and over in poverty has increased from 0.02 million in 1950 to 0.05 million in 2000.

Joan Llacuna i Carbonell

1905-1974

Va néixer al carrer de l'Aragall (avui Antoni Franch) el 15 d'octubre de 1905, a Igualada. Fill d'Antoni Llacuna i Mas (adober) i Carme Carbonell i Piqué, de Copons. Casat el 27 de setembre de 1931 amb Teresa Puig i Garrell, de Valls, després d'un curt festeig. Pares de l'exímia pianista Teresa (Teresina, 1935). Va morir el 6 d'agost de 1974 a Burzet (Llenguadoc), França.

Biografia

Fill d'una família d'adobers. Es formà al col·legi de les Escoles Pies ubicat a l'antic convent de Sant Agustí. Als quinze anys entrà a treballar a l'oficina local de la Caixa de Pensions, entitat en la qual romangué fins a la jubilació. De jove se li despertà l'interès per la literatura i la poesia, i mitjançant la lectura es formà de manera autodidacta. En paral·lel es despertà en el poeta una profunda consciència religiosa. La seva obra gaudí de l'atenció de Rosselló-Porcel, Salvador Espriu, Jaume Bofill i Ferro i Albert Manent.

El 1924 publicà els primers articles en revistes locals. A partir de 1928 publicà els primers poemes a la premsa. És un dels fundadors de la *Revista d'Igualada*, el 1929, i del grup Anabis, el 1944. Publicà poemes en periòdics com *El Temps*, de Valls, el 1931, *La Revista*, de Josep Maria López-Picó i els suplementos literaris de *La Publicitat* i *La Veu de Catalunya*. També col·laborà en la revista *Ariel*.

De 1927 a 1933 treballà en oficines de «la Caixa» a Sitges, Balaguer, Barcelona, Tortosa i Valls, on conegué la que seria la seva esposa. Un cop casat demanà el trasllat i el 1933 retornà a Igualada, on s'instal·là amb la seva parella al passeig Verdaguer. Fou en aquell temps quan Llacuna completà els llibres *Ònix i níquel*, que publicà l'editorial Altés el 1934, i *Nyora* (1935).

La Guerra Civil li suposà un cop important. Fou mobilitzat el 1938 i destinat a fer serveis auxiliars d'oficina a Manresa. Amb la retirada dels republicans passà a França, on fou detingut a la frontera mateix i posteriorment repatriat i enviat a un camp de concentració proper a Santander. La seva salut quedà afectada i la seva personalitat canvià.

Després de la guerra s'instal·là a Rubí, on mantingué en privat la seva vocació poètica i treballà en el seu llibre principal, *Aurora de l'Aragall*, publicat el 1947 amb pròleg de Salvador Espriu, en una edició minoritària destinada a bibliòfils il·lustrada amb aigüaforts de Grau Sala. El 1961 féu una edició popular del llibre, fet que el portà de nou a l'actualitat.

Esdevingué mànager de la seva filla Teresa, que inicià una prometedora i prematura carrera com a pianista que la dugué a completar gires de concerts per Europa.

El 1965, molt delicat de salut, es jubilà, establí la seva residència a Barcelona i completà el seu darrer llibre, *L'espiga a la mà*, un recull de poemes místics publicat de forma pòstuma (1962).

Antoni Boada l'incloué a la *Miscellanea Aqualatensis*, núm. 3, dintre de la sèrie «Poetes de l'Anoia».

En el centenari del seu naixement (2005), la Institució de les Lletres Catalanes publicà *Centenari Joan Llacuna (1905-2005)*, un volum biogràfic amb articles de Jaume Farrés i Cobeta, Joan Triadú i Font i Salvador Espriu i Castelló. El mateix any, al setembre, l'Institut Municipal de Cultura de l'Ajuntament d'Igualada i l'Ajuntament de Rubí editaren *Joan Llacuna i Carbonell. Obra completa*, de Jaume Farrés i Cobeta (Publicacions de l'Abadia de Montserrat). En aquest sentit cal citar la pàgina d'internet <http://lletra.uoc.edu/ca/autor/joan-llacuna>, creada per Jaume Farrés i Cobeta.

L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

Joan Llacuna i Carbonell figura en la Gran Enciclopèdia Catalana.

Té un carrer al seu nom a Igualada i un monument a la plaça del Rei de la mateixa ciutat.

REFLEXOS NOSTÀLGICS

El reflex blau de l'estel belluguet

¿no us recorda

—nostàlgia d'infant poeta—

El blauet lluent

de l'escarabat bum-bum?

[...]

com les cuques de llum són petits els estels

estel amic

bon amic estel:

els savis diuen que sou grans,

molt grans,

els estels

més jo no ho crec, el que diuen els savis,

¿ho creus, tu, amor

el que diuen

dels estels

els savis?

cada nit us contemplo, estels

i us veig sempre petits

molt petits,

com una cuca de llum

al més

estel,

tot al més.

Ai!, si fóssiu una mica més grans
només una mica!

(no us estimaria, estels,
no us estimaria)
com les cuques de llum sou petits, els estels

no ho sabíeu?

— com les cuques de llum!

una pregunta, estel:

les cuques de llum, són estels, també?

ÒNIX I NIQUEL

Teresa Castellà i Valls

1907-1997

Va néixer a Igualada l'any 1907. Filla de Gabriel Castellà i Raich (1876-1959, historiador, arxiver i investigador) i d'Àngela Valls i Francolí, tots dos d'Igualada. Va morir el 7 de juliol de 1997 a Igualada.

Biografia

Mestressa de casa i poeta. Als vuit anys perdé la seva mare. Fins als dotze anà al col·legi de la Mare del Diví Pastor. Amb la lectura de llibres de la biblioteca del seu pare se li despertà el gust per la poesia. Col·laboradora de *La dona catalana* i de les publicacions igualadines *Diari d'Igualada*, *Igualada*, *periòdic de l'Anoia*, *Vida...* i *La Veu de l'Anoia*. Guanyà el premi Poesia Femenina als Jocs Florals del centre parroquial de Santa Madrona de Barcelona.

Obra poètica editada: *Veler de somnis*, prologat per Tomàs Roig Llop (Arts Gràfiques Santa Coloma de Queralt, 1952); *Auca de l'arribada dels Reis a Igualada*, amb dibuixos de Josep Serra i Massana i *Poemes d'avui i de sempre*, amb pròleg de Mn. Pere Ribot (Capellades: Romanyà Valls, 1986).

El seu nom està inclòs en el llibre *Les cinc branques* (Barcelona: 1975). Antoni Boada l'inclou a *Miscellanea Aqualatensia*, núm. 3, dintre de la sèrie «Poetes de l'Anoia».

L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada la va seleccionar entre els millors poetes anoïencs del segle XX.

L'any 2014 se li dedicà una sessió pública d'homenatge dintre del cicle de poetes de la Coral de Santa Maria d'Igualada, de la qual fou cofundadora.

Utilitzà el pseudònim Montserrat de l'Anoia.

Teresa Castellà i Valls figura en la Gran Enciclopèdia Catalana.

MISSATGE

A la meva neboda

Ai flor de ma nissaga! estem ben soles!
Ni pares, ni germans. Tot s'ha perdut.
Més què t'explico a tu, si ara voles
per uns camins de seda i de vellut.?

Qui ho havia de dir, poncella fina,
que el teu suau perfum fóra per mi!
I que sobre el meu viure que declina
hi hagués l'esclat del teu riure argentí!

Si m'has portat frescors de primavera
i un ritme inèdit al meu goig que es fon,
avui la meua vida s'arrecera
al lluminós miracle del teu món.

I ric amb tu, i ploro si sofreixes;
i vetllo el teu frisar d'adolescent.
Al món hi ha molts perills que desconeixes,
i no és pas or tot el que veus lluent.

Els teus somnis daurat amoixes càlida...
Es tot el teu tresor. Més jo et diré:
les teves ales fines de crisàlide
fes que ningú les pugui fer malbé.

POEMES D'AVUI I DE SEMPRE

Pere Puig i Quintana

1907-1981

Va néixer el 12 de març de 1907 a Igualada. Fill de Pere Puig i Casulleras, Perot, i Francesca Quintana i Ferran. Casat a la basílica de Montserrat, el 16 d'octubre de 1933, amb Maria Teresa Sabat Salinas. Sense descendència. Va morir el 18 de novembre de 1981 a Orpí.

Biografia

Advocat, activista cultural, catalanista i catòlic fidel a la Generalitat republicana. Fou president de l'Associació d'Estudiants Catòlics i formà part del Consell Federal de la F.J.C. Militant d'Unió Democràtica, el 1937 fou nomenat membre del comitè de govern. Durant la guerra va exiliar-se a França: a Perpinyà, on va ser cap del Comitè d'Ajuda als Refugiats, i a Prada de Conflent (1939-1940). S'esforçà per salvar la vida de persones detingudes injustament, sobretot sacerdots perseguits.

Impulsà i donà vida al Patronat Minerva, fundat el 1942, per protegir la tasca dels intel·lectuals catalans. Promotor de l'editorial Alcides. Capdavanter de la Fundació Galí. Fou membre actiu dels Pomells de Joventut i en els anys de la seva joventut col·laborà en la *Revista Igualada*, de la qual és cofundador.

L'any 1932 publicà el llibre de poemes *L'Estel errant*, dedicat a la seva promesa i prologat per Josep M. Boronat i Recasens. En emmaridar, la parella s'instal·là a la rambla de Sant Ferran, 37, on Puig Quintana havia obert el seu bufet professional.

Membre de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics Econòmics i Socials i col·laborador de la Comissió Abat Oliba. El 1963 es traslladà a la seva finca de Can Poc del Pla, d'Orpí, per fer de pagès.

L'any 1973 el periòdic *Igualada* li dedicà un homenatge per la seva interessant aportació al periodisme local.

L'any 2001, el seu amic Antoni Dalmau i Jover relatà la seva trajectòria en el llibre *Una flama en la nit* (Galerada SCCI, 2001).

Pseudònims: P.P. o P.Q. A Igualada hi té un carrer dedicat.

OFRENA

Plors de flauta i lament de violins,
follets de Bach dansant damunt la sala,
estrelletes al cel de mil camins
i gemecs de seda blava.
Sospires d'oboès en la claró argentada,
espatlla nua, testa rossa, concert,
suggestió i batec d'ala...
I al defora el gran carrer desert.
L'Esperit fila amb melangia
la policroma tela del destí,
i un món daurat de melodia
les notes —com les aus— semblen fendir.

[...]

Té el teu rostre una resplendor serena...
Em plau emmirallar-me en tos ulls suaus.
Ets la dolcesa d'una cançó que mena
per encantats jardins plens d'estanys blaus.
El cos àgil i fi, modern, abilles
amb robes tènues d'anglesat caient.
A més l'encís de les ignotes cruilles
que duen a un país d'albes i vent.
Ton esperit somnia l'aventura
del malcarat i argent galant,
que juga bé el punyal, i té fretura
d'errar per la jungla tropical.
Dins els teus braços nus mor el capvespre:
naufrega amb l'esperança d'un estel.
Jo tinc a frec meu; dalt la congesta
estranyament hi brilla un tros de cel.

L'ESTEL ERRANT

Josep Maria Borràs i Codina

1907-1971

Va néixer el 5 de novembre de 1907 al carrer de la Soledat, 12, d'Igualada. Era el tercer de set germans (dos dels quals moriren sent infants), fills de Jaume Borràs i Aguilera (ebenista de Cal Guilereta) i de Montserrat Codina i Baliu. Va morir el 24 de març de 1971 a Barcelona.

Biografia

Sacerdot, poeta i músic. Va cursar estudis primaris al col·legi dels Pares Escolapis i ben aviat continuà estudis eclesiàstics al Seminari de Barcelona. Després es traslladà a Burgos, on tragué el grau de batxiller en teologia. Va estudiar música seguint la tradició familiar, però la seva afecció es decantà principalment cap a la literatura.

El 8 de gener de 1931 celebrà la primera missa a l'església parroquial de la Soledat. Fou destinat a Sant Quintí de Mediona com a vicari, després a Tiana i l'any 1933 a Cerdanyola. El 1935 va ésser l'organista de la parròquia de la Puríssima Sang i el 1936 del Prat de Llobregat. La Guerra Civil suposà un fort trencament en la seva vida. Dos dels seus germans, Bartomeu i Pere, i el seu oncle, Mn. Narcís, foren assassinats. El mossèn deixà la sotana i es convertí en extra cinematogràfic amb el director Ignasi Ferrés i Iquino.

El 1940 reprengué la vida sacerdotal entrant com a organista a l'església de Nostra Senyora dels Dolors de Sants. L'any 1942 passà a Santa Eulàlia de l'Hospitalet i el 1943 a Santa Madrona. L'any 1947 fou nomenat regent de Vilanova del Camí, on publicà el primer poemari, *Pessics de l'ànima*, amb pròleg de Ramon Castelltort, Sch. P., i il·lustrat amb dibuixos acolorits per Antoni M. Lairisa, i el 1948 *Horizontes rotos*, en castellà, amb pròleg de Ramon Solsona i Cardona (1948). Després rebé el nomenament d'ecònom i el 1957 el de rector de Vilanova del Camí, on muntà un centre de reunió per al jovent i on va impartir catequesi i va organitzar assaigs de caramelles, teatre, recitals poètics i fins i tot balls per a nois i noies. Enamorat de l'esport, la seva estima es decantà vers el futbol i, sobretot, el ciclisme amateur, on era conegut com *el padre de los ciclistas*. El 1949 publicà el poemari *Trossos de cor*, amb pròleg d'Antoni Carner, i més tard *Branques i nius*, amb pròleg de M. Antònia Salvà; *Chispas*, reflexions, prologat per Observador (1953), i *Cel rogent* (1953), dedicat a la nena màrtir Josefina Vilaseca. Com a autor teatral va escriure *El portazo*, estrenada a Igualada i protagonitzada per Mercè Bruquetas i Jaume Ferrer. El 1959 se'l nomenà de nou organista, ara a la parròquia de Santa Teresa de Jesús, a Barcelona.

Doctor *honoris causa* de l'Acadèmia de Psicologia i Metafísica de Londres; membre d'honor de Les Violetti, Picards et Normands, associació artística literària i musical de París; medalla acadèmica amb palma d'or al mèrit de l'Acadèmia Literaria, Artística i Científica de Roma i doctorat en lletres de l'Acadèmia Popular de Guyenne et Gascogne, a França. Rebé una benedicció especial del papa Joan XXIII, l'any 1962, «per la seva tasca literària i per l'exercici del seu sagrat ministeri».

L'any 1962 la secció filològica del Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada li edità una antologia poètica.

Antoni Boada li dedicà un capítol en la sèrie *Miscellanea Aqualatensia*, núm. 4, del CECI, «Altres cinc poetes de l'Anoia» (1987).

L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoïencs del segle XX.

Té un carrer al seu nom a Vilanova del Camí.

CANÇÓ DE BRESSOL

Jo vull que t'adormis que un àngel et vetlla,
 i vull que no ploris, trosset del meu cor,
 jo vull que se't tanquin aquests ulls d'ametlla
 i pensis amb àngels i cels de blauor...
 I encara que em cansi i encara que plori
 i encara que pensi amb els anys que vindran
 i encara que sofreixi i encara que em mori
 vull morir contenta cantant i gronxant...
 i penso en el dia que obriràs els llavis
 i penso amb el dia ja estimaràs
 i penso amb la tomba que guarda els teus avis
 i penso amb el pare que tu no veuràs...
 I aquell *badanzim* del bressol que es movia
 i aquell *badanzam* del bressol inquiet
 semblava la barca on s'hi removia
 la grisa esperança d'un estrany secret...
 Jo no vull que creixis, fill meu, que em fas fresa,
 jo no vull que et surtin encara les dents,
 si jo em vaig fent vella, no vull mai malmesa
 la gràcia florida d'aquest cos que tens.
 [...]

I amb el braç enlaire i els peüets enfora
 somriu com un àngel el meu eixerit,
 mentre la mareta que canta i que plora
 s'arrenca una espina clavada en el pit.

TROSSOS DE COR

the 1990s, the number of people who are employed in the service sector has increased in all countries.

There are two reasons why the service sector is important for the economy. First, the service sector is the largest sector in all countries. Second, the service sector is the most dynamic sector in all countries. The service sector is the sector that is growing the fastest and the most.

There are three reasons why the service sector is important for the economy.

First, the service sector is the largest sector in all countries.

Second, the service sector is the most dynamic sector in all countries.

Third, the service sector is the sector that is growing the fastest and the most.

There are four reasons why the service sector is important for the economy.

First, the service sector is the largest sector in all countries.

Second, the service sector is the most dynamic sector in all countries.

Third, the service sector is the sector that is growing the fastest and the most.

Fourth, the service sector is the sector that is creating the most jobs.

There are five reasons why the service sector is important for the economy.

First, the service sector is the largest sector in all countries.

Second, the service sector is the most dynamic sector in all countries.

Third, the service sector is the sector that is growing the fastest and the most.

Fourth, the service sector is the sector that is creating the most jobs.

Fifth, the service sector is the sector that is contributing the most to the economy.

There are six reasons why the service sector is important for the economy.

First, the service sector is the largest sector in all countries.

Second, the service sector is the most dynamic sector in all countries.

Third, the service sector is the sector that is growing the fastest and the most.

Fourth, the service sector is the sector that is creating the most jobs.

Fifth, the service sector is the sector that is contributing the most to the economy.

Sixth, the service sector is the sector that is contributing the most to the economy.

There are seven reasons why the service sector is important for the economy.

First, the service sector is the largest sector in all countries.

Second, the service sector is the most dynamic sector in all countries.

Joan Dalmases i Palomas

1908-1972

Va néixer el 16 de juliol de 1908 a Igualada. Fill de Domènec Dalmases i Soteres, blanquer de Rubió, i de Josepa Palomas i Gual, de Santa Margarida de Montbui. Casat el 2 de setembre de 1939 amb Joana Martí i Riba, i pares de Joan i Maria. Va morir el 17 de novembre de 1972 a Igualada.

Biografia

En ser el gran de tres germans, als dotze anys va haver d'abandonar l'escola per anar a treballar. Començà acompanyant el carro de repartir sifons, i després va entrar com a aprenent a Cal Salinas. Allà el senyor Orfila l'aconsellà que anés a l'escola nocturna de l'Ateneu Igualadí. A la mateixa casa Salinas va anar ascendint i va arribar a ser nomenat cap de comptabilitat, càrrec que tingué fins a la mort.

Després de la guerra fou cofundador d'Anabis, entitat clandestina que es reunia sovint a casa seva (1944-1946). President del Club Natació Igualada (1956-1958).

Autodidacte, l'obra poètica de Dalmases data dels anys 1937 a 1939, durant la reclusió que patí al castell de Gardeny de Lleida, primerament, i després en la solitud d'una masia del veïnat dispers de Rubió entaforada dins el cinyell de muntanyes que encercla la conca d'Òdena. Les seves poesies estan majorment dedicades a la que més tard seria la seva esposa. L'excursionisme va ésser una altra de les expansions del poeta.

Obra publicada: *Sonets i altres assaigs poètics* (1981) i *Íntimes* (1988); tots dos poemaris estan prologats per Josep Iglésies i Fort, amb qui l'unia una bona amistat.

TRES INSTANTS DE BESAR-TE

Si una punta melosa de cremor
cobreix ton rostre de lleu vermellor,
quan, sola amb mi, sents que la roba salta
perquè l'amor t'encomani son foc,
amb el llavi rellent a poc a poc
de besos cobriré tota ta galta.

I si a l'instant més dolç de l'abraçada
jo de tu, tu de mi deseparada,
un xisclé puja dolç del llavi teu,
clarí vibrant del triomf del teu cor,
sentiràs tot seguit que el llavi mor
ofegat per l'ardència del bes meu.

Si, després d'ésser meva, sents en tu
un desig de desfogar el cor madur
i neixen perles dels teus ulls d'estrella,
veuràs mon llavi agraït i amant,
que damunt els teus ulls les va cercant
per assecar-les ran de la parpella.

ÍNTIMES

Miquel Arcàngel Solà i Dalmau

1908-1985

Va néixer el 26 de setembre de 1908 a Igualada. Fill de Joan Solà i Marsans, d'Igualada, i Antònia Dalmau i Tarrida, de Monistrol d'Anoia. Casat el 1932 amb Maria Dolors Rossell i Serarols, foren pares de Pilar, Laura, Teresa, Paquita, Miquel, Rosa Maria i Francesc d'Assís (albat). Va morir el 28 de setembre de 1985 a Igualada.

Biografia

Estudis al col·legi dels Pares Escolapis d'Igualada. Treballà a la Caixa d'Estalvis d'Igualada i després a la indústria tèxtil. Regidor de l'Ajuntament d'Igualada (1941-1949). Home discret i rigorós, profundament religiós, franciscà i expert melòman. Practicà la música i dirigí cors. Autodidacte, la constància en la investigació i l'estudi de formes estilístiques i autors clàssics li va permetre aconseguir un alt grau de perfeccionisme en les seves obres poètiques. La seva poesia pertany a l'àmbit del Noucentisme, liderat per Carner, Guerau de Liost i López-Picó. Col·laborà sovint a la premsa local amb poesies i articles d'història, però bona part de la seva obra (teatre, assaig, poesia i diverses traduccions) resta inèdita. La seva obra i diversos documents personals manuscrits es conserven a la Biblioteca Central d'Igualada. L'any 1942 estrenà les obres de teatre *¿Qué vale la vida?* i *Urge encontrar marido*. Utilitzava els pseudònims Mas i Damià.

Detall de la seva obra: *Contrallums: paràboles evangèliques* (1953); *Itinerari jubilar* (1956); *Sonets de Quaresma* (1956); *Un tractat sobre el Concili Vaticà II*; *Constel·lacions*; *Retalls de vida*; *Tractat de perfecció de sant Bonaventura*; *El càntic de les criatures*; *La llum del crepuscle*; *Àlbum de família*; *Etern connubi*; *Retaule de Santa Maria*; *Del meu balcó de la Rambla*, sèrie d'articles a *Vida...* (1972); *Apunts per a una història*, sèrie d'articles a *Vida...* (1974); *Espòs de sang* (1976); *El foc dels sants: benaurances* (1981); *Blanquet i jo*, traducció de *Platero y yo*, de Juan Ramón Jiménez (1989) i *Cinc poemes inèdits*, a *Revista d'Igualada*, núm. 29 (2008). En el darrer any de la seva vida escriu *Cinquantenari Pasqual*, un treball inèdit de cinquanta sonets d'una profundíssima espiritualitat. L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

ALLUNYA EL PLANY, AMOR

No et queixis amor meu; la voladissa
d'aloses buidà el niu.
Enyorem dels novells la piuladissa
de l'estiu.
Atura el teu gemec;
si ve la nit, i el fred ens desbarata,
la novellada al bec
hi duu cançons com cascavells de plata.
I als teus brancs, esplomissats de fulles,
tindràs per flors
l'iridescent fulgor d'uns diamants:
els braços et seran com les curculles
on bressaràs els plors
de nous infants.

LES HORES DAURADES

Rosa Campmajó i Mateu

1909-1966

Va néixer el 20 de gener de 1909 al carrer de la Concepció, 30, d'Igualada. Els seus pares, Antoni Campmajó i Mateu (propietari) i Maria Mateu i Solà (mestra d'escola), tots dos d'Igualada, van tenir dues filles, Rosa i Maria Lluïsa. El 7 de juny de 1941 es va casar a l'església de la Soledat amb Leonard del Rio i Montfort, i foren pares de Leonard, Antoni i Rosa Maria. Va morir el 4 de desembre de 1966 a Igualada.

Biografia

Alumna del col·legi de les Escolàpies. Professora de tall i confecció, tenia una especial sensibilitat per a la poesia i la música, disciplines artístiques que conreà especialment en la seva joventut i adolescència. L'afecció per la literatura li vingué del seu pare, que fundà i dirigí la primera revista literària de notícies que va tenir Igualada, *Alboradas* (1904). També cultivava la música: tocava el violí en un quartet femení. Als vint anys va morir el seu pare i això marcà la seva vida i l'empenyé a marxar a treballar a Barcelona fins que es casà i retornà a Igualada. Col·laborà a *La dona catalana* i va mantenir correspondència amb Mn. Pere Ribot. Escrigué un poemari, *Poesies*, amb una trentena de treballs que li foren contestats pel seu amic Antoni Albareda amb un altre llibre de poemes profusament il·lustrats. La majoria de la seva obra, d'estil senzill i planer, resta inèdita. Té moltes poesies dedicades a la seva família i a les seves amistats, escrites en ocasió d'esdeveniments casolans diversos.

El 1960 fou premiada en un concurs de guions convocat per Radio Igualada amb el treball *Tres cartes al vuelo*. El 19 d'octubre de 1963 l'agrupació teatral Art i Alegria li estrenà la rondalla en quatre actes *El castell encantat*, de la qual es feren un total de sis representacions a Igualada i Barcelona.

L'any 2014 se li dedicà una sessió pública d'homenatge, junt amb el seu fill Leonard, dintre del cicle de poetes de la Coral de Santa Maria d'Igualada, de la qual va formar part en els seus darrers anys.

ENYORAMENT

Al meu promès

¡Que llarga se'm fa l'espera
de venir al teu costat,
sols dos dies fa que hi era
i com segles m'han passat!

I és perquè t'estimo tant
que jo enyoro ta mirada
i espero amb ànsia l'instant
que tu em diguis estimada.

Ton esguard a prop del meu,
la meva mà dins la teva,
i el meu cor a prop del teu
és fervent il·lusió meva.

I la terra se'm fa cel
quan em dius que tant m'estimes
i aquí visc sols de la mel
de gaudir-te quan em mimes.

¡Que llarga se'm fa l'espera
de venir al teu costat,
prô el cor no es desespera,
perquè amb tu sempre ha restat!

POESIES

Jacint Lladó i Salat

1911-1991

Va néixer el 31 d'agost de 1911 a Igualada. Fill de Jacint Lladó i Noguera (comercial) i de Teresa Salat i Torra, tots dos d'Igualada. Casat el 8 d'agost de 1940 amb Olímpia Queralt i Torra, de Jorba, foren pares de Teresa, Jacint i Josefina. Va morir el 7 d'agost de 1991 i està enterrat a Martorell, on va viure els darrers quaranta-vuit anys.

Biografia

Estudià comerç al col·legi dels Germans Maristes i batxillerat als Escolapis. Amplià els estudis en llengua anglesa i francesa. Als quinze anys entrà a treballar a la banca, feina que l'ocupà fins a la jubilació.

Des de l'adolescència s'afeccionà a la poesia i fou guardonat en diversos certàmens literaris. A Ivars d'Urgell (1935) aconseguí la flor natural per «Nostra obra», i als Jocs Florals de la Tercera Edat d'Igualada (1984), la viola amb «El sagrament de l'extremunció».

El juny de 1988, el Centre d'Estudis Martorellencs li edità *Recull de poesies* dintre de la col·lecció Les 7 fonts, amb pròleg de Pere Vives i Sarri.

A LES PLANTES DEL SANT CRIST

Si l'he escopida i l'he ultratjada
amb mes grans culpes, la vostra creu,
genolls en terra i amb veu trencada,
jo vos demano, Crist d'Igualada
que em perdoneu.

Per la sang vostra fou redimida,
tota sencera, la humanitat,
més Igualada, vostra escollida
rebé amb més força, d'aquella vida
l'escalf sagrat.

Un sant divendres, la sang corria
de vostres llagues, dintre el Roser,
tal com calvari que es repetia,
com si altra volta, com en el dia
d'aquell primer,

volguéssiu dar-nos prova ben clara
de l'amor vostre pels pecadors,
i de manera especial encara,
pels d'aquest poble, del qual sou Pare
i sou Espòs.

Per ço, amb confiança, Crist d'Igualada,
a vostres plantes corre aquest reu,
—per ses mil culpes, la mort guanyada—
a demanar-vos amb veu trencada
que el perdoneu.

Ignasi Castelltort i Miralda

1914-1998

Va néixer el 9 d'abril de 1914 a Igualada. Els seus pares, Magí Castelltort Llambés i Francesca Miralda Coll, coneguts comerciants de queviures de Cal Senyor Magí, van tenir dotze fills, quatre dels quals foren religiosos: Magí (1911-1996), Maria (1912-2006), Ignasi (1914-1998), Ramon Maria (1915-1966, escolapi i poeta), Antoni (1916-1982), Aleix (1918-2009), Mercè (1919, albat), Mercè (1920, carmelita descalça), Purificació (1923-2007, terciària franciscana), Maria Àngels (1924-1940), Teresina (1927-2012, terciària franciscana) i Maria Rosa (1933-1935). Casat el 1954 amb Núria Matas i Lleó. Sense descendència. Va morir el 21 de novembre de 1998 a Igualada.

Biografia

Músic, lletrista, fotògraf, poeta, periodista, escriptor i cronista oficial de la ciutat. Cursà estudis primaris als Germans Maristes i entrà al seminari seràfic dels Pares Caputxins. Va realitzar cursos de batxillerat a l'escola de Rosalina Poch. Solfeig i piano amb Agnès Casadesús i Mn. Manuel Calafell, i piano i harmonia amb Joan Just, a l'Escola de Música de l'Ateneu Igualadí.

Començà a treballar com a administratiu en una empresa d'adobs. Tot just llicenciat del servei militar esclatà la Guerra Civil i fou mobilitzat i destinat a la caserna Carles Marx de Barcelona, on féu tasques d'oficina. El maig de 1938 rebé l'ordre d'anar al front, però junt amb uns altres companys igualadins aconseguí escapar-se'n.

Acabada la guerra donà classes de música, i el 1944 passà a treballar a l'Institut Nacional de Previsió d'Igualada, on arribà a ocupar el càrrec de director fins a la jubilació. L'Ajuntament d'Igualada el va nomenar cronista oficial (1979). Aconseguí el títol de mestre de català el 1996. Assessor lingüístic i corrector de català a Gràfiques Anòia, a l'Ajuntament d'Igualada (a la col·lecció *Anuari Igualadí*, que Ignasi Castellort encetà signant el pròleg) i també de textos de publicacions diverses d'entitats i particulars.

Com a pianista formà part dels conjunts musicals Orquestrina Rius, Dinàmics Orquestra, Regis Club i Windsor. Compositor de ballables i sardanes i lletrista, en total signà unes 1.300 peces. Va col·laborar durant molts anys com a pianista en els concerts del Cor Parroquial de Santa Maria d'Igualada. Una altra activitat de joventut fou el teatre.

Sobresortí en l'afecció a la fotografia, activitat en la qual aconseguí més de cent cinquanta guardons, la majoria premis nacionals i premis d'honor.

Durant més de cinquanta anys cultivà el periodisme actiu. Fou redactor i articulista d'*Igualada*, *periòdic de l'Anòia* des de la seva fundació, i corresponsal informatiu de *La Vanguardia* durant trenta

anys. Col·laborador de *La dona catalana*, *Boletín del Centro Nacional*, *Club de Futbol Igualada*, *Hoja de divulgación del deporte local* i *Boletín Club Ajedrez Igualada*.

Publicacions: *La campanya del lloro (barbarismes versificats)* (Gràfiques Anòia, Igualada, 1983; segona edició, Ajuntament d'Igualada i Generalitat de Catalunya 1984); *Anecdolari igualadí: amb l'arxiu obert* (Igualada: CODI, 1983); *Auca del patge Faruk als nens i nenes d'Igualada*, amb dibuixos de Jordi Llucià i Martí (1983); *Dintre d'Igualada Patrimoni Cultural* (sèrie 2, núm. 9, 1985), editat per l'Ajuntament d'Igualada, escriu «L'orgue de Santa Maria», *Agrupació fotogràfica d'Igualada* (sèrie 4, núm. 7, 1987) i *La causa pia de Jeroni Cornet* (1990).

Participà i col·laborà en diverses activitats socials i culturals. L'any 1981 se li va retre un homenatge ciutadà.

L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

Pseudònims utilitzats: Chateau, Ignasi, Ignasi C. Miralda, kas, Iñigo, Miralda del Castillo.

BOMBOLLA DE SABÓ

Bombolla de sabó, com ets formosa
en inflar-te a l'impuls de l'aire suau.
El bell infant joiós en ton si posa
l'alè que t'expelleix vers el cel blau..
I puges cel amunt mig tremolosa
voltada de colors —màgic encant—,
més pocs moments després, ja neguitosa
de la vida que tens, sols fa un instant,
tota silent davant l'Infant que et mira,
explotes amb l'encís d'un parpelleig.
I et diu l'infantó ros que el cel regira:
—On ets, o bola d'or, que ja no et veig?...

O desencís! La vida té bombolles
que són els dolços somnis d'il·lusió.
Com més amunt s'enlairen, són més folles,
i exploten com bombolles de sabó.

LA DONA CATALANA

the 1990s, the number of people with diabetes has increased in all industrialized countries.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years, because of the increasing prevalence of obesity and the increasing life expectancy. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is expected to increase to 10% in the year 2010.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years, because of the increasing prevalence of obesity and the increasing life expectancy. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is expected to increase to 10% in the year 2010.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years, because of the increasing prevalence of obesity and the increasing life expectancy. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is expected to increase to 10% in the year 2010.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years, because of the increasing prevalence of obesity and the increasing life expectancy. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is expected to increase to 10% in the year 2010.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years, because of the increasing prevalence of obesity and the increasing life expectancy. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is expected to increase to 10% in the year 2010.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years, because of the increasing prevalence of obesity and the increasing life expectancy. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is expected to increase to 10% in the year 2010.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years, because of the increasing prevalence of obesity and the increasing life expectancy. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is expected to increase to 10% in the year 2010.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase in the next 20 years, because of the increasing prevalence of obesity and the increasing life expectancy. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is expected to increase to 10% in the year 2010.

Amadeu Vila i Figueras

1915-1993

Va néixer el 15 de maig de 1915 a Igualada. Fill d'Antoni Vila i Catà, blanquer, d'Igualada, i de Rosa Figueras i Cuadras, de Talavera (Lleida). Casat amb Francisca Farré i Malvehí, foren pares d'Amadeu i Maria Rosa. Va morir el 10 de febrer de 1993 a Igualada.

Biografia

Estudis primaris. Transportista i administratiu, també havia treballat a la Banca Urquijo de Barcelona. La seva font d'inspiració emana de les doctrines espiritistes. Col·laborà en els mitjans locals de comunicació *Vida...* i *La Veu de l'Anoia*, i en revistes científiques i culturals. Ha publicat els llibres de versos següents: *Bàlsam d'amor espiritual*, amb dibuixos de Francesc Camps i Dalmases i fotografies històriques igualadines (1980); *Les cent roses, poemes de pau*, prologat per Antoni Sala i Cornedó, amb dibuixos de Frederic Montfort i Ferrer i fotografies de Pere Franquesa (1982); *Nova florida: roses de pau i esperança*, amb pròleg d'Antoni Canals i Enrich i dibuixos de Frederic Montfort i Ferrer (1985) i *Roses d'ací i d'allà, poemes*, amb pròleg de Lina Casanovas i dibuixos de Frederic Montfort i Ferrer (1988).

EL MOSQUIT

Zumzeja el mosquit
per la cambra fosca,
el molt maleït
xopant sang del dit,
es passa de rosca.

Clar sento el rellotge
com va fent tic-tac,
l'insecte ferotge
a prop meu s'acosta
preparant l'atac.

Pogués dormir rai...
més no ho puc fer pas,
va i ve sens desmai,
m'ha picat ara, !ai!
la punta del nas.

Ell ser l'amo creu,
però al vol l'agafo,
li dic: ep hereu!
ja no em picareu;
amb ràbia l'esclafo.

NOVA FLORIDA

Ramon Maria Castellort i Miralda

1915-1966

Va néixer el 8 de setembre de 1915 a Igualada. Els seus pares, Magí Castellort Llambés i Francesca Miralda Coll, coneguts comerciants de queviures de Cal Senyor Magí, van tenir dotze fills, quatre dels quals foren religiosos: Magí (1911-1996), Maria (1912-2006), Ignasi (1914-1998), Ramon Maria (1915-1966, escolapi i poeta), Antoni (1916-1982), Aleix (1918-2009), Mercè (1919, albat), Mercè (1920, carmelita descalça), Purificació (1923-2007, terciària franciscana), Maria Àngels (1924-1940), Teresina (1927-2012, terciària franciscana) i Maria Rosa (1933-1935). Va morir el 10 de gener de 1966 a Barcelona.

Biografia

Sacerdot escolapi (1938). Durant la seva carrera sacerdotal i escolàpia a Moià (Barcelona), Irache (Navarra) i Albelda de Iregua (Logroño), el jove Castelltort va escriure els seus primers poemes i aconseguí els primers premis literaris en els Jocs Florals d'Alzira i Gandia. Donà cursos de literatura, filosofia i religió a Estella (Navarra), Barcelona i Terrassa. La seva poesia és de contingut religiós, majoritàriament en llengua castellana i esporàdicament en català. En la dècada de 1940 donà a conèixer vint-i-dos llibres de versos. Benavente, González Ruano, Junoy, Fernández Almagro i altres il·lustres crítics s'ocuparen elogiosament de la poesia del P. Castelltort.

Les universitats de París, Milà, Lisboa, Barcelona, Madrid i Saragossa el comptaren entre els seus reputats conferenciants.

Conreà amb èxit l'assaig i la crítica literària i publicà interessants estudis sobre Lope, Quevedo, Tagore, Villaespesa i Arolas. Autor d'obres teatrals.

Traductor del francès i de l'italià de Brochet, Ghelderode, H. Ghéon, Ribulsi, Evreinof, Lebret, Michel Quoist i Dürrenmat. Amb la traducció en vers castellà de *Fons Amoris*, d'Ada Negri, aconseguí el premi internacional Calvina Terzaroli, i l'Acadèmia Internacional de Ciències, Lletres i Arts Artis Templum de Roma el nomenà per unanimitat membre d'honor (1962). Entre les seves traduccions assenyalem *Triunfo*, de Michel Quoist, i *Las Florecillas*, de sant Francesc d'Assís. També fou revisor de la *Enciclopedia de la vida conyugal y sexual*. Escrigué una biografia dramàtica, en vers, de Josep de Calassanç.

Col·laborà assíduament en periòdics i revistes literàries de Madrid i Barcelona, i dirigí la revista *Familia y Colegio*, editada per la FERE.

El seu germà Aleix (1918-2009), junt amb la seva esposa, Rosa Tarrida, realitzà un recopilatori de la vida i obra del P. Ramon Maria que avui constitueix un fons únic, i va promoure la publicació d'una antologia de diverses obres originals, una biografia i alguns estudis. És aquesta: *Poemes familiars. Poemes inèdits. Poemes de la mort* (1977); *Antologia, poesia i prosa* (1978); *La luz de otro horizonte*, teatre (1979); *Estampes radiofòniques* (1980); *Poemes ocasionals* (1982); *Espigas olvidadas*

(1983); *Arolas* (1984); *Mi soledad sonora* (1986); *Poema del ciego que vió a Cristo*, en la versió original castellana i traduccions catalana del P. Antoni Cardona, francesa de Marguerite Nicaud i anglesa d'Ernest Arthur Stinchcomb (1991); *Un resplandor detrás del muro*, teatre (1992); *El llibre del Pare Castelltort*, recull de Josep Liñan (2004).

Altra obra poètica publicada: *Mi soledad sonora* (1941); *Navidad*, amb prelude en vers d'Eduard Marquina (1943); *Poema del ciego que vió a Cristo* (1944); *Arpa en éxtasis* (1945); *Voz sin alas* (1946); *Sencillamente* (1947); *Letanía en voz baja* (1949); *Antologia*, selecció d'obres fins a 1950 (poesia i prosa 1931-1950); *Sus últimas palabras* (1951); *Tres elegías (P. Arolas, Verdaguer y Marquina)* (1953); *Señor, yo no soy digno*, traduïda a l'italià per C. A. Bendinelli (1953); *Viento que gime* (1955); *Tan herida de adioses* (1961); *Salmo en el atrio del recuerdo* (1963) i *Poemes de la mort* (1977).

Antoni Boada li dedicà un capítol en la sèrie de la *Miscellanea Aqualatensia*, núm. 4, del CECI, «Altres cinc poetes de l'Anoia» (1987).

Vegeu també: *Momentos místicos en la poesía de Ramón Castelltort*, de Federico Revilla (Fundación Cultural de las Américas, 2005).

L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoïencs del segle XX.

Ramon Maria Castelltort i Miralda figura en la Gran Enciclopèdia Catalana.

A Igualada una escola pública porta el seu nom.

EL MAR

Mires el mar... o el mar et mira a tu?
 Ones de llum i lliris, a la platja
 deixen cançons que mai no ha après ningú.
 Sobre el paisatge nu
 el sol ha retallat la teva imatge.
 No sé si et mira el mar o el mires tu.
 Tens el perfil d'una cançó esblaimada
 que ve de dins... molt lluny...; d'una cançó
 que avui el mar et canta.

La mirada

se t'extasia sobre l'horitzó.
 Veus? Hi ha petjades flonges a l'arena...
 Qui ha perdut tants ensomnis pel camí?
 I tu, en què penses, ara que em fa pena
 no sentir-t'ho a dir?
 Restes immòbil prop del mar... Ja ho sé
 que et plauen —com a mi— les llunyanies
 i els silencis i els somnis..., i potser
 sents les mateixes penes i alegries
 que sento a dins del cor, puix jo també
 tinc el perfil d'una cançó esblaimada
 que ve de dins —molt lluny—, d'una cançó
 que avui el mar et canta... I ta mirada
 s'ha trobat amb la meva, a l'horitzó.

POEMES OCASIONALS

Antoni Dalmau i Jover

1916-2001

Va néixer a la rambla General Vives d'Igualada el 26 de maig de 1916. Fou el fill petit de Joan Dalmau i Tarrida i de Francisca Jover i Carulla. Es va casar el 16 de novembre de 1943 a la capelleta de Montserrat amb Maria Ribalta i Cardona. Pares de Ramon, P. Bernabé OSB, Laura, Elena, Montserrat, Antoni (polític i escriptor), Josefina, Elisabet (1955-1987) i Jordi. Va morir el 3 de març de 2001 a Igualada.

Biografia

Procurador dels tribunals, polític i escriptor català. Alumne dels Germans Maristes (1921-1924) i dels Escolapis. Als tretze anys entrà de meritori a l'adoberia Ollé i Carner i poc després com a dependent de notaria. Estudià per lliure a l'Institut i aconseguí el títol de batxiller. Membre i arxiver de la Congregació Mariana (els Lluïsos) i més endavant assidu del Centre Catòlic d'Obrers. Als trenta anys formà part del grup Bona Llabor i fou secretari del Cercle d'Estudis Joan Maragall de la Federació de Joves Cristians. Component del segon esbart dansaire d'Igualada. Va col·laborar a la revista *El Devot del Sant Crist d'Igualada* (1930-1936). Mobilitzat l'agost de 1937 durant la guerra, fou sanitari en els fronts de Madrid i Guadalajara. En acabar la contesa passà pel camp de concentració de Cerezo de Abajo (Segovia) i, després d'un sojorn d'un any i mig a Igualada, va ser cridat al servei militar de juliol de 1940 a juny de 1943.

De retorn a Igualada fou secretari de la junta interparroquial d'Acció Catòlica i membre del grup Anabis. El 1946 va ser un dels fundadors de la revista *Vida...*, en què col·laborà assíduament. També ho féu al *Full Diocesà* de Vic-Solsona i a *Catalunya Cristiana*, entre altres publicacions. Membre i president del Cercle de Cultura Torras i Bages (1955-1964?), terciari franciscà i prior del Sant Crist d'Igualada. Vicedegà del Col·legi de Procuradors de Manresa. Medalla d'or d'Unió Democràtica de Catalunya pels seus cinquanta anys d'afiliació (des de 1949). Regidor de l'Ajuntament d'Igualada (1983-1984) i diputat al Parlament de Catalunya (1984-1988).

En poesia publicà *Santa Maria: Poema a la Immaculada*, prologat per Octavi Saltor (Igualada: N. Poncell, 1959). És també autor de la lletra dels goigs a llaor de Madona Bruna –capella d'Igualada–, amb música de Joan Just (1947); de la Mare de Déu de la Guia –carrer de l'Argent–, amb música de Joan Just (1948); de la Mare de Déu de Montserrat –església dels Caputxins–, amb música de Joan Just (1949); de Sant Francesc d'Assís –església dels Caputxins–, amb música del P. Manuel de Lipà (1962); de Sant Hilari de Poitiers –Vilanova del Camí–, amb

música de Narcís Riba i Codina (1997); i de la Sagrada Família d'Igualada, amb música de Daniel Mestre Dalmau (1998).

Altres publicacions: *Per les terres de Crist* (Vic: Gràfiques Diac, 1975); *Deu anys d'articles publicats al Full Diocesà* (Barcelona: Claret, 1983); *Glossari de l'auca del centenari d'Igualada ciutat (1879-1979)*, amb dibuixos de Marcial Fernández i Subirana (Ajuntament d'Igualada, 1985); *Corona poètica del Sant Crist d'Igualada* (Priors del Sant Crist d'Igualada, 1986); *Auster, senzill i noble: Mn. Josep Forn i Talló (1886-1936)* (Priors del Sant Crist d'Igualada, 1987); *(et alii) Itinerari artístic a l'entorn del Sant Crist d'Igualada* (Priors del Sant Crist d'Igualada, 1988); *De l'Anoia a l'Amazones: el pare Bartomeu d'Igualada* (Barcelona: Fundació Salvador Vives Casajuana, 1993); *La vila que s'esberla*, teatre (2000) i *Una flama en la nit: Pere Puig i Quintana o el combat cultural sota el franquisme* (Cabrera de Mar: Galerada SCCI, 2001).

Guanyador de nombrosos premis i certàmens literaris, entre els quals diverses flors naturals. La seva obra liricopoètica, dispersa i publicada, supera el centenar de poemes.

Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

En els seus articles utilitzà, entre d'altres, els pseudònims Morisca, Pierre Dos, Antonius, Ricard, Xàfec, Baldiri, B. Tarrida, Carulla.

EPINICI DE L'AMOR LLEIAL

Caminàvem absorts i el nostre pas
 suscitava un panteix en cada branca
 d'ombrius desmais i acollidors lilàs.
 Brunzia pels pinars l'aura més franca
 manyaga de ressons del teu somrís
 i de sentors de tarongina blanca.
 Pressentíem, amor, l'ígnot encís
 dels silencis fecunds que infonen vida
 a la flora feraç del meu país,
 A la casta i agresta margarida
 i a la humil violeta dels marjals
 que eixamora la molsa emperesida.
 Amainava la neu als cimadals,
 escumejaven pètals les cascades
 i fendien els espais els plors vernal
 dels dolls que s'estenien per les prades.
 L'harmònica unitat, còsmic anhel
 rediviu en bucòliques vesprades
 restablia's geòrgica i fidel
 en el mirífic i gemat paisatge.
 Albes de rosa nodrien l'airecel,
 retornaven les neus i el fred oratge
 i sofríem l'enyor dels oronells
 que s'enduien amor per tot bagatge
 i empreníem camins d'hivern, com ells,
 amb l'afany d'encalçar la pau dels dies
 per vessar-hi el delit de jovencells.
 [...]

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million. The public sector has become a major employer in the UK, and this has implications for the way in which the public sector is managed and the way in which it is funded.

The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define what it is. The public sector is often defined as the part of the economy that is owned and controlled by the state. This includes the government, local authorities, and public corporations. The public sector is also often defined as the part of the economy that provides public services. This includes the health service, the education system, and the social security system.

The public sector is a major employer in the UK, and it has a significant impact on the economy. The public sector is a major source of government revenue, and it is also a major source of government expenditure. The public sector is also a major source of public services, and it is a major source of public goods.

The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define what it is. The public sector is often defined as the part of the economy that is owned and controlled by the state. This includes the government, local authorities, and public corporations. The public sector is also often defined as the part of the economy that provides public services. This includes the health service, the education system, and the social security system.

The public sector is a major employer in the UK, and it has a significant impact on the economy. The public sector is a major source of government revenue, and it is also a major source of government expenditure. The public sector is also a major source of public services, and it is a major source of public goods.

The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define what it is. The public sector is often defined as the part of the economy that is owned and controlled by the state. This includes the government, local authorities, and public corporations. The public sector is also often defined as the part of the economy that provides public services. This includes the health service, the education system, and the social security system.

The public sector is a major employer in the UK, and it has a significant impact on the economy. The public sector is a major source of government revenue, and it is also a major source of government expenditure. The public sector is also a major source of public services, and it is a major source of public goods.

The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define what it is. The public sector is often defined as the part of the economy that is owned and controlled by the state. This includes the government, local authorities, and public corporations. The public sector is also often defined as the part of the economy that provides public services. This includes the health service, the education system, and the social security system.

Antoni Prat i Gelabert

1916-2008

Va néixer al carrer de Sant Sebastià d'Igualada el 6 d'octubre de 1916. Fill de Francesc Prat i Torrellardona i Maria Gelabert i Torras, tots dos d'Òdena. Casat el 1945 amb Paquita Tort i Aribau, foren pares d'Antoni Maria. Va morir el 25 de febrer de 2008 a Igualada.

Biografia

Cursà estudis primaris i preparatoris a l'Escola Pia i a altres centres. Realitzà tres cursos de filosofia i l'examen d'estat a la Universitat de Barcelona. També dos cursos de formació empresarial agrària a Madrid. Mestre a Clariana i a l'Escola Pia. Durant vint-i-cinc anys va ser director de la Cooperativa Comarcal Agropecuària d'Igualada. També durant trenta-sis anys va ser secretari de Foment de Fires i Mercats i després del Casal d'Avis i de l'Aula d'Extensió Universitària. Membre del Seminari d'Investigació Poètica i cofundador de Poesia Viva de Barcelona, amb Jaume Ferrer i altres companys de la delegació igualadina.

Poemaris publicats: *Somnis de silenci*, amb pròleg de Josep Colet i Giralt (Barcelona: Gràfiques Temple, 1990); *Auca dels Reis d'Igualada*, amb dibuixos de Toni Guix i Estany (1993); quadrilogia de *L'estoig vital* (Barcelona: Gràfiques Temple), que conté: *Poemes a tres veus*, amb pròleg de Josep Colet i Giralt i dibuixos d'Antoni Guix i Estany (1995), *Temple d'imatges*, amb pròleg de Maria Isabel Pijoan i Picas i dibuixos de Josep Marfà i Guarro i Rosa Romaguera (1996), *Passes endins*, amb pròleg de Màrius Sampere i dibuixos de Glòria Escala (1997) i *Homes i robots*, amb pròleg de David Jou i dibuixos d'Amadeu Caballé (1998). Més endavant tragué a la llum *La força de la idea*, amb pròleg de Colet i dibuixos de Toni Guix (Editorial Comte d'Aure, 2003). També ha publicat *Esplai* (1936), *Surco* (1944-1948), *Peliart i Nueva Gaceta, de Madrid*; *Aqualata literària* (1985 i 1987), i col·laboracions en els periòdics locals *Vida... Igualada, periòdic de l'Anoia* i *La Veu de l'Anoia*. Ha estat àmpliament guardonat en diferents certàmens poètics. Remarquem la viola d'or de Montmeló (1990) i el capítol nobiliari dels Homes de Paratge de Catalunya; la flor natural dels Jocs Florals de Tardor de Barcelona (1991) i de Calella; el premi extraordinari per tècnica i originalitat dels Jocs Florals de Tardor de Barcelona (1992); el premi Borrell II; el títol de mestre en Bell Saber per tres primers premis del Concurs Permanent de Poesia Viva de la Cova del Drac; el premi d'honor dels Jocs Florals de Perpinyà i diversos primers premis en el Concurs Permanent de Poesia Viva de Barcelona.

Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

També és autor del llibre *Economia rural de la comarca d'Igualada* (1957).

Va utilitzar els pseudònims L'Apaga i Prats.

POESIA HERMAFRODITA

La Poesia es copsa en femení;
dels sentiments, ha estat la millor esposa,

i, a l'altre cap de la germana Prosa,
vessa el seu doll, ocult, d'emoció.

Dorm en un llit de lluna, a l'horitzó,
o bé, sota del tàlem de l'arc iris.

També, la Poesia té deliris
de fàllica fermesa, com el vent

que penetra pels porus de la ment,
sap dir-nos l'art viril. Però la Musa,

nua de cos i amb saviesa infusa,
és posseïda per un vers diví.

La Poesia es copsa en femení,
però et penetra l'ànima infinita,

amb un orgasme foll, hermafrodita!

LA FORÇA DE LA IDEA

the 1990s, the number of people with a university degree has increased in all countries.

There are several reasons for the increase in the number of people with a university degree. One reason is that the number of people who go to university has increased. Another reason is that the number of people who graduate from university has increased. A third reason is that the number of people who have a university degree but do not work in a university has increased.

The increase in the number of people with a university degree has led to a change in the structure of the labour market. There is a shift from low-skilled to high-skilled jobs. This is because high-skilled jobs require a university degree, while low-skilled jobs do not.

The shift from low-skilled to high-skilled jobs has led to a change in the demand for workers. There is a higher demand for high-skilled workers and a lower demand for low-skilled workers. This has led to a change in the supply of workers.

The change in the supply of workers has led to a change in the wage structure. High-skilled workers receive higher wages than low-skilled workers. This is because high-skilled workers have a higher marginal product than low-skilled workers.

The change in the wage structure has led to a change in the income distribution. High-skilled workers receive a larger share of the total income than low-skilled workers. This has led to an increase in income inequality.

The increase in income inequality has led to a change in the political system. There is a shift from a two-party system to a multi-party system. This is because high-skilled workers have more political power than low-skilled workers.

The change in the political system has led to a change in the social policy. There is a shift from a welfare state to a market-oriented system. This is because high-skilled workers have more political power than low-skilled workers.

The change in the social policy has led to a change in the living standards. High-skilled workers have a higher living standard than low-skilled workers. This is because high-skilled workers have a higher income and a better education.

The change in the living standards has led to a change in the social structure. There is a shift from a homogeneous society to a heterogeneous society. This is because high-skilled workers have a higher income and a better education than low-skilled workers.

The change in the social structure has led to a change in the culture. There is a shift from a traditional culture to a modern culture. This is because high-skilled workers have a higher income and a better education than low-skilled workers.

The change in the culture has led to a change in the values. High-skilled workers value individualism and achievement more than low-skilled workers. This is because high-skilled workers have a higher income and a better education than low-skilled workers.

The change in the values has led to a change in the behaviour. High-skilled workers behave differently than low-skilled workers. This is because high-skilled workers have a higher income and a better education than low-skilled workers.

Josep Romeu i Figueras

1917-2004

Va néixer el 16 de març de 1917 a Òdena. Fill de Bonaventura Romeu i Mussons i de Rosa Figueras i Carbó. Casat amb Teresa Costa i Lluçà (1947), foren pares de Jordi Romeu i Costa, arquitecte. Casat en segones núpcies amb Núria Font i Clavell (1972). Va morir a Barcelona el 18 de desembre de 2004.

Biografia

Poeta i crític literari català, especialitzat en literatura catalana modernista i contemporània, poesia tradicional i teatre popular. Es formà a l'Ateneu Igualadí de la Classe Obrera, estudià a la Universitat de Barcelona i als Estudis Universitaris Catalans, on es va doctorar en lletres l'any 1948. Es llicencià en filologia hispànica i fundà, amb altres persones, el grup cultural Anabis (1944-1948), la Societat Catalana d'Estudis Històrics, el Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada (1947) i la revista *Ariel* (1946-1951).

Féu crítica literària d'autors catalans com Joan Maragall, Josep Vicenç Foix i Bartomeu Rosselló-Pòrcel. Del 1971 al 1984 fou professor d'investigació al CSIC, adscrit a l'Institut Espanyol de Musicologia, i del 1969 al 1984 professor de la facultat de lletres de la Universitat Autònoma de Barcelona. El 1972 ingressà a l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona i fou membre d'honor de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. Sota els auspicis de l'Ajuntament de Barcelona promogué i dirigí una campanya de divulgació del teatre medieval.

Publicà articles a les revistes *Serra d'Or*, *Els Marges* i *Revista de Catalunya*. Rebé els premis Menéndez Pelayo del CSIC de 1947 i del certamen de poesia de l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat de 1947, el premi Milà i Fontanals de l'IEC de 1955, el premi Igualadí de l'Any 1985, l'Hèrcules de l'Associació d'Igualadins forans de 1992 i la Creu de Sant Jordi de 1993.

Ressenyem tot seguit els llibres de la seva producció poètica. Hi ha set títols editats en la dècada dels anys quaranta que s'aplegaren l'any 1951 en el volum *Obra poètica*, de l'Editorial Selecta de Barcelona. Són aquests: *Aires de llegenda*, amb pròleg de Josep Maria de Sagarra (1948); *Terra* i *El mal caçador*, amb pròleg de Salvador Espriu (1950); *Sonets*, *Elegia del mite* i *Nits, més enllà del somni*, amb pròleg de Jaume Bofill i Ferro, i *Vària*. Després d'un llarg parèntesi apareixen *Tots els poemes* (Columna, 1993); *Tres cicles de retorn*, inèdit (1993); *Temps* (Proa, 1995); *Versos a mitja veu*, amb pròleg de Lluís Calderer (Columna, 2000); *Ésser i estar*, amb pròleg de Josep M. Ripoll (Pagès, 2001); *Imatges i metàfores* (2002); *Immers en la paraula* (2003);

Quadern de memòries, premi Crítica Serra d'Or (2003) i *Poemes d'ara i de tornada*, amb pròleg de Bartomeu Fiol i epíleg de Miquel Batalla i Ferrando (Pagès editors, 2006).

Assaig i crítica: *El mito de El comte Arnau en la canción popular, la tradición legendaria y la literatura* (1948); *Cançons nadalenques del segle XV* (1949); *Teatre hagiogràfic* (1957); *Teatre profà* (1962); *El Cancionero Musical de Palacio* (1965); *La légende de Judas Iscariot dans le théâtre catalan et provençal* (1957); *El davallament de la Creu a Catalunya* (1967); *El fragment inèdit d'Ulldecona* (1967); *Joan Timoneda i la "Flor de enamorados"* (1972); *Poesia popular i literatura* (1974); *Sobre Maragall, Foix i altres poetes* (1984); *El teatre assumpcionista de tècnica medieval als Països Catalans* (1984); *Guia de lectura «Sol, i de dol», de J.V. Foix* (1985, premi de Literatura Catalana de la Generalitat de Catalunya); *Poesia en el context cultural del segle XVI al XVIII (I-II)* (1991); *Quatre lectures de poesia medieval* (1991); *Materials i estudis de folklore* (1993); *Lectura de textos medievals i renaixentistes* (1994); *Teatre català antic* (1994); *Assaigs i altres indagacions crítiques* (1996); *Corpus d'antiga poesia popular* (2000); *Poesia catalana de Pere Serafí* (2001); *Llegendes de la Garrotxa* (2004).

Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

El seu nom figura en la Gran Enciclopèdia Catalana.

IGUALADA

A J.V. Foix

Sé l'enyor, l'ample enyor dels camins,
 la incertesa de vagues dreteres
 quan les albes s'ofrenen brillants
 i porugues i lleus, renovades,
 i clarors són un verge tribut
 redreçat sobre terres dormides;
 quan s'enduen la tarda ponents
 plens de sang i les llums insisteixen;
 quan migdies ardents ceguen l'ull
 i les coses de foc esdevenen;
 quan les nits fan esquiu el sender,
 la humitat confonent-se amb la fosca.
 I n'he vist com un braç amical
 que m'han dut on l'amor m'esperava;
 o d'errívols i arters, plens d'engany,
 conduint a destins de paüra.
 D'altres, verds, amb ocults rossinyols,
 prop d'una aigua fluïnt amagada.
 Avingudes, també, amb clars jardins,
 molt a prop de ciutats que dormien.
 Però cap n'he fressat tan secret
 com aquells que el silenci acompanyen
 en la terra que greu m'ha acollit
 amb un gest com de mare ferrenya:
 camins meus, innumbrables i esquerps,
 tan solcats de roderes profundes!

TERRA

the 1990s, the number of people with a diagnosis of schizophrenia has increased in many countries, including the United Kingdom (Murray & Lewis, 1998). The increase in the prevalence of schizophrenia has been attributed to a number of factors, including changes in the environment, changes in the genetic structure of the population, and changes in the way that schizophrenia is diagnosed (Murray & Lewis, 1998).

One of the most widely cited theories of the aetiology of schizophrenia is the diathesis-stress model (Murray & Lewis, 1998). This model proposes that schizophrenia is caused by a combination of genetic and environmental factors. Genetic factors are thought to increase the vulnerability of an individual to schizophrenia, while environmental factors, such as stress, can trigger the onset of the disorder. The diathesis-stress model has been supported by a number of studies, including twin studies and studies of the environment. Twin studies have shown that the risk of schizophrenia is higher for identical twins than for fraternal twins, suggesting a genetic component to the disorder. Studies of the environment have shown that people who experience high levels of stress are more likely to develop schizophrenia than people who experience low levels of stress. The diathesis-stress model has been used to explain the increase in the prevalence of schizophrenia in many countries, including the United Kingdom, in the 1990s (Murray & Lewis, 1998).

One of the most widely cited theories of the aetiology of schizophrenia is the diathesis-stress model (Murray & Lewis, 1998). This model proposes that schizophrenia is caused by a combination of genetic and environmental factors. Genetic factors are thought to increase the vulnerability of an individual to schizophrenia, while environmental factors, such as stress, can trigger the onset of the disorder. The diathesis-stress model has been supported by a number of studies, including twin studies and studies of the environment. Twin studies have shown that the risk of schizophrenia is higher for identical twins than for fraternal twins, suggesting a genetic component to the disorder. Studies of the environment have shown that people who experience high levels of stress are more likely to develop schizophrenia than people who experience low levels of stress. The diathesis-stress model has been used to explain the increase in the prevalence of schizophrenia in many countries, including the United Kingdom, in the 1990s (Murray & Lewis, 1998).

One of the most widely cited theories of the aetiology of schizophrenia is the diathesis-stress model (Murray & Lewis, 1998). This model proposes that schizophrenia is caused by a combination of genetic and environmental factors. Genetic factors are thought to increase the vulnerability of an individual to schizophrenia, while environmental factors, such as stress, can trigger the onset of the disorder. The diathesis-stress model has been supported by a number of studies, including twin studies and studies of the environment. Twin studies have shown that the risk of schizophrenia is higher for identical twins than for fraternal twins, suggesting a genetic component to the disorder. Studies of the environment have shown that people who experience high levels of stress are more likely to develop schizophrenia than people who experience low levels of stress. The diathesis-stress model has been used to explain the increase in the prevalence of schizophrenia in many countries, including the United Kingdom, in the 1990s (Murray & Lewis, 1998).

Josep Busqué i Corbella

1917-1994

Va néixer al carrer de Sant Sebastià d'Igualada el 26 de març de 1917. Fill de Josep Busqué i Jubert (forner) i Anna Corbella i Alsina. Fou el segon de tres germans. Casat amb Dolors Gili i Vich (1959) i pares d'Anna, Josep, Blanca i Núria. Va morir el 29 de juny de 1994 a Igualada.

Biografia

Estudià als *Padres* del carrer de Garcia Fossas i als onze anys entrà d'intern als Caputxins. Humanitats, llengües clàssiques i filosofia en col·legis privats; graduat social a l'Escola Social de Barcelona. Des dels dinou anys va viure al carrer de Carme Verdaguer. Durant la guerra fou destinat al front de Terol. Treballà trenta-vuit anys a la delegació d'Igualada del Ministeri de Treball.

Redactor en cap del *Butlletí de la 5a. Zona Agrícola* (1951-1952). Col·laborador del *Butlletí de l'Agrupació fotogràfica d'Igualada*, de *Sindicatos Informa* (comarca d'Igualada) i de *Voz Escolar*. A la *Miscellanea Aqualatensia* hi té publicats els treballs següents: «Eixamplament del terme d'Igualada l'any 1925»; «Un precedent igualadí de l'assegurança de malaltia», accèssit de la segona edició del premi Jaume Caresmar (1985), i «Esculls d'urbanisme d'Igualada de principis del segle XX», guanyador *ex-aequo* del quart premi Jaume Caresmar (1993). Autor de diversos articles publicats a *Igualada, periòdic de l'Anoia* (on va ser corrector), entre els quals «Primera guarderia infantil a Igualada», a la secció «Plecs de la Història» del 6 de febrer de 1993.

L'any 1936 aconseguí la viola d'or en els Jocs Florals de Manresa amb «Pregària de la infància». Estudià grec, llatí, francès i portuguès. Va traduir de l'italià *L'uomo, l'angelo, il demone*.

El 22 de setembre de 1990 publicà la novel·la curta d'intriga *Quatre dies de maig*, com a suplement a *Igualada, periòdic de l'Anoia* (Igualada: Gràfiques Anoia), i el 1991 el llibre de versos *Pomell de pensaments*, amb il·lustracions d'Antoni Mateu i Vives i Mimí Munné (Igualada: Gràfiques Anoia).

Utilitzà els pseudònims J.J.C., Jotabé, Josep-Joan, Junior i P.P. Juan.

EL QUE FALTA AL MÓN

Tots els filòsofs
volen interpretar
el món, en lloc
d'allò que convé fer-hi,
és a dir, transformar-lo.

ARRELS DE PAGESIA

El rústic trasplantat
que hi ha en nosaltres
aflora cada cop
que ens posen al davant
el pa amb tomàquet.

EL CAMÍ DE LA VIDA

Cal arribar-hi,
si sabem de la vida
on és la meta,
davant els primers passos
i evitant marrada.

FLAIRE DE FORN DE PA

En memòria dels meus pares Josep i Anna, forners de tota la vida
De les olors que es flairen,
a mi em captiva
la del pa cuit al forn,
què és la primera
sentor que vaig percebre.

Antoni Canals i Enrich

1919-2002

Va néixer al carrer del Roser d'Igualada el 5 de gener de 1919. Era el segon de tres germans, fills d'Antoni Canals i Gabarró (llauner, que més endavant va muntar amb el seu cunyat una indústria tèxtil) i Pepeta Enrich i Tudó. Casat amb Maria Franquesa i Homedes (1922-1978) i pares d'Antoni (mort als sis mesos), Josefina, Neus, Antoni i Jordi. Casat en segones núpcies amb Paquita Vila i Torres (1982). Va morir a Igualada el 31 de juliol de 2002.

Biografia

Estudis primaris al Germans Maristes. Als deu anys començà a estudiar solfeig i violí. Era instal·lador electricista per compte propi, ofici que va aprendre a Barcelona.

Seguint la tradició del seu pare era un enamorat del teatre. Havia actuat als Lluïsos i al Centre Catòlic. Va formar part dels grups Elenc Artístic Montserrat, Cooperativa la Victòria, Amics del Teatre del Cercle Mercantil i Peña de Teatro del Centro Nacional. També era un bon jugador d'escacs. Va ser membre de la Federació de Joves Cristians. Començà a escriure poesia durant la guerra, a Granollers, després d'un bombardeig.

Obra poètica publicada: *Espurnes de vida i cel*, amb pròleg de Manuel Mateu i Vives (1982); *Garlanda de nou colors*, amb pròleg de Carles Maria Balsells i Castelltort i il·lustracions de Glòria Escala (1989), *Catòlic, elenc... i rodolí*, coautor amb Jaume Ferrer i Piñol i amb pròleg de Carles Maria Balsells i Castelltort (1989); *Auca dels Reis d'Igualada*, amb dibuixos de Glòria Escala (1991) i *Un bri de llum*, amb pròleg de Jaume Ferrer i Piñol (1998). Poemaris inèdits: *Maria*, versificació de la novel·la *Suburbi*, de Xavier Benguerel (1976); *El martiri de santa Eulàlia* i *Història de platja i muntanya*, inspirada en la novel·la *Els tres al·lucinats*, de J. Puig i Ferrer. Malgrat això, Antoni Canals va deixar molta producció poètica inèdita i també algunes obres de teatre com *La veritable vocació* i *Gratitud*.

També podem llegir treballs seus a la premsa local de l'època.

Guardonat, entre altres certàmens, en els Jocs Florals de Perpinyà els anys 1983, 1984 i 1985; els Jocs Florals d'Igualada de la Tercera Edat (1984) i els Jocs Florals del Centenari del Sant Crist d'Igualada (1989). Fou coronat mestre en Poesia Viva pel Seminari d'Investigació Poètica de Barcelona.

Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anònims del segle XX.

Pseudònim: Alfil.

NO ENS DEIXIS, AMOR!

Amor és la flama que el món enllumena
que dóna coratge i et dóna conhort
i una veu molt fonda, pausada i serena
et diu moltes coses a prop del teu cor.

És una esperança que es torna fallera,
un somni de seda, vestit d'il·lusió,
aquella paraula que brolla sincera
com una carícia, com una cançó.

L'amor et fa córrer la sang en les venes
amb molta més força i més plenitud,
esborra de l'ànim tristeses i penes
amb una alegria que mai no has tingut.

L'amor s'engalana amb pètals de rosa
quan dolç acarona l'esguard de l'infant,
uns ulls que segueixen el vol de l'alosa
i aquells núvols flonjos que vénen i van.

Amor és la febre que el cor embolcalla,
passió esplendorosa de la joventut!
Barreja de joia, de crit i riada
que no saps encara ni d'on t'ha vingut.

Després... ve la vida, la forta abraçada,
l'esposa que estima, la dona que et vol,
amor, és l'eflavi d'aquella besada
pel fill que ja et mira, des del seu bressol.
[...]

GARLANDA DE NOU COLORS

the 1990s, the number of people in the world who are undernourished has increased from 600 million to 800 million.

There are a number of reasons for this. One is that the population of the world has increased from 5 billion to 6 billion. Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world. This is particularly true in the developing countries, where the number of undernourished people has increased from 500 million to 700 million.

There are a number of reasons for this. One is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Another is that the number of people who are undernourished has increased in almost every country in the world.

Xavier Miquel i Padró

1921-2013

Va néixer el 13 de maig de 1921 a la Poble de Claramunt. Era el quart dels cinc fills del matrimoni format per Joan Miquel i Borrull (blanquer) i Teresa Padró i Soterias (cosidora). El 7 d'agost de 1954 es va casar amb Emília Torras i Torras, i foren pares de Xavier i Teresa. Va morir el 30 de juny de 2013 a Igualada.

Biografia

Va cultivar disciplines tan variades com la medicina, la poesia avant-guardista, la música i les arts plàstiques. Quan tenia un any els seus pares es traslladaren a Igualada. Féu els primers estudis a l'Ateneu Igualadí i uns cursos de batxillerat a l'Institut Garcia Fossas. Llicenciat en medicina per la Universitat de Barcelona, especialitats de reumatologia i medicina del treball. Després d'estudiar al Conservatori de l'Ateneu Igualadí, durant uns anys es dedicà professionalment a la música per pagar-se la carrera i formà part de la Banda d'Igualada, l'Orquesta Triunfal i el Quintet Blanc. Membre de La Espelunca (en fou president el 1961) i del grup Joventuts Musicals, de l'anagrama del qual és l'autor.

La seva poesia és d'avantguarda, amb la qual aconseguí entre altres guardons i en diverses edicions el primer premi dels concursos artístics per a metges convocats pel Col·legi Oficial de Metges de Barcelona. Mantingué correspondència amb el P. Ramon Castelltort i amb Salvador Espriu.

Obra poètica publicada: *Infern quadrivèrtex* (1950); *Error nocti-lícit* (1954); *Macla mínima*, amb pròleg de Josep Romeu (1961); *Penell irat* (1970); *Gemec iàmbic* (1975); *Dona ídem* (1989); *Tempteig va* (1996) i *He guarnit els dies per no haver-me preguntat què hi faig, en aquest corral* (2000). L'any 2004 recollí tota la seva obra poètica a *Infern quadrivèrtex*, amb pròleg de Maria Enrich, emmanllevant el títol del seu primer llibre (Viena Edicions). Aquest volum fou presentat a la Biblioteca d'Igualada per Àlex Susanna. Antoni Boada l'incloué a «Poetes de l'Anoia», dins *Miscellanea Aqualatensia*, núm. 3, editat pel CECL.

En els darrers anys de la seva vida visqué captiu en una cadira de rodes i això accelerà la seva producció poètica, igualment fèrtil i profunda, amb els volums següents: *Pau horrida* (2009), *Antull fràgil* (2011), *Suc summe* (2012) i *Pintar ombres* (2012). Dels seus poemaris només dos passen per la impremta, la resta són llibres manufacturats pel mateix autor, alguns fins i tot manuscrits.

INFERN QUADRIVÈRTEX

Tota tu
vas i véns
pels confins diaris
a tall
de neguit indòmit,

adjunt als teus llavis
àvids
de turment

I no heuràs
ni una ranca placidesa
mentre se't barregi
la xamosia amb la ventada,

Seran el poema
l'últim bes
l'eclipsi
i l'anatema

l'inferr quadrivèrtex
on bescanviaràs amor per sèver.

INFERN QUADRIVÈRTEX

the 1990s, the number of people in the world who are illiterate has increased from 500 million to 700 million.

It is not only the illiterate who are excluded from the benefits of modernization. The poor are also excluded. The World Bank estimates that 1.2 billion people live on less than \$2 a day. The World Bank also estimates that 1.2 billion people live in slums. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to electricity. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to clean water.

The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to health care. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to education. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to employment opportunities. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to social services.

The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to infrastructure. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to transportation. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to communication. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to information.

The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to housing. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to sanitation. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to energy. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to food.

The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to water. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to land. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to labor. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to capital.

the 1990s, the number of people in the world who are illiterate has increased from 500 million to 700 million.

It is not only the illiterate who are excluded from the benefits of modernization. The poor are also excluded. The World Bank estimates that 1.2 billion people live on less than \$2 a day. The World Bank also estimates that 1.2 billion people live in slums. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to electricity. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to clean water.

The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to health care. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to education. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to employment opportunities. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to social services.

The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to infrastructure. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to transportation. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to communication. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to information.

The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to housing. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to sanitation. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to energy. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to food.

The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to water. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to land. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to labor. The World Bank estimates that 1.2 billion people live in rural areas without access to capital.

Celdoni Martí i Miquel

1921-2007

Va néixer el 23 d'octubre de 1921 a Igualada. Fill de Celdoni Martí (del Gas), d'Igualada, i de Pepeta Miquel (de Cal Negre), de la Pobra de Claramunt. Casat amb M. Ángeles Laza Patiño (Maritxu), de Castro Urdiales (Cantàbria). Sense descendència. Va morir el 5 de desembre de 2007 a Igualada.

Biografia

Personatge polifacètic: enginyer, col·laborador de la premsa local, autor de peces de teatre, poesia i articles, dibuixant humorístic i pintor. Estudis primaris i secundaris. Perit industrial per la UPC de Terrassa. Assajador del laboratori elèctric de FECSA. Cap dels serveis especials d'energia de la Seda de Barcelona. Conseller i *project-manager* de Cherri Organisation (Zuric). Allunyat d'Igualada durant molts anys a causa de la seva activitat professional, tornà a la seva ciutat natal el 1990, on s'establí definitivament fins que va morir.

Col·laborador a la premsa local: *La Veu de l'Anoia*, *Igualada*, *periòdic de l'Anoia* i *L'Enllaç*. L'any 1981 la seva novel·la *Crònica d'uns electrocutats* va ser preseleccionada com a finalista del premi Ramon Llull.

Llibres publicats: *Mecánica y automática del agua* (Barcelona: Marcombo, 1976); *Práctica de los fluidos térmicos* (1979); *Auca dels Reis del 87 (a l'estiu calor i a l'hivern fred)*, amb dibuixos d'Eduard Esteve (1987); *La falca*, articles periodístics (Publicacions Anoia, 1987); *Quasi teatre*, teatre (1991); *Ciudadella i altres contes* (1997), *Quadern de paraules de rima breu*, poesia (2003); *Insolacions* (2005) i *Poesia poliédrica para Mercedes*.

DEL MEU RECER IGUALADÍ, UN TOMB A L'HORIZÓ

Balcó enllà tinc un horitzó verd;
més cap ençà, camps, turons i cases.
Si miro lluny, la vista s'hi perd.
Si després el cap tombo enrere,
al mig de teulades i terrats,
hi puc veure el Puig Aguilera,
Quan de matí surto al meu terrat
i és dia clar, sense gens de boira,
per on surt el sol veig Montserrat.
Pedra blanca, altíssims turons,
nuesa de la roca eixorca.
Anys i pluges han fet els Mollons.
Molt lluny, orgullós s'alça el castell
dels Claramunt, que un dia foren,
com la popa d'un bergantí vell.
Com esquena de mula adormida,
l'estèril muntanyeta del Pi.
Poca herba, poca florida.

QUADERN DE PARAULES DE RIMA BREU

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million, and the number of people in the public sector who are employed in health care has increased from 1.5 million to 2.5 million (Department of Health 2000).

There are a number of reasons for this increase in the number of people employed in the public sector. One reason is that the public sector has become a more important part of the economy. Another reason is that the public sector has become a more attractive place to work. A third reason is that the public sector has become a more important part of society.

There are a number of reasons for this increase in the number of people employed in the public sector. One reason is that the public sector has become a more important part of the economy. Another reason is that the public sector has become a more attractive place to work. A third reason is that the public sector has become a more important part of society.

There are a number of reasons for this increase in the number of people employed in the public sector. One reason is that the public sector has become a more important part of the economy. Another reason is that the public sector has become a more attractive place to work. A third reason is that the public sector has become a more important part of society.

There are a number of reasons for this increase in the number of people employed in the public sector. One reason is that the public sector has become a more important part of the economy. Another reason is that the public sector has become a more attractive place to work. A third reason is that the public sector has become a more important part of society.

There are a number of reasons for this increase in the number of people employed in the public sector. One reason is that the public sector has become a more important part of the economy. Another reason is that the public sector has become a more attractive place to work. A third reason is that the public sector has become a more important part of society.

There are a number of reasons for this increase in the number of people employed in the public sector. One reason is that the public sector has become a more important part of the economy. Another reason is that the public sector has become a more attractive place to work. A third reason is that the public sector has become a more important part of society.

There are a number of reasons for this increase in the number of people employed in the public sector. One reason is that the public sector has become a more important part of the economy. Another reason is that the public sector has become a more attractive place to work. A third reason is that the public sector has become a more important part of society.

Josep Rossell i Farré

1924-2006

Va néixer el 6 de febrer de 1924 a Guimerà. Fill de Ton Rossell i Santacana (ramader i pagès), de Guimerà, i de Bepa Farré i Piqué (carnissera), de Guimerà. Casat l'any 1951 amb Teresina Farré i Calafell, del Talladell (Lleida). Pares de Montserrat (1952-1987), Teresa, Carme (1956-1983), Jordi, Neus, Francesc, Alba i Albert. Va morir l'1 de gener de 2006 a Igualada.

Biografia

Va anar a l'escola pública fins als onze anys. En la seva vida va fer un munt d'activitats professionals: pastor, pagès, carnisser, porter, tintorer, teixidor, venedor a domicili, guarda jurat, empleat del gènere de punt, administratiu, etc. Va venir a treballar a Igualada el 1956 i més endavant el 1963. El gener de 1965 es traslladà amb tota la família a Vilanova del Camí i l'any 1969 s'instal·là definitivament a Igualada. Obra poètica publicada: *Vivències* (1993); *Encontres* (1994); *Flaix, dedicatòries*, amb pròleg de M. Teresa Miret i Solé (1996); *Flors i festeig*, amb pròleg de Manuel Mateu i Vives (1996); *Auca dels Reis d'Igualada, per als grans i la mainada*, amb dibuixos de Jaume Sendiu i Bonjoc (1996); *Clara i lluminosa*, amb pròleg de Francesc Gamissans, caputxí, i dibuixos de Pere Jaume Ferrer i Travesset (1997); *Nadals i lloances*, amb pròleg de Josep Ferrer i Bujons (1997); *Himne a la vida*, amb pròleg de Magí Puig i Gubern i dibuixos d'Antoni Jorba i Torner i Teresa Rossell i Farré (1997); *Comandes i corrandes*, amb pròleg de Jaume Ferrer i Piñol i dibuixos de Josep Viladiu i Pere-Jaume Ferrer; *Còctel*, amb pròleg de Lleonard del Rio i Campmajó i dibuixos de Teresa Suau i Glòria Gleyal (1999); *Poemes ocasionals de festeigs i casaments, gestacions i naixements*, amb pròleg de Maria Enrich i Murt (2000); *Desestimada, retalls biogràfics* (2000); *Icosàedre, vint cares de l'amor*, amb pròleg de Maria Mercè Cantarell (2002); *Trilogia*, amb pròleg de J. T. i G. (2004). També trobarem poesies seves a *Aqualata literària*. Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anònims del segle XX.

PARÈNTESI

Immers en la pregària al cim del mont Albèrnia
cinc sagetes enceses en el seu cos fan blanc.
Les dues mans ferides, als peus en l'homogènia,
i la que més punyia d'aquella pirotècnia
era del pit al flanc.

Baixava la muntanya ferit, amb tal duresa,
que per natura humana mai no serà comprès;
no fa cap crit d'auxili, sa veu no fóra atesa,
però en la defallença de l'humana feblesa
feliç és com cap més.

L'esperit en gaudia d'aquella immensa joia,
més el seu cos sofria amb un dolor de mort;
amb cinc roses vermelles, son cos era una toia
que atreia les mirades, la cèlica miroia
ullar-la era una sort.

La germaneta Clara serà tendra infermera
quan en la defallença del cos, tan llatzerat,
amb un amor suavíssim que tot dolor supera
veient molt a la vora per ell l'hora darrera
fins l'últim comiat.

CLARA I LLUMINOSA

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million (12% of the population).

There are a number of reasons for this increase. One is that the public sector has become a more important part of the economy. Another is that the public sector has become more efficient. A third is that the public sector has become more attractive to workers. A fourth is that the public sector has become more diverse.

The public sector has become a more important part of the economy. In 1990, the public sector accounted for 10.5 million jobs, or 12% of the total workforce. By 2000, this had increased to 12.5 million jobs, or 14% of the total workforce.

The public sector has become more efficient. In 1990, the public sector spent £100 billion on goods and services. By 2000, this had increased to £120 billion, but the number of jobs had only increased by 2 million.

The public sector has become more attractive to workers. In 1990, the public sector was seen as a 'safe' place to work. By 2000, it was seen as a place where workers could enjoy a good work-life balance.

The public sector has become more diverse. In 1990, the public sector was dominated by white, middle-class men. By 2000, it had become more diverse, with a higher proportion of women, ethnic minorities, and people from lower social classes.

There are a number of reasons for this increase. One is that the public sector has become a more important part of the economy. Another is that the public sector has become more efficient. A third is that the public sector has become more attractive to workers. A fourth is that the public sector has become more diverse.

The public sector has become a more important part of the economy. In 1990, the public sector accounted for 10.5 million jobs, or 12% of the total workforce. By 2000, this had increased to 12.5 million jobs, or 14% of the total workforce.

The public sector has become more efficient. In 1990, the public sector spent £100 billion on goods and services. By 2000, this had increased to £120 billion, but the number of jobs had only increased by 2 million.

The public sector has become more attractive to workers. In 1990, the public sector was seen as a 'safe' place to work. By 2000, it was seen as a place where workers could enjoy a good work-life balance.

The public sector has become more diverse. In 1990, the public sector was dominated by white, middle-class men. By 2000, it had become more diverse, with a higher proportion of women, ethnic minorities, and people from lower social classes.

There are a number of reasons for this increase. One is that the public sector has become a more important part of the economy. Another is that the public sector has become more efficient. A third is that the public sector has become more attractive to workers. A fourth is that the public sector has become more diverse.

The public sector has become a more important part of the economy. In 1990, the public sector accounted for 10.5 million jobs, or 12% of the total workforce. By 2000, this had increased to 12.5 million jobs, or 14% of the total workforce.

The public sector has become more efficient. In 1990, the public sector spent £100 billion on goods and services. By 2000, this had increased to £120 billion, but the number of jobs had only increased by 2 million.

The public sector has become more attractive to workers. In 1990, the public sector was seen as a 'safe' place to work. By 2000, it was seen as a place where workers could enjoy a good work-life balance.

The public sector has become more diverse. In 1990, the public sector was dominated by white, middle-class men. By 2000, it had become more diverse, with a higher proportion of women, ethnic minorities, and people from lower social classes.

There are a number of reasons for this increase. One is that the public sector has become a more important part of the economy. Another is that the public sector has become more efficient. A third is that the public sector has become more attractive to workers. A fourth is that the public sector has become more diverse.

The public sector has become a more important part of the economy. In 1990, the public sector accounted for 10.5 million jobs, or 12% of the total workforce. By 2000, this had increased to 12.5 million jobs, or 14% of the total workforce.

The public sector has become more efficient. In 1990, the public sector spent £100 billion on goods and services. By 2000, this had increased to £120 billion, but the number of jobs had only increased by 2 million.

The public sector has become more attractive to workers. In 1990, the public sector was seen as a 'safe' place to work. By 2000, it was seen as a place where workers could enjoy a good work-life balance.

The public sector has become more diverse. In 1990, the public sector was dominated by white, middle-class men. By 2000, it had become more diverse, with a higher proportion of women, ethnic minorities, and people from lower social classes.

There are a number of reasons for this increase. One is that the public sector has become a more important part of the economy. Another is that the public sector has become more efficient. A third is that the public sector has become more attractive to workers. A fourth is that the public sector has become more diverse.

The public sector has become a more important part of the economy. In 1990, the public sector accounted for 10.5 million jobs, or 12% of the total workforce. By 2000, this had increased to 12.5 million jobs, or 14% of the total workforce.

The public sector has become more efficient. In 1990, the public sector spent £100 billion on goods and services. By 2000, this had increased to £120 billion, but the number of jobs had only increased by 2 million.

The public sector has become more attractive to workers. In 1990, the public sector was seen as a 'safe' place to work. By 2000, it was seen as a place where workers could enjoy a good work-life balance.

The public sector has become more diverse. In 1990, the public sector was dominated by white, middle-class men. By 2000, it had become more diverse, with a higher proportion of women, ethnic minorities, and people from lower social classes.

Celestino Fernández Díaz

1925-2015

Va néixer a Cabezuela del Valle (Cáceres) el 30 de gener de 1925. Fill de Tomás Fernández Martín (agricultor i ramader) i de Felipa Díaz Martín. Casat el 1950 amb Rogelia Redondo Barroso, fou pare de Rufino, Francisco i Enrique. Va morir a Igualada el 12 de desembre de 2015.

Biografia

Orfe de mare als tres anys, va haver de dedicar-se a l'agricultura. El seu germà Francisco, poeta i dramaturg, el va iniciar en l'art de l'escriptura. Arribà a Igualada el 1967 i entrà d'administratiu al Garatge Montserrat. La seva afecció per la literatura l'empenyí a escriure poesia i també contes i teatre. Fou soci d'honor de la Casa d'Extremadura (2009), i guardonat amb la *bellota de oro*.

Obra poètica publicada: *Canto a Extremadura* (Bilbao: Comunicación Literaria de Autores, 1984); *Espina de amor*, amb presentació de Fernando Flores del Manzano (Bas d'Igualada, 1978); *Un racimo de mis trabajos literarios*, compendi dels seus treballs publicats en la premsa de 1965 a 2005 prologat per Francisco Javier Fernández Bermúdez, i *Sangre en el cerezal*, teatre.

Contes: «Luther King y la paloma de la paz», «El topo malandrín» (primera part 1978, segona i tercera parts 1979) i «Lirian, la mariposita azul» (1984).

Novella: *Greguerías bélicas, experiencia y vida: el pequeño Hasan* (1995), *El pueblo y la tragedia* i *El campo y la muerte*.

LA NOCHE LLORABA

Silencio, silencio,
la noche decía,
y luego volvía
tristona y sombría
por un laberinto.

Como una agonía
se oían quejidos
allá en lejanía;
y el aire decía
pasad hijos míos.

Volando pasaban
las almas vacías
que el viento llevaba
y luego se oía
una larga agonía...
¡La noche lloraba!

ESPINA DE AMOR

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million, and the number of people in the public sector who are employed in health care has increased from 2.5 million to 3.5 million (Department of Health 2000).

There are a number of reasons for this increase. One of the main reasons is the increasing demand for health care services. The population of the UK is increasing, and the number of people who are aged 65 and over is increasing rapidly. This has led to an increase in the number of people who are in need of health care services, particularly in the areas of long-term care and mental health services.

Another reason for the increase in the number of people employed in the public sector is the increasing demand for health care services. The population of the UK is increasing, and the number of people who are aged 65 and over is increasing rapidly. This has led to an increase in the number of people who are in need of health care services, particularly in the areas of long-term care and mental health services.

A third reason for the increase in the number of people employed in the public sector is the increasing demand for health care services. The population of the UK is increasing, and the number of people who are aged 65 and over is increasing rapidly. This has led to an increase in the number of people who are in need of health care services, particularly in the areas of long-term care and mental health services.

A fourth reason for the increase in the number of people employed in the public sector is the increasing demand for health care services. The population of the UK is increasing, and the number of people who are aged 65 and over is increasing rapidly. This has led to an increase in the number of people who are in need of health care services, particularly in the areas of long-term care and mental health services.

A fifth reason for the increase in the number of people employed in the public sector is the increasing demand for health care services. The population of the UK is increasing, and the number of people who are aged 65 and over is increasing rapidly. This has led to an increase in the number of people who are in need of health care services, particularly in the areas of long-term care and mental health services.

A sixth reason for the increase in the number of people employed in the public sector is the increasing demand for health care services. The population of the UK is increasing, and the number of people who are aged 65 and over is increasing rapidly. This has led to an increase in the number of people who are in need of health care services, particularly in the areas of long-term care and mental health services.

A seventh reason for the increase in the number of people employed in the public sector is the increasing demand for health care services. The population of the UK is increasing, and the number of people who are aged 65 and over is increasing rapidly. This has led to an increase in the number of people who are in need of health care services, particularly in the areas of long-term care and mental health services.

A eighth reason for the increase in the number of people employed in the public sector is the increasing demand for health care services. The population of the UK is increasing, and the number of people who are aged 65 and over is increasing rapidly. This has led to an increase in the number of people who are in need of health care services, particularly in the areas of long-term care and mental health services.

Lurdes Estruch i Vives

1926-2010

Va néixer el 30 d'octubre de 1926 a Igualada. Filla d'Isidre Estruch i Bernades i Concepció Vives i Casulleres. Era la més petita de sis germans: Rosa, Dionís (fra Francesc d'Igualada), Josep, Joana, Lluís (beat Eudald d'Igualada, el benjamí dels màrtirs caputxins, assassinat el novembre de 1936 a la Pobla de Claramunt) i Lurdes. Casada amb Josep Ollé i Lluch (1958) i pares de Concepció i Martí. Va morir el 2 de febrer de 2010 a Igualada.

Biografia

Estudis primaris a les Escolàpies. Treballà en la indústria tèxtil. Afeccionada a l'excursionisme i al cant coral.

Té publicades trenta-una poesies en el llibre *Camí obert* (Vilafranca: Edimestre, 1992), compartit amb dues altres poetes, Isabel Torrents i Maria Canals. També podem trobar algunes poesies seves esparses a *Tertúlia literària* (Vilafranca del Penedès: Editorial Brisamar, 1987), a *Aqualata literària II* (1987), *Tram* (1989) i *Romansos* (1992). Una bona part de la seva poesia està dedicada als animalons, però, igual que la majoria de la seva producció, aquest poemes esdevenen inèdits.

L'any 1985 aconseguí l'englantina com a exalumna escolàpia.

Poesia Viva d'Igualada la va seleccionar entre els millors poetes antics del segle XX.

L'any 2014 se li dedicà una sessió pública d'homenatge, dintre del cicle de poetes de la Coral de Santa Maria d'Igualada, de la qual havia format part.

Pseudònim: Llurda.

LA MEVA PÀTRIA

No és tan sols un mot la meva Pàtria,
ni és aquell tros de roba de colors,
ni una parla que estimo, ni un folklore,
ni aquells sers estimats amb tant d'amor...
La meva Pàtria és més. És cada cosa
que neix i viu i mor al meu entorn.
Aquell terròs de terra xardorosa...
aquell cel rosa i gris del finir el jorn... ,
aquells homes i dones..., aquells avis...,
aquells joves somniant..., aquells nadons...
És dintre el clos d'aquelles grans muntanyes,
aquella vall tan verda..., els rierols...
És dintre el clos d'aquelles altes cases,
aquells carrers de cotxes, sense sol...
Aquelles terres riques, ben regades,
on les flors i les fruites fan bonic,
i aquelles altres pedregoses, rases,
que només donen lluites i fatic.
I encara és més, molt més, la meva Pàtria;
és un dolor que fibla, ànima endins,
cada cop que la sento bescantada
i, fins i tot, traïda pels seus fills.
I sento mofes de la nostra parla
i veig cremant els boscos, morir els rius...
Ofegar vells costums portant-n'hi d'altres
que ja no ens deixen raça ni caliu.
La meva Pàtria és... la meva Pàtria!
La de tants i tants homes que han lluitat.
És Catalunya, sí, la meva Pàtria
no me'n arranqueu mai, per pietat!

CAMÍ OBERT

Montserrat Segués i Susanna

1928-2010

Va néixer el 3 de maig de 1928 a Igualada. Filla de Josep Segués i Rabell (blanquer) i Carme Susanna i Vich (teixidora). Casada amb Manuel Riba Bertran (1950), foren pares de Frederic i Lúdia. Va morir a Igualada el 2 de setembre de 2010.

Biografia

Infermera, puericultora i afeccionada a les labors d'artesanía. Té poesies publicades en els periòdics locals, per bé que, majorment, la seva producció resta inèdita. També en té a *Aqualata literària*.

El 1969 edità el poemari *Espigolant subtileses* (Igualada: Bas Impresor). De la poesia d'aquest llibre, Antoni Boada en dedicà un capítol en la sèrie *Miscellanea Aqualatensia*, núm. 4, del CECI, a «Altres cinc poetes de l'Anoia» (1987). El 2007 presentà el llibre *El dia que ens robaren la infantesa*. Cal remarcar el seu interès per la natura.

El seu nom figura en el llibre *Les cinc branques* (Barcelona, 1975).

Poesia Viva d'Igualada la va seleccionar entre els millors poetes anoïens del segle XX.

L'any 2014 se li dedicà una sessió pública d'homenatge, dintre del cicle de poetes de la Coral de Santa Maria d'Igualada, de la qual va formar part.

RECORDANT EL PARE

Avui he passat per un camí
que feia molt temps que no hi passava,
hi he reposat precisament ací
on solíem reposar amb el pare.

He tancat els ulls per un instant,
cercant en el més íntim del meu cor
el record estimat d'aquells moments,
i el record ha pres forma poc a poc.

I m'ha semblat sentir la seva veu,
i que sos ulls em miraven tendrament,
i m'ha semblat que venia al meu costat
i em somreia, no sé si trist o alegrement.

I no sé si ha estat realitat o fantasia,
si ha sigut la rosada o el meu plor;
sols sé que he sentit la galta humida
com si m'hi acabessin de deixar un petó.

ESPIGOLANT SUBTILESES

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million (12.5% of the population).

There are a number of reasons for this increase. One is that the public sector has become a more important part of the economy. Another is that the public sector has become more efficient. A third is that the public sector has become more attractive to workers. A fourth is that the public sector has become more diverse.

The public sector has become a more important part of the economy because it provides a range of services that are essential for the well-being of the population. These services include health care, education, and social care. The public sector has also become more efficient because of the introduction of new technologies and the reorganisation of services.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, a pension, and a range of other perks. The public sector has also become more diverse because it now employs a wide range of people from different backgrounds and cultures.

The public sector has become more diverse because it has become a more important part of the economy. This has led to an increase in the number of people who are employed in the public sector. The public sector has also become more efficient because of the introduction of new technologies and the reorganisation of services.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, a pension, and a range of other perks. The public sector has also become more diverse because it now employs a wide range of people from different backgrounds and cultures.

The public sector has become more diverse because it has become a more important part of the economy. This has led to an increase in the number of people who are employed in the public sector. The public sector has also become more efficient because of the introduction of new technologies and the reorganisation of services.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, a pension, and a range of other perks. The public sector has also become more diverse because it now employs a wide range of people from different backgrounds and cultures.

The public sector has become more diverse because it has become a more important part of the economy. This has led to an increase in the number of people who are employed in the public sector. The public sector has also become more efficient because of the introduction of new technologies and the reorganisation of services.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, a pension, and a range of other perks. The public sector has also become more diverse because it now employs a wide range of people from different backgrounds and cultures.

Miguel Rosa Carazo

1928

Va néixer el 29 de febrer de 1928 a Priego (Còrdova). Segon fill d'Antonio Rosa Carrillo (secretari d'ajuntament) i Aurèlia Carazo Pestaña (mestressa de casa). La seva germana gran, Anna, és professora de literatura i llengua espanyola i està casada amb Gregorio Salvador Caja, membre de la Reial Acadèmia de la Llengua Espanyola (lletra *q*). Miguel Rosa es va casar el 1954 amb Teresa Ratera i Castelltort i són pares d'Aurèlia, Miquel, Antoni, Gràcia Maria, Joan Gregori i Teresa.

Biografia

Autodidacte. L'ambient familiar el va animar a cultivar el món de la literatura i molt especialment el de la poesia. L'any 1951 la seva família es va instal·lar a Igualada i ben aviat va col·laborar en l'emissora local, on va conèixer la que seria la seva esposa. Després es traslladà a París amb la seva família per treballar en la indústria química. Al cap de set anys retornà a Igualada i es dedicà a fer de representant per tot l'Estat. Col·laborà de nou a Ràdio Igualada i també publicà diversos treballs al periòdic *Igualada*. Té escrits alguns poemaris, però cap d'editat.

VII

Tu eres torre elevada, árbol sediento,
yo río sin final, tu el ancho puente,
yo la sima sin fin y la corriente
de tu incesante mar en movimiento.
Tu el ave sideral del pensamiento,
el agua del regato transparente;
yo el barro de la tierra tercamente
asido a la corteza de tu viento.
Y así los dos, bogando la ribera
de este infinito amor desesperado
con una lanza grave en el costado
de su inimaginable primavera.
Más la dulce certeza de los labios
nos salvará de todos los agravios.

XIII

¿Te acuerdas de aquel beso, haces memoria
de aquel trozo de tarde desplomado
que era para los dos un cielo alado,
una luciente sensación de gloria?
Yo lo tengo sujeto en esta noria
del recuerdo que vaga en mi costado,
en mi constante corazón cansado
por los cielos de tu ave migratoria.
Enhebra sin querer la melodía
de un arpegio de luna, donde fuera
la clave vigilante de mi sueño.
Tu beso me venció y a sangre fría
socava el interior de mi quimera
hacia el incendio de tu angosto leño

MARAMOR

Rosa Rosich i Berenguer

1929

Va néixer el 23 d'agost de 1929 a la baixada de Sant Faust d'Igualada. Filla de Joan Rosich Pineda (pagès) i Rosa Berenguer Jover (encarregada de Cal Boyer, el Vapor Nou). Casada el 1951 amb Isidre Miquel i Saumell (1926-1991), són pares de Rosa Maria.

Biografia

Als catorze anys va anar a treballar al Vapor Nou. La lectura i l'amor per la natura eren les seves afeccions. Els seus contactes amb Poesia Viva d'Igualada l'animaren a escriure poesia.

Obra publicada: *Poemes d'amor i una mica de tot* (2002); *Una vida no és res si l'amor no l'acarona* (2005); *Una pluja de lletres* (2006); *Onades manses*, amb pròleg de Jaume Ferrer (2007); *A l'ombra dels 80 anys*, amb pròleg d'Antoni Dalmau (2009) i *Per què no?*, amb pròleg de Maria Enrich (2011).

MOLT A PROP MEU

Contemplar
el cel i les teulades
és el meu despertar
moltes vegades.

Més el meu jardí
em diu bon dia.
Al vespre bona nit i
Déu vos guardi al migdia.

L'olivera, molt atrevida,
em pica l'ullet.
L'humil llorer em pregunta
si tot va bé.

La magnòlia estarrufada
sap que molt m'agrada.
El més preuat és fruïter
i els seus fruits jo colliré.

PER QUÈ NO?

Maria Luisa de la Torre Galeas

1934

Va néixer l'11 de juny de 1934 a Màlaga. Filla de Francisco de la Torre Jiménez (cap de cuina d'hotel) i Maria Galeas García. Casada el 1954 a Màlaga amb Francisco Ruiz Moreno (1925-1994), foren pares de Francisco Jesús, Joan Carles, Maria Lluïsa i Montserrat.

Biografia

Mestressa de casa. Estudià batxillerat i infermeria. Arribà a Igualada el 1973. Té escrits quinze llibres de poesia. L'any 2012 decidí editar el poemari *Sentimiento y corazón*, amb pròleg de Lleonard del Rio i Campmajó. També és afeccionada a la pintura.
Pseudònim: Marisa.

LA BELLEZA DE UNA ROSA NATURAL

Hoy he visto una flor maravillosa
una rosa muy bella de color,
he querido tocarla más de cerca
y he tenido una enorme decepción.

Esta rosa que creía tan hermosa
no tiene vida, ni perfume ni frescor,
está hecha por alguien que algún día
quiso hacer de la naturaleza imitación.

Las manos y el papel hicieron el milagro
logrando al imitar la perfección
y cuando tienes la rosa entre las manos
te das cuenta que carece de valor.

Y por más que se esmere el artesano
con su ingenio jamás podrá lograr
el olor y el perfume de las rosas
como tienen las rosas de verdad.

En las ramas las rosas tienen vida
adornadas por las hojas y su verdor
y al mirarlas te transmiten la belleza
con el fino perfume de la flor.

Cuando salgo a mi jardín cada mañana
y contemplo de cerca mi rosal,
miro al cielo feliz y doy mil gracias
por la hermosa belleza natural.

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 1.5 million to 2.5 million (17% of the population).

There are a number of reasons for this increase. One is that the public sector has become a more important part of the economy. Another is that the public sector has become more efficient. A third is that the public sector has become more attractive to workers. A fourth is that the public sector has become more diverse.

The public sector has become a more important part of the economy because it provides a range of services that are essential for the well-being of the population. These services include health care, education, and social care. The public sector has also become more efficient because of the introduction of new technologies and the restructuring of public services.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, pension schemes, and access to public services. The public sector has also become more diverse because it now employs a wide range of people from different backgrounds and cultures.

The public sector has become a more important part of the economy because it provides a range of services that are essential for the well-being of the population. These services include health care, education, and social care. The public sector has also become more efficient because of the introduction of new technologies and the restructuring of public services.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, pension schemes, and access to public services. The public sector has also become more diverse because it now employs a wide range of people from different backgrounds and cultures.

The public sector has become a more important part of the economy because it provides a range of services that are essential for the well-being of the population. These services include health care, education, and social care. The public sector has also become more efficient because of the introduction of new technologies and the restructuring of public services.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, pension schemes, and access to public services. The public sector has also become more diverse because it now employs a wide range of people from different backgrounds and cultures.

The public sector has become a more important part of the economy because it provides a range of services that are essential for the well-being of the population. These services include health care, education, and social care. The public sector has also become more efficient because of the introduction of new technologies and the restructuring of public services.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, pension schemes, and access to public services. The public sector has also become more diverse because it now employs a wide range of people from different backgrounds and cultures.

Maria Teresa Fabregat i Gelabert

1935-1973

Va néixer el 1935 a Igualada. Filla de Magí Fabregat i Sellarés (paleta) i Teresa Gelabert i Aguilera (teixidora). Va morir a Igualada el 8 de maig de 1973.

Biografia

Alumna del col·legi de les Escolàpies. Era afeccionada a la poesia i al cinema. Col·laborà en els periòdics locals *Vida...* i *Igualada, periòdic de l'Anoia*. També ho féu en la segona etapa d'*El Patufet*. Les seves poesies foren escrites majorment en el període comprès entre els anys 1967 i 1972. La seva mort prematura ens privà d'una més abundosa producció, que hom augurava excel·lent.

Uns anys després de la seva mort se li edità *Hortènsies d'hivern*, amb pròleg d'Antoni Dalmau i Jover (Igualada: *Vida...*, 1987).

L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada la va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

Pseudònim: Sílvia.

ESPERANT LA VIDA

Meditant en la mort que prop s'asseu,
noto com se'm desvetlla l'alegria
i espero defallint aquell gran dia
que em porti, de l'Amat, la dolça veu.
Oh, Senyor! Quan expiri, què em direu?...
I el meu cor, parlarà tal com voldria?...
Trasbalsada d'amor en l'agonia,
feu que noti, Jesús, besant la creu.
I quan emprengui el vol, tot just dormida,
per contemplar-Vos sense interrogants,
sosteniu-me les ales vacil·lants
i doneu-me un batec fet a la mida,
perquè la joia dels primers instants
no llevi, novament, la meva vida.

HORTÈNSIES D'HIVERN

Miguel Sánchez Quesada

1941

Va néixer el 2 de març de 1941 a Jaén. Fill de Francisco Sánchez Morales, funcionari, de Torredelcampo (Jaén), i d'Estrella Quesada Molina, de Jaén. Casat el 1970 amb M. Àngels Gual i Aribau, són pares de Francesc i Lluís.

Biografia

Cursà estudis a la facultat de belles arts de Sevilla, que acabà a la de Sant Jordi de Barcelona. Presentà exposicions de pintura a Igualada, Jaén, Vilanova i la Geltrú, Capellades i Barcelona. Va impartir la docència com a professor de secundària de dibuix a diversos instituts. Un cop jubilat de la seva professió es mostra actiu com a fotògraf, dissenyador i creador literari, especialment de poesia. Hom pot llegir els seus poemes a <http://emeesecu.blogspot.com.es/>

DORMIR CON NIÑOS

Otro soneto. ¡Atención!, preparados
Otro muermo, otro antojo por ventura,
un polizón de mala catadura
a bordo de unos versos reciclados.

Coge el paraguas. El que avisa no es traidor.
Si el chaparrón te encuentra preparado,
no dudo que te amargue este bocado,
ni que evites maldecir a su hacedor.

El que duerme con niños, dice el dicho,
Meado se levanta. Toma nota.
Vigila, no te afecte el entredicho.

Si la gracia del simple te rebota,
cierra el paraguas y lo cuelgas en mi oreja,
recítalo y devuelve la pelota.

Pius Morera i Prat

1942

Va néixer el 5 de juliol de 1942 al carrer de Garcia Fossas, 7, d'Igualada. Fill de Pius Morera i Ferré, metge, d'Igualada, i de Maria Prat i Valls, de les Casetes d'Òdena. El 1965 es casà amb Cesarina Quintana i Montfort (1945-1996), i el 1999, en segones núpcies, amb Maria del Carme Llobera i Balasc. Sense descendència.

Biografia

Filòleg, professor i poeta, membre de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes. Estudià el batxillerat als Escolapis però deixà els estudis per raons econòmiques i es posà a treballar a la indústria del gènere de punt. El 12 de febrer de 1961, junt amb el seu germà Josep, va guanyar la flor natural dels III Jocs Florals organitzats per l'Aspirantat d'Acció Catòlica d'Igualada. El 15 de febrer de 1964 en Pius va guanyar tot sol la flor natural dels VI Jocs Florals de l'Aspirantat. Del 1961 al 1966 desenvolupà una activitat cultural molt intensa. Participà activament com a secretari del comitè executiu en l'homenatge a Carles Riba, i, finalment, amb uns quants amics i el seu germà, fundà Lacetània, un grup cultural de joves. També fou nomenat vicesecretari de cultura i propaganda del Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada. Després decidí d'anar a viure a Barcelona, on intervingué en dos grans recitals de poesia popular: el 1970 en el Gran Price i el 1975 en el campus de Bellaterra (Gespa-Price).

Com a antifranquista fou detingut i empresonat el 1973 en l'anomenada *Caiguda dels 113* de l'Assemblea de Catalunya. Es llicencià en filologia hispànica (1978) i en filologia catalana (1990). Des del 1995 és secretari del jurat del premi Amadeu Oller de poesia.

Com a docent, des del 1989 fins a la jubilació es dedicà a impartir cursos de formació al professorat i a l'experimentació a l'aula en els àmbits del joc, la llengua oral, el teatre, la lectura, l'escriptura i les tecnologies de la informació i la comunicació. Els resultats de tota aquesta activitat docent els materialitzà en tallers i en comunicacions presentades a diversos congressos. Des del desembre de 2010 condueix *Aparador de poesia*, un espai radiofònic que ja ha arribat a cent cinquanta programes, pels quals han passat tant les veus més importants com les més prometedores de la poesia catalana. Tèmenos Edicions li ha publicat els dos darrers poemaris, *Se m'ha acostat per oferir-me els llavis*, amb pròleg de Marc Romera (2015), i *L'assassí va descalç per la ciutat* (2015). També és autor de l'antologia *Premi Amadeu Oller, 50 anys de poesia*, on aplega l'obra de setanta-nou poetes, entre guanyadors i accessits (2015); el llibre està publicat per Galerada. En l'actualitat viu a Sant Vicenç de Montalt.

GALOPANT EN UNA HARLEY DAVIDSON

Si jo tingués la mà plena de flors,
com ompliria el vas
i totes les textures del meu cos,
candiria l'agràs.
Són les dues i cinc minuts i fa
un sol que encén les pedres,
el minúscul vaivé de l'abacà
i els somnis de les hedres.
Confidencialment, tinc el que tinc,
no me n'avergonyeixo;
pateixo les tenalles del fouling
i el fort dolor que engreixo.
Esfondrat en el meu sofà jo albiro
el plat estrafaolari
que has presentat sentint el tiroliro
del negre asfalt viari.
La teva intimitat és també meva,
t'agraeixo el detall;
constantment cerco el gir de la falleba
i l'aferrall del mall.
No puc treure'm de cap el pensament
que m'empresona al llast
i a les paraules que cap cor no entén
i ignoren el desgast.
Sortosament al mirallet glaçat
del retrovisor veig
la finor extrema del saltant daurat
i el tímid voleteig.

L'ASSASSÍ VA DESCALÇ PER LA CIUTAT

Leonard del Rio i Campmajó

1942

Va néixer el 2 de novembre de 1942 al carrer de Sant Sebastià d'Igualada. Fill de Leonard del Rio i Montfort (botiguer) i Rosa Campmajó i Mateu (professora de tall i confecció), tots dos d'Igualada. Casat el 7 de juliol de 1969 a la basílica de Santa Maria amb Maria Concepció Torrents i Gubianes, *Coni*, professora de música i directora coral, són pares de Leonard, Imma, M. Rosa i Josep.

Biografia

S'inicià l'any 1959 a Ràdio Igualada com a locutor, guionista i realitzador de programes com *Carrer de Barcelona*, pioner dels programes de varietats realitzats en llengua catalana en una emissora oficial. El 1961 començà les seves col·laboracions a *Igualada, periòdic de l'Anoia*, del qual fou director en el període 1972-1978. Aquest darrer any promogué la creació de l'editorial Gràfiques Anoia, SA, de la qual passà a ser president, i continuà exercint com a redactor i columnista. Signà amb els pseudònims L., L. del R.C. Len-Ric, Cir-nel, Joglar i Leonard IV. L'any 1995, Edicions Intercomarcals, editora del diari *Regió 7*, comprà Gràfiques Anoia SA i, a partir d'aquell moment i fins al 2014, Del Rio col·laborà en aquest periòdic.

L'1 d'octubre de 1989 fundà *El Trumfo*, butlletí de la Coral de Santa Maria d'Igualada, que dirigeix i edita. Des de 1995 també ha col·laborat en la revista *Vida...* Impulsor i director de la segona etapa de la revista *Confidències*, portaveu dels Antics Alumnes i Simpatitzants Maristes d'Igualada. Des de la seva fundació (març 2001) és redactor del periòdic setmanal *L'Enllaç*. Corresponsal informatiu de l'agència Europa Press, la *Hoja del Lunes*, *El Correo Catalán*, Ràdio Barcelona, Ràdio Popular de Lleida i *Diari de Lleida*. Presentador i director de programes a Televisió Igualada. Ha conreat diversos gèneres en l'àmbit periodístic, en què cal destacar la crònica ciutadana, la crítica teatral i l'entrevista.

Autor i director de la col·lecció *Anuari Igualadí* (1980-1987). En col·laboració amb Carolina Riba té editat el llibre *Tu i jo*, prologat per M. Dolors Riba i Lloret (Gràfiques Anoia, 1993). També ha publicat *Bodas de plata del Coro Parroquial de Santa Maria* (1964), *La comarca a debate* (1975), i els opuscles *III Jornades d'Orientació Periodística* (1977), *Igualada Patrimoni Cultural: Els Pastorets* (1988), *Reprenem el nostre vol...* (1994) i *Cinc de barreja* (1995).

Des de 1996 s'ha dedicat activament a la composició poètica, especialitat en la qual ha aconseguit més de dos-cents premis, entre els quals diverses flors naturals. També té alguns poemes musicats.

En el camp de la poesia ha publicat, entre altres treballs, *Els Reis de l'Orient porten coses per a la gent...*, amb dibuixos de Lluís Velázquez

i Josep Morera (Igalada: Comissió Organitzadora de la Cavalcada de Reis, 1978); *CXXI Jocs Florals. Certamen de l'Acadèmia Mariana de Lleida*, en col·laboració amb altres autors (Virgili i Pagès, 1989); *Quaderns de Poesia*, en col·laboració (Les Planes: Nostre Club, 1994 a 2006); *I Mostra de poesia comparada de Sant Martí*, en col·laboració (Ajuntament de Barcelona, 1999); *Versos de Badana*, amb pròleg de Joan Valls Piqué (La Vorera, 1999), que es complementa amb la casset *Badana de versos* (G.V.C., 1999) i el disc compacte *Badanes* (G.V.C. i Commitweb, 2000); *El dos mil ha començat i el bell Estel quin esclat!*, amb dibuixos d'Enric Basas i Teixidó (Igalada: Comissió Organitzadora de la Cavalcada de Reis, 2000); *Aigua Vermella*, amb pròleg de Josep Ruaix i Vinyet (7 i Mig, 2002); *Pell tèbia*, amb pròleg d'Antoni Dalmau i Ribalta (La Frau, 2003); *II Mostra de poesia comparada de Sant Martí*, en col·laboració (Ajuntament de Barcelona, 2003); *Estrella fugaz*, en col·laboració (Centro d'Estudios Poéticos de Madrid, 2003); *Mundo poético*, tom 6, en col·laboració (Editorial Nuevo Ser, Argentina, 2004); *Alboradas*, en castellà, amb pròleg d'Enrique Hurtado Rodríguez (Gràfiques Cubí, 2005); *Gresol de focs*, amb pròleg de Joan Vich Adzet i Eduard Miró Saladrigas i il·lustracions de Sebastià Borràs Guadalaviart (Pagès editors, 2008); *Estimada Coni. 100 poemes d'amor*, amb una introducció de Marc Castells Berzosa i pròleg de Jaume Ferrer Piñol (Pagès editors, 2013) i *La Roser i la fàbrica*, amb pròleg de Josep Miserachs i Nadal i dibuixos de Jordi Llucià i Martí (Parnass edicions, 2015).

Ha intervingut en l'enregistrament de cassetts i DVD, també com a guionista. Actor, director i autor de teatre, de cinema i de muntatges poeticomusicals. Té publicada la comèdia *L'hostal de la gavina* (CECI, 2002). Ha presentat centenars d'actes i festivals. Guardonat com a rapsode, ha donat múltiples recitals. Promotor del Concurs de Rapsòdia Ciutat d'Igalada, de Film Amateur Igalada, de la Festa de l'Esport d'Igalada, del premi Igaladí de l'Any, del Sopar de Tast de l'Anoia, de la revista *La Rambla* i del grup fundador de Poesia Viva d'Igalada, del qual ha estat president de 2007 a 2011.

L'any 2000 Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

Prior del Sant Crist d'Igualada des de 1998 fins a 2006. President de la Coral de Santa Maria d'Igualada des de 2006. A més, està vinculat a altres entitats ciutadanes, les quals presideix. També forma part de diverses juntes i comissions.

EL VIOLÍ DE LA MARE

Sonava un *scherzo*
en la cambra buida
esquitxant el temps.
L'arc de la memòria
vinclava membrances,
distants i ben pròximes,
de les hores mudes,
farcides de notes.
Somnis i quimeres
que emplenaven l'aire:
els teus dits de fada
polsant, amb dolcesa
de mare, les cordes.

Ara la música dorm en silenci,
però el suau tornassol del capvespre
beslluma adés l'eurítmica cadència
del pentagrama ferm de la nostàlgia.

AIGUA VERMELLA

Àlvar Ymberton i Tarrida

1943-2015

Va néixer el 9 de març de 1946 a Lleida. Fill d'Andrés Ymberton Vila, de Lleida (militar), i de Ramona Tarrida i Raventós, de la Llacuna. Casat, separat i divorciat. Pare d'Andreu, David i Neus Ymberton Grau.

Biografia

Diplomat en magisteri, especialitat en educació primària, a la Universitat Internacional de Catalunya. Postgrau en grafoanàlisi del dibuix i l'escriptura a la Universitat Ramon Llull. Seminari d'arts plàstiques a la Universitat de Girona. Estudià a les escoles Blanquerna i Rosa Sensat. Primer curs de dret a la Universitat de Barcelona i psicopedagogia a la UOC. També estudià a l'Institut del Teatre. Pintà i escrigué des dels divuit anys.

Des de molt jove va viure a Igualada, on fou durant onze anys professor d'educació visual i plàstica del col·legi Sant Josep de l'Escola Pia i del Centre Educatiu Mestral, també del col·legi Igualada (tres anys) i de l'Escola Mowgli (un curs). Dirigí diversos tallers i cursos de formació d'expressió plàstica.

Especialitzat en artesania del cartró-pedra, va construir els dracs de la Llacuna, el Mestral i Academus, i col·laborà en la construcció del d'Igualada. Realitzà els gegants de la Llacuna i la Baells, bestiari de teatre, titelles, màscares, etc. Exposà la seva obra artística a Igualada, Òdena, Carme, la Llacuna, la Pobla de Claramunt, Cervera, Tàrraga, Puig-reig, Cambrils, Lleida, Miami (EUA) i Barcelona.

En el món de la literatura edità el poemari *Moments 1-2-3* (Igualada: Pere Bas i Pla, estamper, 1979). Exposà *Silencis*, una obra de poesia visual, cal·ligrames i collages. Col·laborà en les publicacions locals *Vida...*, *La Veu de l'Anoia* i *Regió 7*.

vosaltres.
un cap-tard en lloc sant,
un cap-tard vulgar,
en paisatge monòton.
quotidià benestar
per a pensament en vida
que se t'enduu.
i ens posen un tancat,
un vidre, corda
o fil-ferro
que no em deixa veure
com n'ets de bella, Naturalesa,
déu de déus,
únic creador.
tu omplis el buit
que no emplenen
els qui parlen,
parlen, parlen,
paraules basades en vells llibres,
encimentades en homes
que pretenen
empapar draps secs
sota l'empar de la seva grandesa.
només vosaltres:
naturalesa
intel·ligència
ompliu una espurna del meu existir.
una vida,
un ésser...
només vosaltres!

MOMENTS 1-2-3

the 1990s, the number of people with diabetes has increased in all industrialized countries. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is estimated to be 6.5% in 1995, which corresponds to 1.5 million people (1). The prevalence of diabetes is expected to increase to 10% by the year 2010 (2).

Diabetes is a chronic disease, and the long-term consequences of diabetes are determined by the degree of glycaemic control. The most important long-term complications of diabetes are cardiovascular disease, nephropathy, retinopathy, and neuropathy. The prevalence of these complications is directly related to the duration of diabetes and the degree of glycaemic control (3).

Diabetes is a chronic disease, and the long-term consequences of diabetes are determined by the degree of glycaemic control. The most important long-term complications of diabetes are cardiovascular disease, nephropathy, retinopathy, and neuropathy. The prevalence of these complications is directly related to the duration of diabetes and the degree of glycaemic control (3).

Diabetes is a chronic disease, and the long-term consequences of diabetes are determined by the degree of glycaemic control. The most important long-term complications of diabetes are cardiovascular disease, nephropathy, retinopathy, and neuropathy. The prevalence of these complications is directly related to the duration of diabetes and the degree of glycaemic control (3).

Diabetes is a chronic disease, and the long-term consequences of diabetes are determined by the degree of glycaemic control. The most important long-term complications of diabetes are cardiovascular disease, nephropathy, retinopathy, and neuropathy. The prevalence of these complications is directly related to the duration of diabetes and the degree of glycaemic control (3).

Diabetes is a chronic disease, and the long-term consequences of diabetes are determined by the degree of glycaemic control. The most important long-term complications of diabetes are cardiovascular disease, nephropathy, retinopathy, and neuropathy. The prevalence of these complications is directly related to the duration of diabetes and the degree of glycaemic control (3).

Diabetes is a chronic disease, and the long-term consequences of diabetes are determined by the degree of glycaemic control. The most important long-term complications of diabetes are cardiovascular disease, nephropathy, retinopathy, and neuropathy. The prevalence of these complications is directly related to the duration of diabetes and the degree of glycaemic control (3).

Diabetes is a chronic disease, and the long-term consequences of diabetes are determined by the degree of glycaemic control. The most important long-term complications of diabetes are cardiovascular disease, nephropathy, retinopathy, and neuropathy. The prevalence of these complications is directly related to the duration of diabetes and the degree of glycaemic control (3).

Jaume Valls i Mussons

1943-2006

Va néixer a Igualada el 9 de setembre de 1943. Fill de Jaume Valls i Martí i Dolors Mussons i Casanovas, tots dos d'Igualada. Casat amb Maria Dolors Tomàs i Corbella (1971), foren pares de Dolors i Jaume. Va morir el 14 d'octubre de 2006 a Igualada.

Biografia

Estudis primaris i batxillerat a l'Escola Pia. Va treballar en el ram de la pell i en el de la confecció tèxtil.

Poemaris editats: *Mi locura*, en castellà i català, amb preàmbul de Xavier Miquel i presentació d'Antonio Alecha (Igualada: Impremta Bas, 1980); *Sempre hi ha un tros de cel, busca'l*, coescrit amb Marta Mensa (1998); *Amistat, nostàlgia*, poemes varis (Editorial Genèric, 2006).

EL CAMÍ

Quan les ànsies es dilaten
per les fulles dels avets,
verdes fulles que no aguanten
esperances ni deserts.

Sigues niu on no canten
dolces boques dels ocells,
que cançons al cor li manquen
quan li ploren ulls vermells.

[...]

Sóc camí pel qui no hi passa
per les branques ben cobert,
no conec ni una rosada
ni la neu m'ha fet mai fred.

Jo que et porto a la muntanya
o més avall a un món desert,
porta'm cants amb la veu clara
quan tu m'hagis descobert.

Diga'm què és el que no passa
el què t'angoixa i el que et perd
què et fa anhel i et fa ràbia
fins i tot jo t'ho donaré.

Quan l'amic al cor m'enganya
i pels ulls les gotes treu
jo li rego d'esperança
els neguits de cap a peus,
i li dono per fiança
un camí que porta a Déu
una capsa i una espasa
un sarró i un llarg adéu.

MI LOCURA

Antònia Soteras i Pons

1944

Va néixer a Igualada el 8 de juliol de 1944. Filla de Salvador Soteras i Jorba (rajoler), d'Òdena, i Roseta Pons i Bonet (teixidora), d'Igualada.

Biografia

Estudis primaris al col·legi de les Escolàpies, després a l'Escola Montserrat, *les Maestres*, i COU i BUP a l'Institut Pere Vives Vich. Als catorze anys contragué una poliomielitis greu i d'aleshores ençà resta prostrada en una cadira de rodes. La pèrdua de la mare, el 1990, la mogué a trobar acolliment a les Germanetes dels Pobres de Vic junt amb el seu pare, molt gran i feble, que morí al cap de set mesos. Actualment resideix en un centre de la mateixa institució, a Barcelona.

L'any 1992 l'editorial Claret li publicà el llibre *Lluminosa solitud*, poesia i prosa, i el 1999 *L'esclat de l'ànima*, poesia i prosa. Tots dos llibres estan prologats pel caputxí Magí Setó i Montalà.

L'any 2014 se li dedicà una sessió pública d'homenatge dintre del cicle de poetes de la Coral de Santa Maria d'Igualada, de la qual va formar part ben joveçana.

Pseudònim: Antonieta.

UN CLAVELL I UNA ROSA

Un bon dia un bell clavell
es va enamorar de la rosa;
de la unió d'aquest joiell
en sortiren dues roses.
Varen privar-se de tot
treballant de dia i nit,
sense queixar-se ni un mot
ens feren grans de cos i esperit.
Una rosa es va trencar
quan encara era poncella
i no heu deixat de lluitar
sempre estant al costat d'ella.
Sou, pares, l'amor més gran
que Déu m'ha dat a la terra;
vostre exemple d'amor constant
m'ha fet la vida més bella.
Mare: per ser el dia del teu sant
tot es vesteix de colors,
et vinc a dir: per molts anys!
Exhalant joia i amor.

LLUMINOSA SOLITUD

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million, and the number of people in the public sector who are employed in health care has increased from 2.5 million to 3.5 million (Department of Health 2000).

There are a number of reasons for the increase in the number of people employed in the public sector. One reason is that the public sector has become a more important part of the economy. Another reason is that the public sector has become a more attractive place to work. A third reason is that the public sector has become a more important part of the welfare state.

The increase in the number of people employed in the public sector has led to a number of changes in the way that the public sector is organized. One change is that the public sector has become more decentralized. Another change is that the public sector has become more competitive. A third change is that the public sector has become more customer-oriented.

The changes in the way that the public sector is organized have led to a number of challenges for the public sector. One challenge is that the public sector has become more complex. Another challenge is that the public sector has become more expensive. A third challenge is that the public sector has become more difficult to manage.

The challenges facing the public sector have led to a number of reforms. One reform is that the public sector has been reorganized. Another reform is that the public sector has been privatized. A third reform is that the public sector has been restructured.

The reforms have led to a number of changes in the way that the public sector is organized. One change is that the public sector has become more decentralized. Another change is that the public sector has become more competitive. A third change is that the public sector has become more customer-oriented.

The changes in the way that the public sector is organized have led to a number of challenges for the public sector. One challenge is that the public sector has become more complex. Another challenge is that the public sector has become more expensive. A third challenge is that the public sector has become more difficult to manage.

The challenges facing the public sector have led to a number of reforms. One reform is that the public sector has been reorganized. Another reform is that the public sector has been privatized. A third reform is that the public sector has been restructured.

The reforms have led to a number of changes in the way that the public sector is organized. One change is that the public sector has become more decentralized. Another change is that the public sector has become more competitive. A third change is that the public sector has become more customer-oriented.

Teresa Rossell i Farré

1955

Va néixer el 18 de febrer de 1955 a Guimerà (Lleida). Filla de Josep Rossell i Farré (amb professions diverses), de Guimerà, i de Teresina Farré i Calafell (mestressa de casa), del Talladell (Lleida).

Biografia

El gener de 1965 els seus pares van anar a viure a Vilanova del Camí i l'any 1969 es traslladaren a Igualada. Als divuit anys se n'anà a Barcelona per estudiar belles arts, però en no poder entrar als estudis acabà prioritzant el treball com a delineant i combinant els estudis amb el disseny gràfic i la pintura a la Llotja. Els seu pare la influí pel que fa a l'amor a la poesia.

Obra poètica publicada: *Ni en el salze, no he vist tal desconsol...*, dissenyat i publicat per la mateixa autora (1993).

XXI

Ja no vull estimar.
Ja no vull malversar tant d'amor.

N'he prou malaguanyat
d'aquest amor que em vessa,
intentant emplenar
un pou que no té fons.

Jo no vull adorar
ni deesses ni diables,
car ja no hi crec en déus,
I si de déus n'hi ha,
de deesses i diables,
han de fer-se petits.
Han de fer-se adorables.

Ans si jo no pogués
contenir-lo ja en mi
tant d'amor a vessar,
si guardar-me'l no puc...
De nou el vessaré
per tu.

Tu, de mel i maduixa...
i d'amor el teu gest,
i el teu front,
i els teus llavis.

De flor,
la més petita.

NI EN EL SALZE, NO HE VIST TAL DESCONSOL...

Josep Ferrer i Bujons

1959

Va néixer el 12 de maig de 1959 a Rubió. Fill de Francesc Ferrer i Marçet, pagès de Castellfollit del Boix (1932), i de Josefa Bujons i Serra, de Rubió (1938). Casat el 1938 amb Elena Casanovas i Querol, són pares de Martí i Berta.

Biografia

Llicenciat en filologia catalana el 1982. Va exercir la docència en diferents instituts de secundària (Pere Vives Vich d'Igualada, El Cairat d'Esparreguera, etc.). Posteriorment va col·laborar en la premsa escrita local (*La Veu de l'Anoia* i *Regió 7*), amb articles d'opinió i cròniques de l'activitat cultural i artística d'Igualada, a més de fer-ho com a corrector de textos. Paral·lelament es va dedicar al conreu de la poesia. Va publicar els primers poemes a la revista igualadina *Farigola* el 1979. L'any 1987 va guanyar el I Premi Ateneu Igualadí de Poesia amb el recull *Les fulles de tardor*, després inclòs a *Tots els cants*. Des del 1999 treballa com a lingüista de l'edició en català d'*El Periódico de Catalunya*.

Obra publicada. Poesia: *Paraules de pluja al vent* (1983), *Paraules de lluna tèbia*, prologat per Marta Bartrolí i Romeu i amb dibuixos de Teresa Farré (Omnium Cultural, 1986); *Tots els cants*, amb pròleg de Ramon Pinyol i Torrens i dibuixos de Pere Noguera i Claramunt (Omnium Cultural Anoia, 1991) i *Bagatge de miralls*, amb pròleg de Josep Romeu i Figueras i il·lustracions d'Elisabet Soler i Pons (Publicacions Anoia, 1997). L'any 1994 va fer una petita incursió en la història amb «Aproximació a la història de la parròquia i terme de Sant Martí de Maçana», dins els *Itineraris per la Serra de Rubió i Refugi del Mas del Tronc*, suplement de la revista *Excursionisme*, butlletí de la Unió Excursionista de Catalunya. El 1999 va escriure la seva primera novel·la, *Ànima de frontera* (Columna-L'Albí).

És soci fundador de la *Revista d'Igualada* (2a època).

Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoïencs del segle XX.

Ha viscut a Igualada des del 1980 fins al 1997, i actualment resideix a Rubió.

T'HE VIST AVUI, AMB ROSES A LES GALTES

T'he vist avui, amb roses a les galtes
–pàl·lids ocells, de joventut divina–,
més bella encar que et veia altres vegades,
bàquica flor, oh nimfa enjogassada!

Has vingut, sí, com l'alenada tèbia,
per endolcir dies de boira baixa,
dies humits, rúfols i agafatosos.
Un raig de sol enmig de la boirassa.

Qui evitarà que els ulls se me n'hi vagin,
que ressegueixin el rostre i la sina,
i facin festa de la negra tofa;
que entre els cabells, oh sí!, se'm perdin àvids?

Tot i que et sé d'altres braços esclava,
em plau tastar la pell emmorenida,
i em plau, a més, de resseguir les sendes
que pel teu cos esdevenen tan dolces.

Que no pot ser que sigui fora dret
gustar i gaudir de la vera bellesa.
T'he vist avui, amb roses a les galtes,
bella bacant, festosa i amatent.

TOTS ELS CANTS

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million (12.5% of the population).

There are a number of reasons for this increase. One of the main reasons is that the public sector has become a major employer of young people. In 1990, only 1.5 million young people were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 3.5 million (30% of all young people in the UK).

Another reason for the increase is that the public sector has become a major employer of women. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

There are a number of reasons for this increase. One of the main reasons is that the public sector has become a major employer of women in the 1990s. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

Another reason for the increase is that the public sector has become a major employer of women in the 1990s. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

There are a number of reasons for this increase. One of the main reasons is that the public sector has become a major employer of women in the 1990s. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

Another reason for the increase is that the public sector has become a major employer of women in the 1990s. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

There are a number of reasons for this increase. One of the main reasons is that the public sector has become a major employer of women in the 1990s. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

Another reason for the increase is that the public sector has become a major employer of women in the 1990s. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

There are a number of reasons for this increase. One of the main reasons is that the public sector has become a major employer of women in the 1990s. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

Another reason for the increase is that the public sector has become a major employer of women in the 1990s. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

There are a number of reasons for this increase. One of the main reasons is that the public sector has become a major employer of women in the 1990s. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

Another reason for the increase is that the public sector has become a major employer of women in the 1990s. In 1990, only 4.5 million women were employed in the public sector, but by 2000, this number had risen to 7.5 million (75% of all women in the UK).

Genaro Ortega Gutiérrez

1960

Va néixer a Còrdova el 10 de novembre de 1960. Ha viscut a Igualada de 1970 a 2012 i actualment resideix a Salou (Tarragona).

Biografia

Professionalment s'ha dedicat al comerç minorista, encara que les seves afeccions l'han portat a altres terrenys més creatius. Escriu des de molt jove contes i poesia. Ha fet ràdio (*Como dijo el poeta...* a Ràdio Nova - 107.7), fotografia i edició de vídeo (Clic Estudi) i actualment es dedica al disseny gràfic i a la publicitat (Gogfactory).

Ha aconseguit premis literaris, i té mitja dotzena de publicacions, majoritàriament en vers: *Premio Fèlix Francisco Casanova* (1985) inclou la publicació de l'obra premiada «Diwan», flor natural del certamen de l'Acadèmia Mariana de Lleida el 1982, i premi de la Caixa de Pensions i de l'Ajuntament de Lleida en el mateix certamen el 1983 i el 1985.

Entre les seves publicacions destaca l'antologia d'autors de la pàgina El rincón del haiku.org, titulada *Poetas de corazón japonés*, amb pròleg de Vicente Haya i l'obra «A ña de caballo», finalista del premi González de Lama a Lleó.

Escriu en la seva llengua materna, però també ha realitzat algunes mostres d'haikus en català (Igualada 2008, sala Talaia; Barcelona biblioteca de la UB 2009 i 2011).

Amb l'arribada de les noves tecnologies començà a publicar en diverses revistes virtuals, fòrums i blogs d'internet. La major part de la seva obra està publicada a la xarxa. Ha realitzat una dotzena de vídeos per al canal YouTube, amb haikus d'autors espanyols actuals i clàssics japonesos.

Com a dissenyador ha aconseguit premis de maquetació editorial (Bookad.com) 2010.

TRAGANDO POLVO
(LLAGA LUMBAR)

Instalado en vivencias «ex aequo»
juras
y perjuras
no dejarte llevar por un entusiasmo
demasiado radical.

El descenso hacia los fondos del abismo arrastra
el hollín, el nácar y la blonda
de aquellos valores del pasado.

(La belleza olvidada en alguna estación).

Se sabe que el que anhela el olvido
se expone a convertir en norma
la euforia del fuego.

Y no es fácil
añadir algún resentimiento nuevo
contra el alba,
alguna utopía que excluya el parpadeo de los sueños
definitivamente rotos.

Se puede seguir fingiendo,
encerrado en el más estricto espacio pensionista.

Se pueden decir muchas cosas
para no dejar cabos sueltos.

A UÑA DE CABALLO

Francesc d'Assís Rossell i Farré

1962

Va néixer el 15 d'abril de 1962 a Guimerà (Lleida). Fill de Josep Rossell i Farré (diversos oficis), de Guimerà, i de Teresina Farré i Calafell, del Talladell (Tàrrrega). Casat amb Carme Pelfort Rubio el 1995, són pares de Marc, Martí i Biel.

Biografia

El gener de 1965 els seus pares van anar a viure a Vilanova del Camí i l'any 1969 es traslladaren a Igualada. Cursà estudis primaris a l'Acadèmia Igualada i al col·legi Garcia Fossas, i publicà els primers escrits en la revista d'aquesta escola. Primer i segon de BUP a l'Institut Pere Vives Vich. Durant l'adolescència guanyà alguns concursos literaris infantils.

Als setze anys (1978) començà a treballar d'impressor a Rodalgraf i a col·laborar en la revista *Vida...* Soci fundador i membre de la junta del Cineclub Ateneu i creador de la revista *La strada*. De retorn del servei militar (1983) formà part de la redacció de *La Veu de l'Anoia* i *d'Anoia Ràdio/Cadena 13*, a més d'algunes incursions en el món del doblatge a Sonoblock i Videocomunicació. Amb Ramon Robert editaren «Cinesis» a Anoia Ràdio i després a Ràdio Igualada. Paral·lelament féu cursos de formació d'actor a La Casona (Barcelona).

Monitor i director de les colònies municipals d'estiu, membre del secretariat del Consell Municipal de la Joventut, organitzador de la Setmana de la Joventut i del Saló de la Infància d'Igualada.

Formà part de l'equip directiu de la Fira del Teatre al Carrer de Tàrrrega (1986), de la qual fou programador entre 1987 i 1990. Combinà aquesta feina amb la de tècnic de Cultura de Tàrrrega i la direcció del Parc de Nadal d'aquesta localitat (1986-1991).

El 1992 fou auxiliar a l'àrea de Participació Ciutadana de l'Ajuntament de Sabadell i regidor general adjunt del programa d'animació de carrer de l'Expo'92 a Sevilla. L'any 1993 col·laborà en el moviment Rialles a Terrassa. L'any 1994 inicià una etapa d'animador cultural a l'Ateneu Igualadí. L'any 1995 fou cap de sala del Teatre Municipal l'Ateneu amb motiu de la seva reinauguració. L'any 1998 fou nomenat director del Teatre Municipal de Girona. L'any 2000 tornà a l'Ajuntament d'Igualada, on ha estat cap del servei de Cultura, tècnic del Centre Cívic de Fàtima i, de nou, cap de sala del Teatre Municipal l'Ateneu.

Ha cursat l'accés per a majors de vint-i-cinc anys a la UNED i, en l'actualitat, estudia el grau d'humanitats a la UOC.

Ha participat en diverses jornades i congressos teatrals i ha estat membre de diferents jurats de literatura, pintura, fotografia i teatre. Ha col·laborat a la revista *Vida...*, a *La Veu de l'Anoia*, *Segre*, *La màñana*, *Nova Tàrrrega*, i a les revistes *Argot*, *Urtx*, *Urc*, *Revista d'Igualada* i el llibre *Fira de teatre al carrer*, de Gonzalo Pérez de Olaguer. També ha publicat fotografies als llibres *La Casona*, *10 anys de teatre*, de Santi Fondevila, i *10 anys de Rialles* a Igualada, de Jordi Dalmau.

Obra publicada: (autors diversos) *Alçant el vol. 7è Certamen literari Sant Jordi homenatge a Tomàs Garcés* (Edicions Joan Granica, 1989); *Amb la pluja al cor*, premi del 7è certamen Sant Jordi de la Direcció General de Joventut en homenatge a Tomàs Garcés (1998); *Auca dels Reis d'Igualada*, amb dibuixos de Pere Jaume Ferrer i Travesset (1999); *Estima'm a Donostia*, finalista als premis Vila de Calaf 1997, amb pròleg d'Antoni Dalmau i Ribalta (Barcelona-Berga: Columna-L'Albí, 1998).

I
Plou a Santiago!
la grisor dels carrers
m'empeteix

I em duu a cercar la llum
dels fanals de la plaça

2
M'ho ha dit en Pau
en preguntar, què passa?
quan he trucat.

La pluja, mentrestant,
el cor m'esmicolava.

3
Amb un instant
has cercat el silenci.
Un cuc horrible

ha segat brutalment
la teva jove vida.

4
He quedat mut!
Quatre mots per telèfon
m'ho han confirmat.

A l'altre cap del fil
plora en silenci el pare.

[...]

AMB LA PLUJA AL COR

Josep Sampere i Martí

1963

Va néixer el 24 de març de 1963 a Igualada. Fill de Joan Sampere i Valls i Joana Martí i Brunet. Casat amb Núria Rossell i Comaposada (1998). Sense descendència.

Biografia

Ha treballat com a ferreter i al gènere de punt. És escriptor, traductor de l'anglès i del francès. És titulat superior d'anglès per la Universitat de Cambridge. Ha viscut a Vilanova del Camí i a Barcelona i ara resideix a Igualada.

L'any 2008 les seves escasses incursions en el món de la poesia li suposaren un sorprenent èxit amb *Smith & Wessons & Festina*, premi de l'Ajuntament de Montbui, i *La casa embruixada*, flor natural dels Jocs Florals de Poesia Viva d'Igualada. Sampere entén la poesia com una destil·lació del que intenta fer quan escriu prosa: inventar imatges més o menys memorables (obsessions, amors i odis) per mitjà de la manipulació artística de les infinites possibilitats que ofereix el llenguatge.

Obra publicada: *Leyendas urbanas en España*, coautor amb Antonio Ortí (Martínez Roca, 2000); *El mar de la tranquil·litat* (Cruïlla, 2004); *32 d'octubre* (Cruïlla, 2004); *Leyendas urbanas*, coautor amb Antonio Ortí (Martínez Roca, 2006); *El dimoni de la tarda* (Cruïlla, 2008); *El demonio de la tarde* (Ediciones SM, 2008); *El pou darrere la porta* (Barcanova, 2009); *La nit dels ocells transparents* (Barcanova, 2012); *Sis cors a l'altra banda del mirall* (Cruïlla, 2015); *El pozo detrás de la puerta* (Anaya, 2015) i *Aquesta nit no parlis amb ningú* (Males Herbes, 2015).

JOC D'HIVERN

Una nit, en un tren, se'm va acostar una noia,
i em va dir, com si res, que hi havia un poema
que li agradava molt: es deia *Joc d'hivern*.
«No el conec pas», i era ben cert.
Ella va somriure, però, i em va dir, com si res:
«Doncs és teu, diria jo».
Després va girar cua, se'n va anar, passadís amunt,
i em va deixar amb les paraules a la boca:
Joc d'hivern. Joc d'hivern...
Era un títol bonic, per a un poema meu
que no havia escrit mai, que jo recordés,
per més que ella sí.
I se'n va anar, per no tornar,
sense aclarir, què volia dir,
ni a què jugava, per atribuir-me, a mi,
aquell *Joc d'hivern*.

De moment, abans que me n'oblidi,
començaré a escriure *Joc d'hivern*,
com la imatge invertida d'allò que va passar.
I quan l'hagi acabat començarà tot de nou,
si arriba una altra noia.
I llavors podré dir,
en honor a la veritat,
que sóc l'autor de *Joc d'hivern*
i que ella, sense saber-ho,
me l'havia dictat.

Ernest Farrés i Junyent

1967

Va néixer el 21 de juliol de 1967 a Igualada. Fill d'Ernest Farrés i Pons i Francesca Junyent i Torras, tots dos d'Igualada.

Biografia

Poeta i periodista català. Redactor del diari *La Vanguardia* de Barcelona. Ha escrit cinc llibres de poesia: *Clavar-ne una al mall i l'altra a l'enclusa* (Columna, 1996); *Mosquits*, prologat per Josep Romeu Figueras (7 i Mig, 1998); *Edward Hopper* (Viena Edicions, 2006), aquest poemari ha estat traduït a l'anglès (la traducció de Lawrence Venuti va obtenir el premi Robert Fagles 2008), a l'italià i a l'alemany; *Els efectes imprevisibles dels camps magnètics* (Labre Edicions, 2011) i *Blitzkrieg* (Meteora, 2011).

Algunes versions angleses dels poemes d'Ernest Farrés s'han publicat en revistes com *Calque*, *The Nation*, *PN Review*, *Two Lines*, *Words Without Borders*, *World Literature Today* i *Zoland Poetry*.

També ha editat *21 poetes del XXI. Una antologia dels joves poetes catalans* (Proa, 2001).

Poesia Viva d'Igualada el va seleccionar entre els millors poetes anoiencs del segle XX.

Ha estat guardonat amb el premi-recull Salvador Reynaldos de periodisme el 1994, el premi Octavio Paz de Poesia el 1996 i l'englantina d'or dels Jocs Florals de Barcelona el 2005.

QUÈ SE'N PENSA DELS POETES

Ben mirat, no se'n pensa
gairebé res. No es pensa:
i ara què estarà fent?
O bé: té res en perspectiva? Escriu?
Treballarà com qualsevol persona...?

No n'he tret l'aigua clara
si he parlat amb algú
sobre això. S'emboliquen
amb estereotips
o es mostren totalment
indiferents. A alguns
els fums que, quan tothom
balla els goigs de sant Prim,
ells romancegin apamant la lluna,
o que, mentre la gent
sap el pa que s'hi dóna,
els poetes demandin
l'anarquia. Profans
en matèria d'hipèrboles,
pressuposen i tot
que són uns malaurats corcs, escurabutxaques,
buidaampolles, tòtils, poca-soltes, paràsits
o proletaris-de-la-poesia.

No, de ben segur que no s'hi pensa gens.
Ben mirat, ni acudits
no es fan sobre poetes.

MOSQUITS

the 1990s, the number of people with diabetes has increased in all industrialized countries.

Diabetes is a chronic disease with a high prevalence. In the Netherlands, the prevalence of diabetes is 6.5% (1.5% of the population with type 1 diabetes and 5% with type 2 diabetes). The prevalence of diabetes is expected to increase to 10% by the year 2025.

Diabetes is a disease with a high burden of disease. The burden of disease is defined as the sum of the prevalence of a disease and the disability caused by the disease. The burden of disease is high because the prevalence of diabetes is high and the disability caused by diabetes is high.

Diabetes is a disease with a high burden of disease. The burden of disease is defined as the sum of the prevalence of a disease and the disability caused by the disease. The burden of disease is high because the prevalence of diabetes is high and the disability caused by diabetes is high.

Diabetes is a disease with a high burden of disease. The burden of disease is defined as the sum of the prevalence of a disease and the disability caused by the disease. The burden of disease is high because the prevalence of diabetes is high and the disability caused by diabetes is high.

Diabetes is a disease with a high burden of disease. The burden of disease is defined as the sum of the prevalence of a disease and the disability caused by the disease. The burden of disease is high because the prevalence of diabetes is high and the disability caused by diabetes is high.

Diabetes is a disease with a high burden of disease. The burden of disease is defined as the sum of the prevalence of a disease and the disability caused by the disease. The burden of disease is high because the prevalence of diabetes is high and the disability caused by diabetes is high.

Diabetes is a disease with a high burden of disease. The burden of disease is defined as the sum of the prevalence of a disease and the disability caused by the disease. The burden of disease is high because the prevalence of diabetes is high and the disability caused by diabetes is high.

Diabetes is a disease with a high burden of disease. The burden of disease is defined as the sum of the prevalence of a disease and the disability caused by the disease. The burden of disease is high because the prevalence of diabetes is high and the disability caused by diabetes is high.

Diabetes is a disease with a high burden of disease. The burden of disease is defined as the sum of the prevalence of a disease and the disability caused by the disease. The burden of disease is high because the prevalence of diabetes is high and the disability caused by diabetes is high.

Anna Pujabet i López

1971

Va néixer el 14 de febrer de 1971 a Igualada. Filla de Jordi Pujabet i Solà (tècnic frigorista), de Copons, i de Maria del Carmen López Acuses (perruquera), de Carboneras (Almeria). Divorciada. Mare de Judit, Jaume, Ton i Martina.

Biografia

EGB a la Divina Pastora i 3r de BUP a l'Institut Pere Vives Vich. Formada en conflictes laborals, programació neurolingüística, intel·ligència emocional i altres disciplines. En l'actualitat viu submergida en el món de la infància i de la seva relació amb els adults; col·labora en diverses entitats i es dedica professionalment a millorar les relacions entre pares i fills. A la xarxa és coneguda com «lamaredebessons».

Poesia: *Tertúlies*, amb pròleg de Josep Ferrer i Bujons i dibuixos de Martí Riba (Gràfiques Vilanova, 1992).

XX

Ja li has explicat que m'estimaves?
Ja li has dit, quantes vegades
m'havies demanat perdó?
Ja ho sap que has plorat per mi?
Que mai m'havies mentit,
que tinc jo el teu sentir i el teu amor?
Ja li has comentat, que jo t'he dominat?
Què t'he fet suplicar?
Ja li has aclarit que només jo et puc estimar?
No?
Doncs, digues-li!!

TERTÚLIES

the first two years of life, and the third year of life is the most difficult for the child.

The first year of life is the most difficult for the child, and the second year of life is the most difficult for the child.

The second year of life is the most difficult for the child, and the third year of life is the most difficult for the child.

The third year of life is the most difficult for the child, and the fourth year of life is the most difficult for the child.

The fourth year of life is the most difficult for the child, and the fifth year of life is the most difficult for the child.

The fifth year of life is the most difficult for the child, and the sixth year of life is the most difficult for the child.

The sixth year of life is the most difficult for the child, and the seventh year of life is the most difficult for the child.

The seventh year of life is the most difficult for the child, and the eighth year of life is the most difficult for the child.

The eighth year of life is the most difficult for the child, and the ninth year of life is the most difficult for the child.

The ninth year of life is the most difficult for the child, and the tenth year of life is the most difficult for the child.

The tenth year of life is the most difficult for the child, and the eleventh year of life is the most difficult for the child.

The eleventh year of life is the most difficult for the child, and the twelfth year of life is the most difficult for the child.

The twelfth year of life is the most difficult for the child, and the thirteenth year of life is the most difficult for the child.

The thirteenth year of life is the most difficult for the child, and the fourteenth year of life is the most difficult for the child.

The fourteenth year of life is the most difficult for the child, and the fifteenth year of life is the most difficult for the child.

The fifteenth year of life is the most difficult for the child, and the sixteenth year of life is the most difficult for the child.

The sixteenth year of life is the most difficult for the child, and the seventeenth year of life is the most difficult for the child.

The seventeenth year of life is the most difficult for the child, and the eighteenth year of life is the most difficult for the child.

The eighteenth year of life is the most difficult for the child, and the nineteenth year of life is the most difficult for the child.

The nineteenth year of life is the most difficult for the child, and the twentieth year of life is the most difficult for the child.

The twentieth year of life is the most difficult for the child, and the twenty-first year of life is the most difficult for the child.

The twenty-first year of life is the most difficult for the child, and the twenty-second year of life is the most difficult for the child.

The twenty-second year of life is the most difficult for the child, and the twenty-third year of life is the most difficult for the child.

The twenty-third year of life is the most difficult for the child, and the twenty-fourth year of life is the most difficult for the child.

The twenty-fourth year of life is the most difficult for the child, and the twenty-fifth year of life is the most difficult for the child.

The twenty-fifth year of life is the most difficult for the child, and the twenty-sixth year of life is the most difficult for the child.

David Ymbernon i Grau

1972

Va néixer el 5 d'agost de 1972 a Igualada. És el segon fill d'Àlvar Ymbernon Tarrida, de Lleida, i de Neus Grau i Estany, d'Igualada. Viu en parella amb l'Elisabet des de 1994, amb qui ha tingut dos fills, Dadà i Daida.

Biografia

Actualment resideix a Barcelona. Les seves arrels són també a la Llacuna –on se sent realment arrelat– i a Lleida. S'autodefineix com «un artista visual i poeta posseït pel color taronja» i afegeix «tot el que sé ho he après a l'hora del pati».

Estudis de pintura a Tàrraga. Amb uns companys de l'Escola d'Arts i Oficis realitzà l'obra *Encens de Dadà* (Fira de Tàrraga 1994, premi a la millor creació per la Generalitat de Catalunya en la XIII edició de la Mostra de Teatre Jove). S'introduí en el món poètic de la mà de Carles Hac Mor, amb la primera *Revista Caminada* (1995). Començà a exposar a Barcelona i féu les primeres accions i performances a Metrònom, al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona i a la Capella. Una d'aquestes accions és *Poesia Visual Culinària* (premi nacional d'accions artístiques a Vespella de Gaià, 1999). Exposà a Berlín, Madrid, Verona i Nimes. Quant a l'expressió escènica se situa entre la poesia visual, el teatre d'objectes i el parateatre. *Latung La pilot-cuiner* (2000), fou la primera obra d'una sèrie de vint-i-quatre que estan aplegades sota el títol *Latung La*, que el porten a tota mena de festivals i fires d'arreu.

La seva poesia s'ha publicat en recopilatoris com *Poesia a la frontera/ Antologia de poetes en llengua catalana, aragonesa i castellana* (March Editor, 2011); *Ningú no ens representa. Poetes emprenyats* (Setze Vents Editorial, 2011); *Ferro* (LaBreu Edicions, 2009); *Evidències cel·lulars/ Poesia emergent en català* (UAB, 2009) i *Les Vaques Magres BOUESIA 2007* (Arola). El 2015 edità el seu primer llibre individual, *Carbassa emergent (Llum de bengala)* (LaBreu Edicions).

A l'hora del pati miro margarides
miro cotó
miro núvols
miro insectes
miro racons
miro fils
miro tractors
miro sabates
miro ales
miro pensar

a classe hi ha batalles
hi ha xifres
hi ha noms
hi ha títols
hi ha països
hi ha oceans
hi ha pes
hi és tot, però no es veu res, només bigues.

CARBASSA EMERGENT

Jaume Pérez i Escudero

1974

Va néixer el 5 de maig de 1974 a Igualada. Fill de Francesc Pérez i Pérez (agent d'assegurances), de Peal de Becerro (Jaén), i d'Isabel Escudero i Jiménez, de Gor (Granada).

Biografia

Va estudiar EGB i formació professional a l'Acadèmia Igualada, on va aconseguir el títol d'auxiliar administratiu. El 26 de març de 1990 va patir un accident de trànsit que canvià la seva vida, cosa que reflecteix el llibre de poesies *Una vida trencada*, amb pròleg de Xavier Ribera (2013).

LA TEVA VEU

Escoltar la teva veu,
escoltar tot el que dieu,
és un plaer per a les orelles,
és un plaer que sona a meravelles.

Un t'estimo amb la teva veu
em va enamorar,
un t'estimo amb la teva veu
no el podré oblidar.

I és que la teva veu innocent
enamora en un moment,
la teva veu no serà
mai oblidada,
la teva veu serà sempre recordada.

Què tindrà la teva veu?
Què tindrà la teva veu?

que només sentir-la
ja és un gran trofeu:
tu ets el meu gran amor,
tu ets el meu gran tresor.

De tu estic enamorat,
i espero no està equivocat.

UNA VIDA TRENCADA

the 1990s, the number of people in the world who are undernourished has increased from 600 million to 800 million. The number of people who are malnourished has increased from 1.2 billion to 1.5 billion. The number of people who are obese has increased from 100 million to 300 million. The number of people who are overweight has increased from 200 million to 500 million.

There are a number of reasons for this. One of the main reasons is that the world population has increased from 5 billion to 6 billion.

Another reason is that the world population is becoming more urban. This means that there are more people living in cities and towns, where there is a higher density of people.

A third reason is that the world population is becoming more affluent. This means that there are more people who can afford to eat more food, and who can afford to eat better food.

A fourth reason is that the world population is becoming more mobile. This means that there are more people who are moving from rural areas to urban areas, and who are moving from one country to another.

A fifth reason is that the world population is becoming more educated. This means that there are more people who are aware of their health, and who are taking steps to improve their health.

A sixth reason is that the world population is becoming more active. This means that there are more people who are exercising, and who are leading a more active lifestyle.

A seventh reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

An eighth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A ninth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A tenth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A eleventh reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A twelfth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A thirteenth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A fourteenth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A fifteenth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A sixteenth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A seventeenth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A eighteenth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A nineteenth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A twentieth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A twenty-first reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A twenty-second reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A twenty-third reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A twenty-fourth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

A twenty-fifth reason is that the world population is becoming more health conscious. This means that there are more people who are concerned about their health, and who are taking steps to prevent disease.

Marc Freixas i Morros

1975

Va néixer el 13 de gener de 1975 a Sant Pere de Riudebitlles (Alt Penedès). Fill de Francesc Freixas i Massana, de Sant Pere de Riudebitlles (fuster), i Paquita Morros i Gumà, d'Igualada. Casat amb Lourdes Sensarrich i Roset (2006). Són pares de dos fills, Marina i Biel.

Biografia

Estudis d'EGB a Sant Pere de Riudebitlles i primer grau de química acabat a l'Escola d'Adoberia d'Igualada. Actualment viu i treballa a Igualada.

Els treballs de Freixas –poemaris i disc– s'han editat mitjançant micromecenatge: *Ellarg camí d'escriure*, amb pròleg de Vicenç Ambrós i Besa, epíleg de Josep Bonnín i Segura i il·lustracions de Toni Arencon i Arias (Setzevents Editorial, 2011) i *Amor i Silenci*, amb pròleg de Joan Pinyol i Colom i il·lustracions fotogràfiques de Josep Balcells (La Comarcal Edicions, 2013, amb una segona edició el 2014). D'aquest segon poemari, el cantautor igualadí Albert Gámez n'ha musicat per a veu i piano onze poemes que ha enregistrat en el disc *Música d'amor i silenci*. Poeta i músic presenten un espectacle anomenat *Recital d'amor i silenci* que s'ha materialitzat en disc (Aviram Estudi de Manresa), sota la mescla, producció i masterització d'Albert Palomar.

També ha col·laborat en els llibres *Vers la llibertat*, *Autisme: trenquem el silenci amb la poesia* i *El vol del silenci*.

TENDRAMENT... EL NEN D'ÀFRICA

A vegades la teva mirada és tan tendra,
que no vull separar les mans amb ulls envoltant el teu rostre
perquè les llàgrimes de massa primes que et surten
no deixen de recordar aquesta fam que tens per una mica de menjar.
Tu mereixes plorar d'emoció i d'alegria
i no d'impotència i de pena
per uns pares que físicament ja no són amb tu,
i que ara et fan el camí ample...,
massa ample per saber quina direcció has de triar.
Tendrament
escric el poema d'una pobresa injusta... injustament provocada.
A mi també em ploren els ulls d'impotència i de pena
per un nen que no té pares i no sap triar el camí correcte
mentre la fam li va prenent la vida.
Tendrament... el nen d'Àfrica no té res,
només un bri de llum amb esperança el cercarà de la buidor
per omplir-li els ulls d'emoció i alegria.

AMOR I SILENCI

Jordi Rica i Galimany

1977

Va néixer el 29 de setembre de 1977 a Barcelona. Fill de Ramon Rica i Guarro (administratiu), de Santa Margarida de Montbui, i d'Antònia Galimany i Jorba, d'Òdena.

Biografia

Nascut a Barcelona, sempre ha viscut a Igualada. Té acabats uns estudis de formació professional d'administració de grau superior. El 1998 inicià la llicenciatura d'humanitats a la UAB, i un mòdul superior de disseny gràfic. Malgrat tot, afirma: «Els meus estudis vertaders són els que he anat adquirint de forma autodidacta, pel plaer de saber i experimentar. De professió no en tinc cap. He treballat en feines diverses, la gran majoria relacionades amb el camp artístic i/o cultural». Del 2005 al 2007 col·laborà com a locutor i tècnic de so en un programa propi de música i cultura a Ràdio Nova de Vilanova del Camí. Durant el 2010 va escriure per al portal en línia suite101.net. Ha participat com a artista plàstic en dues exposicions col·lectives. Com a membre de l'associació labastida.cat ha intervingut en la proposta de poesia musicada i *performance* Tocapoetes. Té formació i experiència en teatre.

Obra publicada: *A voltes el cap em roda feliçment*, finalista del V Premi de Poesia Josep Maria Benet i Caparà 2013, amb dibuix de la coberta d'Olga Xirinachs i Díaz (Òmicron, 2014).

LAISSEZ-FAIRE

Deixa fer!
Si t'estomaquen al carrer,
somriu *lo* just.
Escriu un vers o dos, no més.
No m'has de fer res.
Si t'ensexampen collint pomes,
digues: molt bones
Si són peres, digues meves!
Si al veí li cau la casa,
dóna-li temps a trobar-ne una altra.
Si et volen dar per darrere,
que sigui fins a Finisterre.
Si aneu a una casa de barrets,
no pregunteu per la madame si no parla francès.
Si se us acaben els calés,
us diré que ja fa temps que vaig sense.
Si teniu un judici per maltractaments,
preneu-vos-ho bé i pareu la galta.
No, l'altra...!
I si et trobes com jo ara,
que ja no saps què dir,
que parli un altre.

A VOLTES EL CAP EM RODA FELIÇMENT

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million (12% of the population).

There are a number of reasons for this increase. One is that the public sector has become a more important part of the economy. Another is that the public sector has become more efficient. A third is that the public sector has become more attractive to workers. A fourth is that the public sector has become more competitive.

The public sector has become a more important part of the economy because it provides a range of services that are essential for the well-being of the population. These services include health care, education, and social care. The public sector has also become more efficient because it has been able to reduce costs and improve quality. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, pension schemes, and other forms of social security. The public sector has also become more competitive because it has been able to attract investment and improve its services. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques.

The public sector has become more competitive because it has been able to attract investment and improve its services. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques. The public sector has also become more efficient because it has been able to reduce costs and improve quality. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques.

The public sector has become more efficient because it has been able to reduce costs and improve quality. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques. The public sector has also become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, pension schemes, and other forms of social security.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, pension schemes, and other forms of social security. The public sector has also become more competitive because it has been able to attract investment and improve its services. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques.

The public sector has become more competitive because it has been able to attract investment and improve its services. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques. The public sector has also become more efficient because it has been able to reduce costs and improve quality. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques.

The public sector has become more efficient because it has been able to reduce costs and improve quality. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques. The public sector has also become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, pension schemes, and other forms of social security.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, pension schemes, and other forms of social security. The public sector has also become more competitive because it has been able to attract investment and improve its services. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques.

The public sector has become more competitive because it has been able to attract investment and improve its services. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques. The public sector has also become more efficient because it has been able to reduce costs and improve quality. This has been achieved through a number of measures, including the introduction of competition and the use of private sector techniques.

Francesc Vallès i Pujabet

1979

Va néixer el 13 de setembre de 1979 a Barcelona. Fill d'Isidre Vallès i Torrents (enginyer), de l'Espelt, i de Maria dels Àngels Pujabet i Riba, d'Igualada.

Biografia

Des dels tres anys resideix a Igualada, implicat en la secció esportiva de l'Ateneu Igualadí, de la qual fou vicepresident de 2005 a 2010. Formà part de l'equip de futbol durant tretze temporades. És diplomad en enginyeria industrial i tècnic de so. Guitarrista i baixista en diverses formacions musicals (Els Capítols d'una Història, Lali Rondalla) per als quals escriu les lletres de les cançons. Ofereix recitals de poesia i com a cantautor ha realitzat diverses gires.

Amb el pseudònim Quico Tretze ha editat el disc *Perdut* (2015). Gerent d'Atmosfera 13, empresa dedicada a la promoció i creació d'esdeveniments. Membre de la junta de l'associació Rock City, dedicada a dinamitzar actes culturals.

El 2010 publicà el primer recull de poesia, *Emocions Cícliques* (Editorial Sallida).

DE NIT

Quan la ciutat dorm
desperto del meu tedi,
sento el fred que em glaça...
les mans,
el cor.
És llavors quan canto,
és llavors que la meva ment
es desplaça lliurement
i em porta a llocs càlids,
plens d'estima,
d'aprehensió...
on tu...
sempre ets jo
i on jo...
sóc el món.

EMOCIONS CÍCLIQUES

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million. The public sector has become a major employer in the UK, and this has implications for the way in which the public sector is managed and the way in which it is funded.

The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define it precisely. However, it is generally understood to include the following:

- The central government, including the Treasury and the Home Office.
- The local authorities, including the police and the fire service.
- The health service, including the National Health Service (NHS).
- The education system, including the schools and the universities.

The public sector is a major employer in the UK, and it has a significant impact on the economy. The public sector is a major source of government revenue, and it is also a major source of government expenditure. The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define it precisely. However, it is generally understood to include the following:

The public sector is a major employer in the UK, and it has a significant impact on the economy. The public sector is a major source of government revenue, and it is also a major source of government expenditure. The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define it precisely. However, it is generally understood to include the following:

The public sector is a major employer in the UK, and it has a significant impact on the economy. The public sector is a major source of government revenue, and it is also a major source of government expenditure. The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define it precisely. However, it is generally understood to include the following:

The public sector is a major employer in the UK, and it has a significant impact on the economy. The public sector is a major source of government revenue, and it is also a major source of government expenditure. The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define it precisely. However, it is generally understood to include the following:

The public sector is a major employer in the UK, and it has a significant impact on the economy. The public sector is a major source of government revenue, and it is also a major source of government expenditure. The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define it precisely. However, it is generally understood to include the following:

The public sector is a major employer in the UK, and it has a significant impact on the economy. The public sector is a major source of government revenue, and it is also a major source of government expenditure. The public sector is a complex and diverse organisation, and it is difficult to define it precisely. However, it is generally understood to include the following:

Laura Rosich i Mena

1983

Va néixer a Igualada el 28 de juny de 1983. Filla de Josep Maria Rosich i Morist (docent), d'Igualada, i Pilar Mena Hernando (comerciant), de Monreal del Campo (Teruel). Ha viscut a Igualada fins als vint anys. Actualment resideix a Sant Feliu de Llobregat (Barcelona). Viu en parella des de 2008 i és mare d'en Llorenç.

Biografia

Va créixer a Igualada, on ja no hi viu i l'enyora. És llicenciada en filologia clàssica per la Universitat de Barcelona i treballa a les trinxeres de l'educació secundària «per vocació i convicció». Compta amb una llarga trajectòria com a rapsoda que inicià l'any 1997 vinculant-se amb el grup Poesia Viva d'Igualada. També té formació en dramatúrgia, realitzada a l'Obrador de la Sala Beckett, i experiència en direcció escènica.

L'any 2011 va guanyar el premi Martí Dot de poesia a Sant Feliu de Llobregat (destinat a poetes menors de trenta anys) amb el llibre *Arestes al rostre del viatger*, prologat per Gemma Gorga i editat per Viena Edicions (2012).

XIV

Trespòl de núvols
del llit estant,
intimitat dolçamarga.
Les finestres baten
embullats cims de muntanya
silents
badocs,
desolen els racons
pensaments naufrags.

Si aixecant
marees dessota els llençols
morissin per sinuós ofec
enyor,
sal, carícia i ginesta.
Si enfonsant-hi els talons
per arrelar al fons del mar
les tremolors
se separessin del dubte.

Feliços els impacients,
que no atenen els dilemes.
Esperar-me. No esperar-me.

ARESTES AL ROSTRE DEL VIATGER

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million (12.5% of the population).

There are a number of reasons for this increase. One is that the public sector has become a more important part of the economy. Another is that the public sector has become more efficient. A third is that the public sector has become more attractive to workers. A fourth is that the public sector has become more diverse.

The public sector has become a more important part of the economy because it provides a range of services that are essential to the well-being of the population. These services include health care, education, and social care. The public sector has also become more efficient because of the introduction of new technologies and the reorganisation of services.

The public sector has become more attractive to workers because it offers a range of benefits that are not available in the private sector. These benefits include job security, pension schemes, and flexible working arrangements. The public sector has also become more diverse because it now employs a wide range of people from different backgrounds and cultures.

The public sector has become more diverse because it has become a more inclusive workplace. This has been achieved through the implementation of equality and diversity policies. These policies have helped to create a more welcoming and supportive environment for all employees.

The public sector has also become a more important part of the economy because it has become a more significant employer. This is due to the fact that the public sector now employs a large number of people who are highly skilled and experienced. This has helped to drive economic growth and innovation.

The public sector has also become a more important part of the economy because it has become a more significant provider of services. This is due to the fact that the public sector now provides a wide range of services that are essential to the well-being of the population. These services include health care, education, and social care.

The public sector has also become a more important part of the economy because it has become a more significant provider of employment. This is due to the fact that the public sector now provides a large number of jobs that are highly skilled and experienced. This has helped to drive economic growth and innovation.

The public sector has also become a more important part of the economy because it has become a more significant provider of services. This is due to the fact that the public sector now provides a wide range of services that are essential to the well-being of the population. These services include health care, education, and social care.

The public sector has also become a more important part of the economy because it has become a more significant provider of employment. This is due to the fact that the public sector now provides a large number of jobs that are highly skilled and experienced. This has helped to drive economic growth and innovation.

Daniel Clemente i Buchaca

1984

Va néixer a Igualada el 10 d'octubre de 1984. Fill de Juan Clemente Carrasco, policia nacional, de Santa Amalia (Badajoz, 1942-Igualada, 2008), i de Maria Dolors Buchaca i Pujol, infermera, de Vilanova de Banat (Lleida). Casat amb Marta Farré i Vandellós (2013). Sense descendència.

Biografia

Estudis primaris al col·legi Garcia Fossas, ESO a l'IES Joan Mercader. Va treballar uns pocs anys a la farmàcia de l'Hospital d'Igualada i després va cursar el grau superior de tècnic de laboratori clínic a l'IES Miquel Martí i Pol de Cornellà. El 2007 decidí anar a viure a Barcelona i en l'actualitat treballa al Prat de Llobregat, al Centre Immunològic de Catalunya (Labco Noûs).

La seva afeció a la literatura i a altres manifestacions artístiques l'han portat a esdevenir autodidacte en el món de les lletres. Així, l'any 2011 presentà el seu poemari *Incienso & Tinieblas* (Madrid: Poesia eres tu).

SE M'ENDURAN

Suposo que quan m'arribi la mort
no tindrè pas molt a dir.

Se m'hauran acabat
les frases llargues,
les conclusions glorioses,
els radiants monuments d'orgull
a sobre del pit.

Només sabré dir
vaig tenir una vida
i la vaig estimar tant,
que era meva ella sola
sense dir-li res.

No recordaré res
de la noblesa
ni de les coses
que em van fer
un somiador d'estels.

Se m'enduran, se m'enduran
cap a un tros d'ombra molt quiet;
tindrè un estrany picor al coll,
voldré volar,
seré llum,
seré lluny.

Amb un tros d'estel o de somni,
penjat d'una punta d'estrella,
d'un fil etern fins la lluna,
d'un adéu sincer...

Se m'enduran, se m'enduran...

INCIENSO & TINIEBLAS

the 1990s, the number of people in the world who are poor has increased by 1 billion.

There are a number of reasons for this. One is that the world population has increased by 1 billion in the last 20 years. Another is that the world's population is becoming more unequal. The rich are getting richer and the poor are getting poorer. This is true in every country in the world. The rich are getting richer because they are able to invest their money and earn a return on it. The poor are getting poorer because they are not able to invest their money and earn a return on it.

There are a number of reasons why the rich are able to invest their money and earn a return on it. One is that they have access to capital markets. They can buy stocks and bonds and earn a return on their investment. The poor do not have access to capital markets. They do not have the money to buy stocks and bonds. They are stuck with their money in the form of cash or in the form of land or other assets that are not easily sold.

Another reason why the rich are able to invest their money and earn a return on it is that they have access to education. They can go to school and learn skills that will help them to earn a higher income. The poor do not have access to education. They do not have the money to go to school. They are stuck with their children at home, helping with the household chores and doing other menial jobs.

There are a number of things that can be done to help the poor. One is to provide them with access to capital markets. This can be done by providing them with microfinance services. Microfinance services are small loans that are provided to the poor to help them to start a business or to invest in their own education. Another thing that can be done is to provide the poor with access to education. This can be done by providing them with scholarships or by providing them with free or low-cost education.

There are a number of other things that can be done to help the poor. One is to provide them with access to land. This can be done by providing them with land titles or by providing them with access to land through community-based organizations. Another thing that can be done is to provide the poor with access to health care. This can be done by providing them with free or low-cost health care services.

There are a number of other things that can be done to help the poor. One is to provide them with access to information. This can be done by providing them with access to the internet or by providing them with access to information through community-based organizations.

Another thing that can be done is to provide the poor with access to social services. This can be done by providing them with access to social housing or by providing them with access to social services through community-based organizations. There are a number of other things that can be done to help the poor. One is to provide them with access to legal services. This can be done by providing them with access to legal services through community-based organizations.

Another thing that can be done is to provide the poor with access to financial services. This can be done by providing them with access to financial services through community-based organizations. There are a number of other things that can be done to help the poor. One is to provide them with access to health care. This can be done by providing them with free or low-cost health care services.

Another thing that can be done is to provide the poor with access to education. This can be done by providing them with scholarships or by providing them with free or low-cost education. There are a number of other things that can be done to help the poor. One is to provide them with access to land. This can be done by providing them with land titles or by providing them with access to land through community-based organizations.

Another thing that can be done is to provide the poor with access to information. This can be done by providing them with access to the internet or by providing them with access to information through community-based organizations. There are a number of other things that can be done to help the poor. One is to provide them with access to social services. This can be done by providing them with access to social housing or by providing them with access to social services through community-based organizations.

Another thing that can be done is to provide the poor with access to legal services. This can be done by providing them with access to legal services through community-based organizations. There are a number of other things that can be done to help the poor. One is to provide them with access to financial services. This can be done by providing them with access to financial services through community-based organizations.

David Soler i Ortínez

1987

Va néixer a Igualada el 24 de desembre de 1987. És fill de Jaume Soler i Casanovas (empresari tèxtil a Montmaneu) i de Fina Ortínez i Vives, tots dos d'Igualada.

Biografia

Llicenciat en filologia anglesa per la Universitat Autònoma de Barcelona i, actualment, doctorand en educació per la Universitat Ramon Llull. Treballa i fa recerca en el món de l'educació i col·labora a la facultat de ciències de l'educació Blanquerna (URL).

Ha estat col·laborador de *Regió 7 - Diari d'Igualada* i ha publicat el llibre de poemes *Ara que no em veus*, que obtingué el premi Narcís Sagner 2011, prologat per Maria Enrich i amb il·lustracions de Jordi Cuadras (editorial Tèmenos, 2012). És coautor de l'antologia de relats *Buits carrers nous* (Lleida: 2011).

El 2008 va rebre el premi de creació artística Josep Còdol, d'Igualada.

DE CREMA

Després, l'aspre raspor del tronc de l'arbre,
de vernís de resina, s'aferrava
dintre la mà. La dolçor del crepuscle,
tenyit de crema i sucre, m'observava
penetrant i etern des de la distància.
Davant meu, el cos d'ella decantat
damunt una gran roca mil·lenària.
Era, malgrat tot, només això: ella
enmig d'un sublim paisatge crescut
per una història de difuminat
inici, i era, tan sols ella qui
m'allargava la mà nua, fungosa
com la mel, demanant-me que, un cop més,
l'estimés com sempre damunt d'aquell
tresor perdut, història natural.

ARA QUE NO EM VEUS

Apèndix

La llista de persones que a casa nostra s'han dedicat esporàdicament a la poesia és molt extensa. A tall d'exemple donem la relació dels noms (no de pseudònims) dels poetes que han publicat treballs seus en els reculls *Aqualata Literària*, *Farigola* i *Farigoleta* i que no apareixen en aquest llibre. Són:

M. Lluïsa Avante i Roca, Jordi Aventín i Navarro, Maria del Mar Besteiro, Antoni Boada i Garcia, Magda Bonet, Xavier Caballé, Josep M. Casas, Miquel Castillo, Joana Corrons i Roca, Montserrat Cuní i Figueras, Xavier Fernández i Gené, Josep Farrer, Anna M. Ferrer, Josep Guilera, Pau Guilera, Ada Jover i Sampere, Anna Maria Martí, J. Martínez Chico, Santi Mas i Plaza, J. A. Montaner-Alcover, Henar Morera i Velázquez, Salvador Oliva i March, Josep M. Orgué i Bella, Xavier Pedraza i Jordana, Magí Puig i Gubern, Xavier Ribera i López, Montserrat Riera, Ricard Rius, Jordi Rodríguez i Marqués, Ramon Sellarès i Arnau, Jaume Sallés, Joan Solà, Enriqueta Solé i Quintana, Magí Soler, M. Pilar Tarragó i Piñol, Marisol Valls i Ramon R. Vilaseca.

Bibliografia

BISBAL, M. ANTÒNIA; MIRET, M. TERESA. *Diccionari biogràfic d'igualadins*. Barcelona: Fundació Salvador Vives i Casajuana, 1986.

BOADA, ANTONI. *Miscellanea Aqualatensia núm. 3 i 4*. Igualada: Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada, 1983 i 1987.

DALMAU I JOVER, ANTONI. *Auster, senzill i noble, Mn. Josep Forn i Talló (1886-1936)*. Igualada: Fundació Sant Crist d'Igualada, 1987.

— *Una flama en la nit. Pere Puig i Quintana o el combat cultural sota el franquisme*. Capellades: Galerada, 2001.

DALMAU I RIBALTA, ANTONI. *La Guerra Civil i el primer franquisme a l'Anoia. Els protagonistes*. La Pobla de Claramunt: Ajuntament de la Pobla de Claramunt, 2014.

DDAA. Iñigo. *Ignasi Castelltort i Miralda 1914-1998*. Igualada: Ajuntament d'Igualada, 2001 (catàleg).

DDAA. *Centenari Joan Llacuna (1905-2005)*. Barcelona: Institució de les Lletres Catalanes. Generalitat de Catalunya, 2005.

FARRÉS I COBETA, JAUME. *Joan Llacuna i Carbonell (1905-1974). Obra completa*. Barcelona: Ajuntament d'Igualada i Ajuntament de Rubí, 2005.

FERRER I PIÑOL, JAUME. *Arrels igualadines 1, 2 i 3*. Barcelona: Totgest, 1990, 1992 i 1995.

IGUALADA, PERIÒDIC DE L'ANOIA. Publicació bisetmanal. Diversos exemplars.

JORBA I SOLER, ANTONI. *Agonia d'una ciutat*. Igualada: Impremta Codorniu, 1982.

MAGALLÓN, SÒNIA; MAS, TERESA. *Qui escriu a l'Anoia*. Igualada: Consell Comarcal de l'Anoia, 1994.

MIRET I SOLÉ, M. TERESA. *La premsa a Igualada (1808-1982)*. Barcelona: Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, 1983.

PEDRAZA I JORDANA, XAVIER. *Emili Vallès i Vidal 1878-1950. Filòleg i matemàtic*. Barcelona: Departament de la presidència de la Generalitat de Catalunya, 2003.

PINYOL I COLOM, JOAN. «L'Anoia poètica. Una aproximació històrica a les creativitats i plataformes de la comarca», dins *Revista d'Igualada*, núm. 12, 2002.

POUS I ARGILA, ANTONI. *Antologia de la poesia igualadina*. Igualada: Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada, 1963.

REVILLA, FEDERICO. *Momentos místicos en la poesia de Ramón Castelltort*. Barcelona: Fundación Cultural de las Américas, 2005.

RIBA I GABARRÓ, JOSEP. «Pepeta Xaubet i Romeu», dins *Igualada, periòdic de l'Anoia*, núm. 1741 (23.3.1970).

— «Antoni Carner i Borràs», dins *Igualada, periòdic de l'Anoia*, núm. 3506 (12.7.1978)

SOLSONA I CARDONA, RAMON. *Mi ciudad y yo. Un período de historia anecdótica*. Igualada: N. Poncell, 1948.

VIDA... Revista setmanal. Diversos exemplars.

